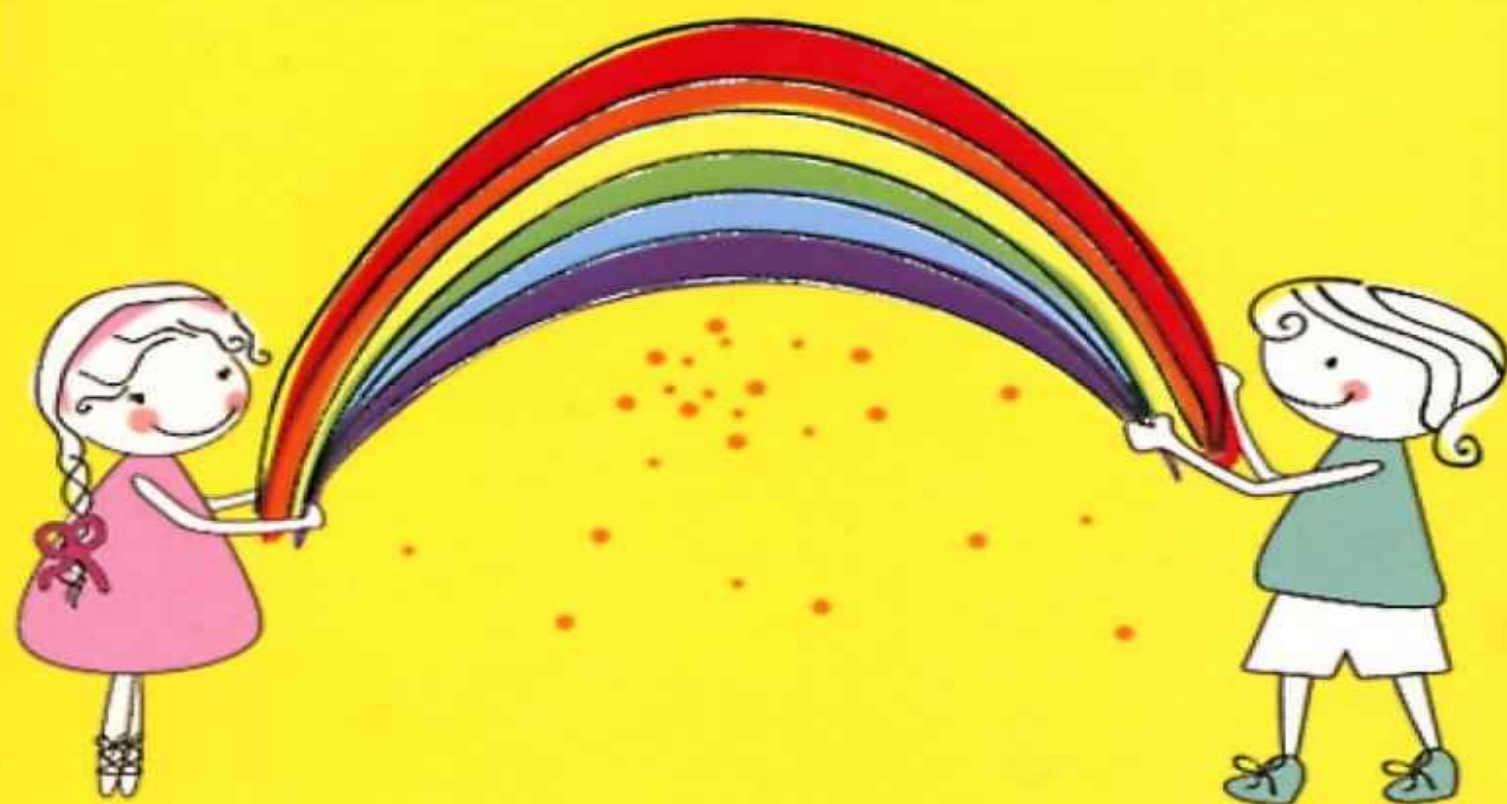

chicken soup for the teenage soul III

JACK CANFIELD . MARK VICTOR HANSEN. KIMBERLY KIRBERGER
NGUYỄN VINH TRUNG dịch

Màu sắc cầu vồng

PN

Nhà xuất bản Phụ Nữ

Màu sắc cầu vồng

Chia sẻ Ebook: <http://www.downloadsach.com>

Follow us on Facebook: <https://www.facebook.com/caphebuoitoi>

Những thông điệp rõ ràng từ cuộc sống.
Những câu chuyện có thật gắn kết chúng ta lại với nhau.
Cảm giác tuyệt vời khi mới biết yêu...
Cảm giác xót xa khi muốn một lần nữa được cống bạn thân về nhà,
nhưng điều đó không thể nữa...
Cảm giác hụt hẫng khi bị lừa dối...
Cảm giác không hối tiếc khi đã cố gắng hết mình...
Tất cả những điều đó tạo nên màu sắc của cuộc sống - màu sắc của
cầu vồng.

Original title: Chicken Soup for the Teenage Soul III
Copyright © 2000 by Jack Canfield and Mark Victor Hansen
Published under agreement between Health Communications, Inc.,
Deerfield Beach, Florida, U.S.A
and Phuong Nam Culture Corporation.
Vietnamese Translation Copyright © 2007 by Phuong Nam Culture Corporation.

Sách được Health Communications, Inc. (Mỹ) chuyển giao bản quyền.
Bản dịch tiếng Việt do Công ty Văn hóa Phương Nam giữ bản quyền.

Sách được thực hiện bởi PHUONG NAM BOOK. Chuyển về ebook bởi ROMANCE BOOK,
2013.

Ebook được làm phi lợi nhuận. Hãy mua sách trong điều kiện có thể.
fb.com/romanbook

MỤC LỤC

LỜI GIỚI THIỆU

1

MỐI QUAN HỆ

*Bông hồng héo úa
Người yêu thời thơ ấu
Tôi đành để anh ấy ra đi
Đêm chia tay bất ngờ
Hãy ký vào quyển lưu bút của tôi
Hiệp sĩ trên lưng ngựa trắng
Hãy yêu lấy bản thân trước đã
Bạn gái thân mến
Bạn trai thân mến
Chuyện bất ngờ
Thủy tinh biển
Nụ hôn*

-

2

TÌNH BẠN

*Người bạn thân nhất của tôi
Vì sao Rion phải sống
Người bạn hoàn hảo
Mọi việc không phải như xưa nữa
Đôi bạn kỳ lạ*

-

3

SỨC MẠNH CỦA TÌNH YÊU

*Một ngày nào đó khi tôi lớn lên
Màu sắc cầu vồng
Chuyện cảm động ở cửa hàng cà phê
Mary Lou*

-

4

GIA ĐÌNH

*Kicki
Người mẹ vô tâm
Cái tên trên cát*

-

5
NHỮNG BÀI HỌC VỀ KHÁM PHÁ CHÍNH MÌNH

*Một bài học đau lòng
Đừng bao giờ hỏi “nếu...?”
Người yêu tuổi mười bảy
Terri Jackson
Ai can đảm thì không đi bắt nạt
Chỉ vì mình nhút nhát
Thần tượng là chính mình*

-

6
NHỮNG LÚC KHÓ KHĂN

*Tớ sẽ công cậu về
Tự quyết định cuộc đời mình
Tôi không cô đơn
Sự chọn lựa của Mark
Trận chung kết
Người chiến thắng*

LỜI GIỚI THIỆU

*Hãy yêu lấy tuổi thanh xuân
Nhiều người lớn dường như vẫn lấy làm hãnh diện một cách vô lối vì
sự cao niên của mình.*

Khi tuổi thanh xuân ào đến trước họ với đầy nhiệt tình và lý tưởng, họ vội khoác lên những tiếng cười kẻ cả và ban phát những gì mà họ gọi là ân huệ.

Nhưng cả bạn và tôi đều biết rằng họ không mang đến cho chúng ta ân huệ mà chỉ là một cơn mưa lạnh giá.

Họ vỗ lên lưng những người trẻ tuổi và khuyên:

“Em còn trẻ. Hãy tận hưởng sự nhiệt tình và lý tưởng của em khi em còn có thể.

Vì khi em lớn lên và trở nên già nua, em sẽ thấy những lý tưởng của mình điên rồ như thế nào.”

Và, rắc rối là, những người trẻ cứ lớn lên mà bỏ rơi những lý tưởng của mình.

Và đó chính là lý do tại sao cái thế giới mà họ đang sống có trở nên tốt đẹp hơn, nhưng mà rất chậm.

Franklin Delano Roosevelt

1

MỐI QUAN HỆ

*Tình yêu chính là mỗi người được tự do làm theo
những gì con tim mách bảo.*

Melody Beattie

Bông hồng héo úa

Nếu nhìn lại quá khứ, bạn sẽ thấy khoảnh khắc bạn sống thật với mình chính là khoảnh khắc mà bạn làm điều gì đó với tất cả tình yêu.

Henry Drummond

Tôi mở hết tốc lực khi lái xe về nhà sau một buổi tập kịch vào một đêm nọ. Không khí bên ngoài thật dễ chịu cứ vờn lên đôi má vì tôi không đóng cửa sổ xe. Nghe được một bản nhạc hay, tôi vặn âm thanh to hơn một chút. Bản nhạc như mang tôi đến một nơi khác. Tôi lại bắt đầu mơ mộng. Tôi thấy có một tiệm bán hoa ở phía bên phải, và liền ngoặt vào bãi đậu xe. Đêm nay đúng là một đêm thật đặc biệt. Tôi đi thẳng vào cánh cửa tự động và tiến về cửa hàng hoa. Tôi chỉ chọn một đóa hoa hồng màu đỏ thắm, gói nó trong một tờ giấy màu xanh lá cây và lao trở lại xe. Tim tôi đập càng dữ dội hơn khi tôi lên kế hoạch. Đêm nay mọi việc dường như khác hẳn. Tôi đã lập kế hoạch đầy đủ, và bây giờ tôi đang hành động trong sự hồi hộp.

Sau một đoạn đường dài, tôi rẽ vào một phân khu sang trọng của Bắc Augusta. Tôi liếc đồng hồ: 9 giờ. Dường như đó là thời điểm tốt nhất. Tay tôi bắt đầu rịn mồ hôi, nhưng vẫn tiến lên. Tôi nhận ra mình đang đỗ xe trước một căn nhà hết sức lạ lẫm. Hít một hơi thật sâu, tôi bước ra khỏi xe. Để lại bông hoa ở băng ghế sau, tôi tự nhủ rằng mình sẽ quay lại sau. Bước chân thật kiên định, tôi rảo nhanh đến phía cửa trước. Cling, tiếng chuông cửa vang lên khi ngón tay rụt rè của tôi chạm đến. Và cánh cửa mở ra.

“Xin chào, Derek,” một gương mặt quen thuộc chào tôi.

“Xin chào bác Johnson, có Lauren ở nhà không ạ?” Tôi hỏi một cách rụt rè.

Má tôi bỗng nhiên nóng ran khi bác ấy quay vào và gọi to cô con gái. Tôi có cảm giác như thời gian trôi qua rất lâu, nhưng ngay sau đó cánh cửa lại mở ra. Lauren bước chậm rãi xuống cầu thang, và tim tôi đập mạnh như thể muốn vọt lên tận cổ. Khi nhìn vào đôi mắt mở to của Lauren, tôi như muốn quên đi cái tên của mình. Tôi chưa bao giờ gặp

phải trường hợp như thế này, nhất là khi gặp được người con gái quyến rũ như huyền thoại hóa thân trong bộ đồ như thế kia. Môi Lauren khẽ mở, để lộ hàm răng thật trắng, và nụ cười rạng rỡ của cô làm cho căn phòng u tối bỗng sáng lên. Cô chào tôi với thái độ đầy bối rối.

“Chào, Derek, có gì thế?” Lauren hỏi, hơi nghiêng đầu sang một bên, đầy lúng túng. Mắt cô dò xét tôi như thể cô đang đặt một câu đố cho bài toán. Tôi cố gắng nói một câu gì đó nhưng không thể thốt nên lời.

“Mình ra ngoài cổng kia nói chuyện một lát được không?” Cuối cùng tôi cũng bật ra được một câu nói.

Tôi mở cửa cho Lauren bước ra. Chúng tôi ngồi ở bậc thềm phía trước nhà, tôi quay về phía cô, rồi lựa lời để nói.

“À này, em có chơi với Kevin không?” Tôi buột miệng thốt ra một cách bất ngờ và cảm thấy hối tiếc ngay sau đó.

Vì bị bất ngờ, Lauren ngập ngừng một hồi mới hiểu ra câu hỏi.

“Ừm... có lẽ có,” cô vừa trả lời một cách chậm rãi, vừa đưa tay xoắn một lọn tóc của mình.

Trước đó tôi đã tốn công tìm hiểu mối quan hệ của họ. Tôi biết rằng Kevin đã làm cho Lauren đau khổ, do đó tôi quyết định mình phải làm gì.

“Anh chàng ấy không xứng đáng với em đâu, Lauren à,” tôi nói với cô một cách quả quyết.

“Sao anh lại nói thế?” Lauren hỏi, và lại nhìn tôi một cách bối rối.

“Bởi vì... à...” tôi tự đấu tranh và cuối cùng quay trở lại đề tài. “Bởi vì anh mến em, Lauren. Anh thích em nhiều lắm.”

Tôi quay mặt đi. *Tôi đã làm gì thế nhỉ? Sao tôi lại nói thế nhỉ?* Rồi tôi nhìn vào mắt cô. Đôi mắt trông càng bối rối hơn bao giờ hết. Trông chúng thật đau khổ. Tôi muốn đến bên cô, ôm lấy cô trong vòng tay và cùng sống thật hạnh phúc với cô suốt đời.

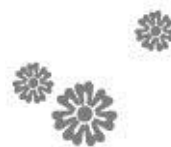
“Nhưng... Kevin thật vui nhộn, và cũng dịu dàng nữa. Bạn ấy không đến nỗi như vậy đâu.”

Đầu óc tôi như rối tung lên. *Điều gì đã xảy ra vậy?* Tôi bày tỏ tình yêu của tôi với nàng. Tôi đã nói cho cô gái trong mộng của tôi biết tôi thích cô ta. Nhưng liệu cô ta có nghe tôi nói không? Tôi lại nhìn vào mắt Lauren, đôi mắt của một cô gái đã làm cho tôi đắm đuối như một thằng ngốc. Đôi mắt của một cô gái đã làm cho tim tôi muốn nhảy ra ngoài mỗi khi cô đi ngang qua giảng đường. Quá si mê, nhưng tôi biết mình phải đi thôi. Tôi phải ra khỏi chỗ đó. Tôi phải thoát đi. Tôi đã thổ lộ cái điều đã khiến mình

bị dày vò suốt bấy lâu nay, và giờ đây toàn thân tôi như quặn thắt lại vì quá ngượng ngịu. Sau khi nói lời tạm biệt, tôi chui vào trong xe và lao đi thẳng.

Ngày hôm sau, tôi lại chui vào trong xe của mình sau một ngày dài thật khổ sở ở trường học. Tôi ngồi đó một lúc lâu và thả suy nghĩ của mình trôi ngược về những gì đã xảy ra tối hôm trước. Bất thành linh tôi nhớ ra bông hồng đã để quên trong xe tối qua. Ôi bông hồng thật xinh xắn, đỏ thắm hôm qua nay đã héo úa và thâm xỉ, trơ ra những cái gai nhọn. Tôi nhặt nó lên trong giây lát, bất chợt những giọt nước mắt lăn trên má. Đây chính là lúc tôi phải đứng thẳng dậy. Tôi biết mình đã làm gì. Mặc dù không được đáp lại như mình đã thầm mong, nhưng tôi đã học được một bài học thật quý giá: Bạn không thể khiến cho ai đó tự nhiên yêu bạn, điều duy nhất mà bạn có thể làm là phải nói ra điều mình muốn nói, và trở nên thật đáng yêu.

DEREK GAMBA

Người yêu thời thơ ấu

Tình yêu có lúc thật màu nhiệm. Nhưng sự màu nhiệm cũng có lúc... chỉ là một ảo ảnh mà thôi.

Javan

Tôi quen Jake khi mới mười một tuổi. Đối với tôi, Jake không đơn thuần là “người bạn của anh trai” tôi. Jake đúng là một chàng trai mười ba tuổi – chưa gì đã ra dáng một người đàn ông. Jake thường đến nhà tôi và cùng anh trai tôi chui vào trong phòng đóng cửa lại, đầu luôn lắc lư theo tiếng nhạc của bài hát *Hoa hồng và Súng lục*. Phần tôi lúc nào cũng tìm ra được một lý do để đến gõ cửa phòng, rồi liếc vào hay mỉm cười thật nhanh với Jake. Nhưng tôi chỉ là “một đứa em gái bé bỏng của Phil”,

vì vậy mà đã có một khoảng cách giữa chúng tôi: Phil là một người anh, còn tôi là một đứa em gái chuyên quấy rối, hai vị thế đó dường như không thể hòa hợp được.

Jake đã đi học ở một trường tư thục, và tôi không còn được thấy anh ấy đến nhà chơi nữa. Một vài tháng sau khi đã vào học, Jake viết một lá thư cho anh tôi, cuối thư có một dòng nguệch ngoạc nhưng cũng dễ nhận ra, cậu bảo, “Gửi lời chào em gái của cậu. Em cậu vẫn dễ thương như ngày nào chứ?” Tôi cứ mơ mộng về dòng chữ đó hàng tháng trời; chỉ bấy nhiêu thôi cũng đủ làm cho lòng tôi luôn nôn nao.

Mùa hè năm 1993, Jake trở về nhà. Một buổi chiều chuông điện thoại vang lên. Khi tôi nhấc điện thoại, một giọng nói ở đầu kia vang lên, “Chào Leesa, Phil có ở đó không?” Tôi lục tìm trong trí nhớ cố nhận ra giọng nói quen thuộc kia. Sau một vài giây, tôi nhận ra đó là Jake. JAKE!

“À, anh ấy không có ở đây. Anh đang ở đâu đấy Jake?” Giọng tôi run lên. Tôi không thể tin được khi Jake trả lời, “Anh đang ở Cranbrook.” Jake đã về nhà. Tình bạn của chúng tôi bắt đầu khi Jake nói tiếp, “Vậy nếu Phil không có ở nhà thì em nói chuyện với anh vậy.” Đêm đó, chúng tôi ngồi hàng giờ bên nhau trong một công viên.

Tôi dẫn theo một đứa bạn, định là sẽ để nó nói chuyện với người bạn đi theo Jake. Tôi quan sát cách Jake nói cười với Mel bạn tôi và nhận ra rằng chẳng cần phải dắt theo ai cho ai cả. Jake rõ ràng đã bị cô bạn gái tôi cuốn hút.

Khi Jake và Mel thành đôi, tim tôi như vỡ nát. Và với một sự vui sướng đầy ích kỷ, tháng sau tôi đã thật hả dạ khi thấy họ chia tay nhau, và Jake lại gọi cho tôi để than thở. Chẳng mấy chốc tôi lại được chuyện trò với Jake, và nổi tức giận về chuyện bồ bịch giữa anh ấy với Mel cũng tan biến luôn. Thật không dễ gì mà giận được Jake.

Mặc dù sau đó phải quay về trường học, Jake vẫn viết thư cho tôi và không quên dặn tôi rằng, “Cho anh gửi lời thăm Phil.” Tình bạn của chúng tôi ngày càng trở nên thân thiết hơn.

Hai năm sau Jake ra trường và chuyển đi học xa hơn. Tôi có cảm giác là cả hai chúng tôi cùng đi chứ không phải chỉ mình Jake, bởi tuy ở cách xa nhau, chúng tôi vẫn cảm thấy rất gần nhau. Chẳng bao lâu sau tôi cảm thấy mình đã thực sự yêu Jake. Mỗi lần Jake đến thăm, tôi có cảm giác như đó là một cuộc phiêu lưu hoàn toàn mới mẻ. Chúng tôi thoải mái chơi đùa như những đứa trẻ, đồng thời lại có những cuộc nói chuyện dài

bất tận. Chúng tôi cười đùa và cùng kể cho nhau những điều bí mật. Và tôi luôn lo sợ cái ngày Jake phải quay về trường.

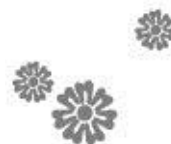
Mỗi lần Jake ghé thăm, tôi đều thầm nhủ, *Cái ngày mình mong chờ đến rồi. Mình sẽ nói cho anh ấy biết mình nghĩ gì.* Tôi tự hứa sẽ nói cho Jake biết trước khi Jake đi học xa, nhưng tôi lại chẳng có chút can đảm nào để thổ lộ điều đó.

Mấy ngày sau Jake lại đến thăm. Tôi tự hứa với mình là sẽ không có một lần sau nào nữa, nếu bây giờ mình không nói được thì sẽ chẳng bao giờ nói được. Vì vậy tôi đã chuẩn bị tinh thần để nói cho Jake biết cảm giác của mình, rằng tôi đã yêu Jake, từ lâu lắm rồi. Và tôi nói. Và Jake cắt ngang tôi, ngả về phía tôi và chúng tôi đã ôm nhau. Tôi mong chờ một cảm giác thật sung sướng, nhưng ngạc nhiên thay, điều đó lại không đến. *Đây là Jake, tôi tự nhắc mình. Mà còn nhớ không? Mà đã yêu anh ấy rồi cơ mà!* Nhưng sao tôi chẳng có cảm giác gì cả. Khi Jake nhìn tôi, tôi tin rằng Jake cũng nghĩ hệt như thế. Tôi cứ tưởng rằng việc hôn Jake sẽ là một miếng hình ghép cuối cùng để hoàn thành cái trí tưởng tượng hoàn hảo của mình. Nhưng thật buồn, miếng hình ghép cuối cùng lại không khớp.

Jake lên đường ngày hôm đó. Và lần đầu tiên, việc ra đi của anh ấy đã không đến nỗi là một bi kịch cho tôi. Chúng tôi chỉ là những người bạn thân, và không có gì hơn.

Và vì vậy, đây có thể không phải là kết cục của những câu chuyện mà bạn thường thấy. Có lẽ người yêu thời thơ ấu của tôi không trở thành Hoàng tử trong câu chuyện thần tiên của tôi, nhưng điều ấy đâu cấm được chúng tôi vẫn có thể sống hạnh phúc bên nhau mãi mãi, như hai người bạn?

LEESA DEAN

Tôi đành để anh ấy ra đi

“Anh xin lỗi, anh thực sự không nhớ...”

Những lời của anh ấy xé toạc lòng tôi, như từng mũi kim châm khắp cơ thể tôi. Chỉ mới một tuần trước, chúng tôi đã ở bên nhau cùng nhau ngắm hoàng hôn. Anh ấy đã an ủi tôi khi tôi hỏi anh rằng, tại sao đưa bạn thân nhất của tôi và tôi lại không thể chơi với nhau nữa. Nhưng đêm nay, tâm trí của anh ấy nằm ở nơi nào không biết; anh không thể nhớ ra cái đêm đặc biệt tuần rồi.

Tại sao bỗng dưng anh ấy lại xa cách thế? Hay tại anh bị lạc trong nỗi đau đã ám ảnh anh suốt bấy lâu nay?

Nhớ lại những lời nói gay gắt của bà mẹ, đã có nhiều đêm anh nằm khóc cho đến khi ngủ thiếp đi. Anh từng kể cho tôi nghe anh sợ những ngày cuối tuần phải ở bên mẹ biết chừng nào, bởi đó sẽ chỉ là một khoảng thời gian bảy mươi hai tiếng đồng hồ chỉ để nghe mẹ anh trách mắng về đủ thứ lỗi lầm. Những lời chì chiết dường như không thể dứt được – vì điểm của anh thấp hơn điểm của bạn anh, vì anh không phải là một người con hoàn hảo mà bà đã mong đợi. Bà nói anh bị câm; rằng anh không thể nào vào đại học, và sẽ chẳng bao giờ làm được trò trống gì trong đời. Bà gọi anh là một tên bất đắc chí, là một nỗi thất vọng của bà. Khả năng nghệ thuật của anh là không thể phủ nhận được, nhưng mẹ anh đã làm cho anh có cảm giác mình chẳng có tài năng gì cả, dù anh có đoạt được bao nhiêu giải thưởng đi chăng nữa.

Anh nói với tôi, điều làm cho anh vẫn còn sống chính là tình yêu của chúng tôi. Từng là bạn thân trong nhiều năm, giờ đây chúng tôi chuyển sang hẹn hò yêu đương. Anh ấy cần có tôi. Anh ấy tin tưởng ở tôi. Trong một lá thư gửi cho tôi, anh viết, “Em chính là gia đình của anh. Chỉ có em thôi. Chúng ta sẽ là một gia đình. Em có cần thêm ai không? Còn anh thì không. Hãy yêu anh mãi nhé. Và như thế cuộc đời anh sẽ tốt hơn.”

Đã có lúc tôi tin tưởng anh. Tôi hứa sẽ không để anh đau khổ như mẹ anh đã làm, không bao giờ lìa xa anh, không bao giờ hết yêu anh. Tôi sẽ là gia đình của anh; tôi sẽ là người chia sẻ buồn vui với anh, sẽ là người chăm sóc khi anh ốm, và sẽ động viên anh trong những buổi chơi nhạc. Tôi tưởng đâu chỉ cần tôi ôm chặt anh là nỗi đau của anh sẽ tan biến.

Nhưng tình yêu của chúng tôi cứ như một chiếc tàu lượn vòng. Có những khi anh như một đứa trẻ hạnh phúc nhất – chơi đùa và hôn hít. Tôi

chỉ cần nhìn vào đôi mắt của anh là biết anh đang vui sướng. Đôi mắt trong xanh như hai viên thủy tinh kia không thể nào giấu tôi điều gì. Khi nào anh vui thì chúng lóe sáng và nháy múa. Nhưng khi anh buồn, đôi mắt anh chuyển màu xám xịt. Vào những ngày u ám đó, anh không còn thiết cười đùa nữa. Khi tôi cố làm cho anh vui lên bằng một nụ hôn, anh cũng từ chối. Anh không để cho tôi chạm đến anh. Tôi thật không biết phải làm thế nào để anh biết tôi yêu anh nhiều bao nhiêu. Khi anh đau khổ, tất cả những gì anh có thể làm là chuyển nỗi đau khổ đó sang người khác. Anh nói những lời cay độc, và rồi lại xin lỗi vào ngày hôm sau. Cái vòng lẩn quẩn ấy không bao giờ chấm dứt – sự cay nghiệt, và lời xin lỗi. Và tôi có thể biết lý do tại sao.

Mặc dù yêu anh, tôi không thể làm cho nỗi đau đó tan biến, đơn giản, nó đã có từ rất lâu trước khi tôi quen anh. Tình yêu của tôi không thể nào bằng nỗi khổ trong anh. Tôi nhận ra mình không thể nào giúp được anh, mà trái lại, anh cần phải tìm sự cứu rỗi trong nghề nghiệp. Và tôi đành phải để cho anh ra đi.

Vào cái đêm tôi bảo rằng chúng tôi không thể tiếp tục với nhau được nữa, nước mắt làm cho mắt tôi cay sè, đau đớn hơn bao giờ hết. Đó cũng là lúc anh ấy phải đối mặt với nỗi sợ hãi tồi tệ nhất – một mình đương đầu với những điều tệ hại trong đời. Anh ấy nói rằng tôi đã lừa gạt anh, rằng tôi đã nói dối anh khi tôi hứa là mãi mãi yêu anh. Nhưng tôi chưa bao giờ lừa gạt ai ngoại trừ lừa gạt chính mình, bởi trước kia tôi cứ tưởng rằng tất cả những gì anh cần chỉ là tình yêu của tôi.

Anh ấy đã tạo ra một thế giới quá biệt lập mà trong đó chỉ có anh và tôi. Đã có lúc đó là một nơi hạnh phúc mà chúng tôi đều mơ ước đến, một Địa đàng của riêng hai chúng tôi. Nhưng đã từ lâu, tôi có cảm giác các bức tường rồi sẽ sụp đổ nếu anh chỉ dựa vào một mình tôi. Tôi biết rằng sẽ không tốt cho cả hai nếu chúng tôi cứ cố thủ trong thế giới đó. Tôi không thể giữ chặt nó cho cả hai cùng cái ảo tưởng này lâu thêm nữa.

Hôm qua, lần đầu tiên tôi gặp lại anh ấy sau một năm chia tay. Mắt anh lại lấp lánh lên như thể anh mang thêm ánh sáng vào phòng. Bóng tối trong anh đã tan biến bởi vì anh đã gặp gỡ thêm nhiều người, những người đã giúp cho anh có thêm nhiều hướng đi cho cuộc đời hơn những gì tôi đã mang lại cho anh. Giờ đây, anh ấy đã nhận được món quà cuộc sống đặc biệt mà anh đáng được nhận, và mặc dù những ký ức đau buồn vẫn còn theo anh, anh đã bắt đầu tin tưởng vào bản thân mình. Hôm qua,

tôi nhận ra rằng, ngay cả một tình yêu hoàn hảo nhất cũng không thể bảo vệ được một người khỏi thất bại trong cuộc sống, nếu như anh ta không tự tìm cách bảo vệ mình. Và đôi khi, điều đáng yêu nhất mà bạn có thể mang đến cho một người chính là để cho người ấy ra đi.

ANDREA BARKOUKIS

Đêm chia tay bất ngờ

Một cành cây nhỏ kêu răng rắc dưới chân tôi, và cả hai chúng tôi cùng nhảy lên. Sự đề phòng làm cho da tôi sồn cả lên, và khi anh đặt tay lên tay tôi, tôi cảm thấy bàn tay anh rất lạnh. Bóng khu rừng nhảy múa trên gương mặt lo lắng của anh. Ánh trăng lung linh trên mặt hồ nước. Ánh trăng cũng phản chiếu những giọt mồ hôi lạnh trên cổ anh.

Chúng tôi đi đến một khu đất trống trong rừng, khoảng đất trống của chúng tôi. Đó là nơi mà lần đầu tiên anh đã nói yêu tôi. Đó là nơi đầu tiên chúng tôi đã hôn nhau. Đó là nơi bắt đầu của “chúng tôi,” và đó cũng là nơi mà “chúng tôi” sẽ chấm dứt.

Màn đêm mùa đông lạnh lẽo đã biến đôi mắt xanh của anh thành hai cái hồ đen thẳm. Một cơn rừng mình chạy khắp người tôi. Cái lạnh không đến từ bên ngoài mà xuất phát từ bên trong.

Chúng tôi cùng ngồi trên một phiến đá một cách vô thức, tay trong tay, vai kề vai, chân sát nhau. Bất thành linh, anh đưa tay vuốt một lọn tóc lơ thơ che ngang trên mặt tôi. Sự im lặng đã trở thành quen thuộc giữa chúng tôi. Đó không phải là sự êm ái đáng yêu hay sự bình lặng dễ chịu, mà đó là sự im lặng đáng sợ giữa những người xa lạ. Chúng tôi im lặng để tránh một sự thật phũ phàng.

Trong hai năm qua, anh chính là cả thế giới của tôi. Anh là người thân nhất của tôi, là người yêu, là nguồn an ủi, là nghị lực của tôi. Giờ đây đã đến lúc tôi phải phá vỡ mối quan hệ này. Và tôi biết rằng một khi tôi đã

nói ra những gì cần phải nói thì mọi việc sẽ không còn như cũ nữa. Tôi chỉ muốn ngồi đây và ôm chặt anh. Tôi muốn rằng mọi việc sẽ suôn sẻ.

Nếu chúng tôi nói ra sự thật, thì mọi chuyện xem như sẽ kết thúc. Vì vậy mà chúng tôi chọn sự im lặng. Mỉa mai thay, có ai ngờ đây là nơi bắt đầu và cũng là điểm kết thúc. Mọi thứ trong cái thế giới của tôi đã thay đổi, và tôi không thể làm gì được. Bỗng nhiên, cơn run của tôi chấm dứt khi anh lấy chiếc áo khoác của anh choàng qua người tôi.

Làm sao tôi có thể sống thiếu anh được? Tiếng con cú kêu trên cây là tiếng kêu cô đơn của chính tôi. Tim tôi như từ từ bị xé ra thành từng mảnh nhỏ. Tôi nhìn vào mắt anh. Anh nhìn sang chỗ khác khi tôi bắt đầu chảy nước mắt.

“Đừng. Anh không chịu được đâu,” anh nói. Giọng anh thì thảo đầy đau khổ. Anh lấy hai ngón tay gạt nước mắt cho tôi. Miệng anh quá gần tôi nỗi môi tôi đã chạm đến môi anh, nhưng anh quay mặt đi. Sự từ chối của anh là một mũi nhọn đâm vào lòng khiến tôi không sao chịu nổi. Tôi ước gì có thể ngủ mê đi và cơn ác mộng này sẽ tan biến mất khi tôi tỉnh dậy.

“Em yêu anh.” Tôi đề nghị những lời hàn gắn một cách thận trọng. Ý tôi là không muốn có thêm một cuộc chiến tranh nào nữa để tôi phải ra đi.

“Đừng làm thế nữa. Em chỉ làm cho mọi việc tồi tệ hơn thôi.”

“Làm sao có thể xấu hơn được?” Giọng tôi chống chế và tuyệt vọng. Cả thế giới đã sụp đổ quanh tôi, thế mà anh thì đi lo lắng mọi việc sẽ tồi tệ hơn.

Các vì sao đang tỏa sáng trên đầu tôi. Làm sao chúng vẫn có thể tỏa sáng như thế khi tất cả những ngọn đèn trong thế giới của tôi đã tắt?

Tôi sờ vào chiếc nhẫn và theo bản năng, xoay nó quanh ngón tay. Tôi đã mang nó được hai năm nay rồi. Anh đã tặng tôi nhân ngày Lễ Tình yêu đầu tiên mà chúng tôi ở bên nhau. Trong cái giá lạnh này, ánh vàng của trắng trông thật nhợt nhạt, và không còn lấp lánh nữa. Cái thế giới quanh tôi thật ảm đạm.

Nếu như mặt trời đang chiếu sáng và mang những tia nắng vui tươi đi khắp nơi, thì liệu chúng tôi có vui tươi theo không? Hay trái tim của chúng tôi vẫn u ám và lạnh giá như thế này?

“Anh có nghĩ điều này là không thật không? Anh có nghĩ điều này sẽ không bao giờ xảy ra với chúng ta không?” Tôi hỏi anh. Anh bảo anh

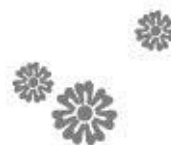
không hề nghĩ điều này lại xảy ra cho chúng ta. Hai tay anh ôm lấy đầu như thể muốn lẫn tránh câu trả lời cho chúng tôi. Anh từ từ xoa hai tay tôi lui như thể muốn xua đi cơn mơ tồi tệ.

“Chúng ta có thể giải quyết được. Anh biết chúng ta có thể làm được. Chúng ta đang nói về những vấn đề của mình mà,” anh nói và cười lớn.

Điều này có gì vui đâu mà cười nhĩ? Tôi tự hỏi. “Anh cười em đấy à?” Tôi hỏi. Nhưng ánh mắt của anh bảo tôi không phải như thế. Nó mách bảo cho tôi biết tiếng cười của anh chỉ nhằm che giấu cho một nỗi thốn thức. Tôi không thể kèm chế sự thối thúc trong lòng phải chạm vào khuôn mặt anh. Anh chụp lấy tay tôi, và trong khoảnh khắc, chúng tôi đã ôm ghì lấy nhau. Thời gian của chúng tôi như dừng lại trong một khoảnh khắc mà tôi biết chúng tôi sẽ không thể nào quên.

Anh chồm người qua và hôn tôi. Đôi môi anh tìm lấy môi tôi. Ánh trăng sáng bao trùm lấy chúng tôi với thứ ánh sáng vắng vặc, nhưng nó cũng đủ tối để chỉ thấy được bóng của chúng tôi. Những con ếch trong cái hồ gần đó đang hát lên bài tình ca yêu thương. Và chỉ trong thoáng chốc tôi biết rằng cuộc sống vẫn đang diễn ra, cho dù có anh hay không. Vì thế, tôi bứt ra khỏi vòng tay của anh và bước một mình về phía chiếc xe, và bằng cách này hay cách khác tôi biết tôi sẽ tìm lại được chính mình.

JENNIFER GEARHART

Hãy ký vào quyển lưu bút của tôi

Điều khó nhất là phải trở thành một cái giếng chứa đầy tình cảm chứ không phải chỉ là một vòi nước; cho mọi người thấy không phải mình thương họ khi nào mình muốn, mà chính là khi nào họ cần.

Nan Fairbother

Ngồi trong lớp, tôi nhìn một cách chăm chú vào gáy Brian. Những ý nghĩ đen tối xâm chiếm đầu óc tôi; tôi thầm mong cho cái đầu cậu ấy nổ

tung. Nhưng nó lại không nổ, và tôi bị thúc ép phải theo dõi người yêu cũ của tôi cười và tán gẫu với những đứa khác trong phòng học, còn cậu ấy thì hoàn toàn làm lơ tôi.

Sau khi Brian và tôi chia tay, giai đoạn thứ ba trở nên khó khăn. Chẳng những phải mang một trái tim tan vỡ khôn khổ nhất trên đời, tôi còn như bị tra tấn liên tục khi phải nhìn thấy Brian tán tỉnh người khác một cách quá đáng, như thể cậu ta đang chứng minh cho tôi thấy rằng cậu không hề đau khổ. Trong suốt buổi học, Brian luôn bàn tán ồn ào về ngày nghỉ cuối tuần của mình, nói đến buổi tiệc gần đây nhất và chiếc xe mới tậu.

Có thể Brian muốn khiêu khích ngược lại tôi vì mối quan hệ của chúng tôi đã tan vỡ sáu tháng qua. Có thể cậu ta nghĩ rằng nếu trông cậu có vẻ hạnh phúc thì tôi sẽ bị đau khổ nhiều hơn là tôi làm cậu đau khổ.

Khi chia tay, tôi đã để cho Brian phải gục khóc trên vai, nhưng tôi vẫn cương quyết khi Brian năn nỉ tôi đừng đi. Tất nhiên, khi ở trường, cậu ta che giấu sự đau khổ của mình rất khéo, như thể sự chia tay trong nước mắt của chúng tôi chưa hề xảy ra.

Ngay lập tức sau khi tan vỡ, Brian lao vào hẹn hò với cô gái khác. Mùa xuân năm đó, cô ấy tốt nghiệp, như thể đó là một thành công lớn của Brian, một chàng trai năm thứ hai đầy triển vọng. Cô ta dẫn cậu đến phòng khiêu vũ và tuyên bố điều đó khi ngồi kế bên tôi trong lớp toán. Tôi cũng có một cuộc hẹn ở phòng khiêu vũ, nhưng dư âm buồn vẫn còn trong tôi. Sự đau khổ của tôi dồn nén và chuyển thành cơn tức giận. Tôi có cảm giác Brian cố tình làm tôi tức giận, cố tình dùng hạnh phúc của mình mà chà xát vào nỗi đau của tôi. Mỗi khi nhìn thấy họ bên nhau, tôi muốn hét lên cho thật hả giận. Cơn giận dường như xé đôi tôi ra, hoặc ít nhất là khiến tôi muốn xé đôi cô ta ra.

Năm học sắp hết, tôi hăm hở chờ đến mùa nghỉ hè, đó là điều làm tôi dễ chịu nhất. Không còn môn Đại số nữa, và cái cảm giác đó cứ ngày ngày làm cho tôi nôn nao làm sao.

Một ngày nọ, trong giai đoạn thứ ba đầy khiếp sợ, Brian ngả qua tôi, và thật ngạc nhiên, cậu nhờ tôi ký vào quyển lưu bút. Tôi ngồi đó thần thờ mất cả phút, cho đến khi tôi vượt qua cú sốc đó và cuối cùng nói, “vâng”.

Tôi thầm nhủ, *Đây là cơ hội của mình*. Tôi thực sự có thể làm cho Brian điều đó. Tôi sẽ cho Brian biết rằng tôi hoàn toàn biết những gì mà

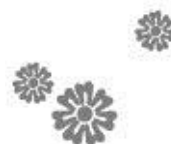
cậu ấy đang làm, rằng cậu đang cố tình làm tôi đau khổ, rằng điều đó là không công bằng. Thế rồi tôi lại nghĩ, làm như vậy có ích gì? Liệu khinh thường Brian có làm cho tôi cảm thấy vui hơn không, hay là nó sẽ làm cho nỗi đau mà cả hai chúng tôi cần vượt qua sẽ kéo dài mãi mãi?

Thay vì phải kể ra những đau khổ mà tôi phải chịu, tôi lại ghi ra tất cả những thời gian vui vẻ mà chúng tôi đã cùng trải qua với nhau. Tôi kể lại cái nơi đầu tiên mà chúng tôi đã hôn nhau, những món quà Brian đã tặng tôi, những bài học tôi đã học được – những bài mà cậu đã dạy cho tôi – và câu nói đầu tiên “Anh yêu em – Em yêu anh” mà chúng tôi đã thì thầm với nhau. Tôi viết hết trang thứ nhất, và nhanh chóng hết trang thứ hai, viết cho đến khi tay tôi mỏi nhừ. Vẫn còn hàng triệu, hàng triệu ký ức tuyệt vời đổ về tâm trí tôi, và tôi còn có thể nhớ nhiều hơn trong suốt cả ngày hôm ấy. Cuối cùng tôi viết rằng tôi không còn đau buồn nữa, và hy vọng Brian cũng sẽ như tôi.

Có thể những gì tôi viết trong quyển lưu bút của Brian khiến tôi có vẻ yếu đuối. Có thể Brian sẽ cho rằng tôi quá đa cảm vì vẫn nhớ những kỷ niệm về mối tình của chúng tôi. Nhưng sau khi viết xong những dòng lưu bút, những vết thương trong lòng tôi như tan biến. Tôi cảm thấy thật dễ dàng để cho những sự thù hận bay đi.

Tôi biết được rằng Brian đã dạy cho tôi bài học cuối cùng: sự vị tha. Một ngày nào đó, khi Brian ở tuổi năm mươi và có những đứa con, có thể con của cậu ấy sẽ tình cờ bắt gặp quyển lưu bút của ba mình, và chúng sẽ hỏi Stacy là ai. Tôi hy vọng Brian sẽ nhìn lại và nói rằng, đó là một người luôn quan tâm đến ba, yêu ba, và điều quan trọng nhất, rằng đó là người đã dạy cho ba bài học về sự vị tha.

STACY BRAKEBUSH

Hiệp sĩ trên lưng ngựa trắng

Tôi mong mình sẽ có được tình yêu đầu đời theo một cách kỳ diệu. Không cần phải theo kiểu “Hiệp sĩ trên lưng Ngựa Trắng” như tôi đã phác họa thành một bức tranh rõ ràng ở trong đầu – một anh chàng cao ráo, tóc vàng, vạm vỡ, có giọng nói trầm ấm, và quần áo hợp thời. Anh ấy sẽ lãng mạn, thông minh và rất hóm hỉnh. Anh ấy sẽ hoàn hảo...

Thế rồi một ngày anh ấy cũng đã đến, tình yêu tuyệt vời của tôi, mặc dù lúc đầu tôi chẳng thấy ở anh có sự hoàn hảo nào.

Anh hơn tôi năm tuổi nhưng lại thấp hơn tôi mười phân. Anh có một giọng nói the thé rất chói tai, giống như mới vừa mười chín tuổi, và một thân hình nhỏ xíu gầy gơ xương. Anh trông chẳng giống tý nào cái mẫu người mà tôi gọi là “đẹp trai.”

Chúng tôi gặp nhau trên bãi biển. Một người bạn thân đã giới thiệu chúng tôi với nhau. Anh rất hay đến chọc ghẹo chúng tôi và luôn kể chuyện vui rồi tán tỉnh tôi. Và cuối cùng anh lại đưa bạn tôi và tôi về nhà đêm ấy.

Tôi trợn mắt lên khi chiếc xe đỗ xích ngay cạnh chúng tôi. Thắng xe thì bị đứt, cửa xe thì đã vỡ, và anh phải ngồi hẳn lên một quyển danh bạ điện thoại mới có thể nhìn qua bảng đồng hồ điều khiển. Tôi chẳng có thể giúp gì mà chỉ biết đứng đó mà cười. *Thật là bối rối làm sao*, tôi nghĩ. Nhưng trông anh chẳng có vẻ gì là bối rối. Anh vẫn kể những câu chuyện đùa về cái xe “con chiến mã đáng tin cậy” của mình và làm hai chúng tôi cười đến chảy cả nước mắt. Thế rồi cả đám phải ghé vào nhà anh trên đường về nhà, vì tôi muốn dùng nhờ phòng tắm. Anh dừng xe lại và nói, “Được, nhưng... bất cứ ai muốn sử dụng phòng tắm của tôi thì phải cho tôi số điện thoại đấy.” Anh nói rồi cười toe toét.

“Gì cũng được. Đây.” Tôi nhét cho anh số điện thoại và vội vã đi tìm phòng tắm.

Có thể anh sẽ cho rằng mọi việc bắt đầu từ đó. Ngay lập tức chúng tôi trở thành bạn của nhau. Anh thường rủ tôi đi ăn và đi xem phim. Thậm chí anh còn hẹn tôi đến bữa dạ tiệc Halloween và ở bên tôi suốt cả đêm. Buổi lễ hôm ấy là đêm mà tôi nhận ra Chris đối với tôi còn hơn một người bạn. Chúng tôi hóa trang thành “những người quá giang sau khi vượt ngục” tại buổi lễ và thắng giải vì bộ trang phục của chúng tôi quá độc đáo.

Sự sáng tạo lẫn vẻ ngớ ngẩn của anh đã làm nên điều đó. Đó là lý do tại sao anh thắng giải. Và tôi đã yêu anh chàng dễ thương này.

Nhưng tôi có nói cho anh biết không? Không bao giờ! Tôi chẳng lắm... và hơi cứng đầu nữa. Tôi đã bị đau khổ nhiều lần trước khi gặp Chris, và không cần phải nói, đã học được rằng thổ lộ tình yêu là một điều nguy hiểm. Nhưng lần này thì khác; tôi nghĩ đó là sự thật. Chúng tôi đã làm bạn với nhau trong suốt một năm và biết rất rõ về nhau. Tôi biết anh thích tôi. Anh thường nói với tôi điều đó. Anh đã làm cho tôi bối rối; tôi không muốn làm tổn hại đến mối quan hệ tuyệt vời mà chúng tôi đang có.

Tôi vẫn không cho anh biết cảm nghĩ thật sự của mình trong suốt năm sau. Điều đó làm cho tôi phát điên lên được. Anh nghỉ chơi với tôi và chạy theo một cô gái khác, chúng tôi hẹn hò nhau thưa dần và cuối cùng chia tay nhau. Tôi không sao cảm thấy vui vẻ được với bất kỳ người con trai nào khác. Tôi so sánh những cuộc hẹn hò, sự âu yếm và giọng nói đó với những gì anh đã mang lại cho tôi. Lòng tôi thật chua xót, tôi đã từ chối cái cảm giác thật sự của lòng mình và che giấu nó thật kỹ cho đến một ngày...

Anh đã chia tay với người con gái kia, và tôi vui mừng khi gọi anh. Anh hỏi tôi muốn đi xem phim với anh không và tôi đồng ý ngay.

“Chúng ta có một số điều chưa làm được,” anh thì thầm vào tai tôi, giọng của anh làm cho tôi rung mình.

“Vâng, anh nói đúng. Em nhớ anh... Anh vẫn chưa lớn à?” Tôi đùa.

“Mới vừa ra đời,” anh cười, và tôi cũng cười.

Tôi cảm thấy rất vui khi chúng tôi quay lại với nhau. Tôi choàng tay ôm lấy anh ngay lập tức và chúng tôi bước qua cửa. Chúng tôi mắt nhìn mắt và bước vào nhà.

Chúng tôi bàn với nhau về cuộc sống, của mỗi đứa và của cả hai. Chúng tôi đã nói chuyện với nhau hàng giờ về tất cả mọi thứ, cho đến khi sự im lặng cắt ngang cuộc nói chuyện.

Tôi luôn nghĩ khi tôi hôn anh thì cảm giác sẽ như thế nào nhỉ – dịu dàng, êm ái, nồng nàn?

Và lúc đó tôi quyết định mình phải tìm hiểu. Mắt chúng tôi tìm nhau, tôi ngả về trước và hôn anh. Môi anh mới mềm mại làm sao, và nụ hôn thật tuyệt vời. Tôi như bay bổng trong vòng tay và tình cảm của anh. Sau hai năm tán tỉnh và làm bạn bè với nhau, cuối cùng chúng tôi cũng chìm vào cái khoảnh khắc nói lên cảm giác thật sự giữa chúng tôi.

Tôi đã thổ lộ với anh cảm nghĩ của tôi về anh như thế nào. Tôi nói với anh rằng tôi sợ sẽ mất một người bạn như anh, nhưng anh đã mang lại

cho tôi nhiều hơn cả một người bạn. Tôi cho anh biết tôi chưa bao giờ quan tâm đến một người nào như đối với anh. Tôi nói cho anh biết anh rất đẹp và tôi đã yêu anh. Tôi xúc động đến suýt phát khóc.

Anh mỉm cười và hôn nhẹ lên má tôi. “Anh cũng yêu em nữa, Becca,” anh thì thầm. “Và anh biết em nghĩ gì. Chúng ta đã hoàn toàn đến với nhau rồi em à.”

“Em biết, Chris.” Lúc ấy trông anh thật dễ thương, như tôi chưa từng gặp bao giờ, từng chi tiết trên cơ thể anh, lên đến tận đôi tai đẹp đẽ của anh. Giọng anh du dương đầy âm hưởng, vòng tay thật êm ái. Đó là lúc tình yêu của chúng tôi thăng hoa. Chúng tôi đã yêu nhau.

Vài tháng sau, tình yêu của chúng tôi bắt đầu lủng củng. Tình yêu như con tàu lượn. Và tôi phải công nhận là đôi khi cú lượn vòng và xoắn ốc của con tàu đã làm cho tôi đau khổ. Nhưng trải qua nhiều biến động, chúng tôi vẫn có được một mối quan hệ đẹp đẽ và tuyệt vời. Anh dạy tôi phải yêu như thế nào và chấp nhận tình cảm của tôi trong cuộc sống. Anh đã gieo niềm tin trong tôi, làm cho tôi tự tin hơn, và ủng hộ sở thích của tôi.

Thế rồi tình yêu nào cũng phải phai tàn. Tình yêu của chúng tôi cũng đã đến lúc như thế. Chúng tôi đã trao cho nhau quá nhiều, có cả sự tự tin lớn dần lên trong mỗi đứa, và cuối cùng là rời xa. Một ngày kia tôi không thấy dấu hiệu của tình yêu trong mắt của anh nữa. Nụ hôn của anh cũng thành xa lạ quá. Chúng tôi ngày càng có cảm giác xa rời nhau, nhưng chẳng đứa nào chịu chấp nhận thực tế đã xảy ra. Chúng tôi đã đến với nhau được một năm sáu tháng, và tôi thầm biết rằng chuyện này sẽ không thể kéo dài được nữa.

Mặc dù tình cảm đã chấm dứt, nhưng chúng tôi vẫn còn liên lạc với nhau rất gần gũi. Những đứa bạn của tôi đã luôn nhắc nhở tôi rằng đừng bao giờ hẹn hò với người bạn thân của mình; rằng tôi sẽ làm tổn hại đến tình cảm bạn bè và tình cảm ấy sẽ không bao giờ hàn gắn lại được.

Ba năm sau, anh vẫn là một trong những người bạn thân nhất của tôi. Chúng tôi đã thay đổi nhiều và trưởng thành. Tôi đã quen với người mới thật tuyệt diệu, và anh cũng vậy. Nhưng chúng tôi vẫn có ảnh hưởng quan trọng trong đời nhau.

Sự đam mê về người đàn ông tuyệt vời của tôi đã tan biến, và tôi không còn tìm kiếm sự hoàn hảo nữa. Tôi biết rằng điều đó không bao

giờ trở thành sự thật. Những gì mà bây giờ tôi học được là tình yêu thật khó giải thích, đẹp đẽ, và luôn luôn mang đến cho ta sự bất ngờ.

REBECCA WOOLF

Hãy yêu lấy bản thân trước đã

Ở trường trung học, Hội đồng Học sinh có một cái quỹ và bạn có thể mua hoa cho ai đó mà bạn để ý rồi nhờ gửi đến vào sáng ngày Valentine trong tiết học đầu tiên của lớp.

Năm đó, tôi gửi ba đóa hoa cẩm chướng cho ba đứa con gái mà tôi biết rõ mình rất thích. Tôi nghĩ đây sẽ là cơ hội để gây chú ý cho ít nhất một “em” trong số đó. Ngoài ra, theo luật chơi, nếu như người nhận hoa không gửi tặng lại, thì phải hiểu là trò chơi đã kết thúc.

Tôi gửi một bông cẩm chướng cho Melanie, một cho Susie và một cho Jenny (Jenny thì tôi gửi hú họa, không chắc lắm).

Trong suốt tuần, tôi cứ đoán già đoán non không biết liệu mấy cô bé ấy có gửi hoa lại cho tôi. Bạn tôi, thằng Brian, đã gửi một bông hoa cho bạn gái nó. Stephanie gửi một bông cho Jason, cái cậu mà nó đã phải lòng trong suốt học kỳ. Lisa gửi một bông hoa cho người bạn trai tử tế của mình nhưng cũng chỉ là để cho vui.

Trong cả tuần đó, một danh sách dài các cô bạn gái chạy trong đầu tôi. Tôi tưởng tượng xem ai sẽ là người gửi hoa cho mình. Tôi có hai “ứng cử viên”, nhưng cũng sẽ không ngạc nhiên nếu có cô nào ngoài hai cô này gửi hoa cho mình.

Cuối cùng, buổi sáng ngày 14 tháng Hai đã đến.

Sau ba mươi phút đầu tiên của tiết Toán, tôi đã nhận ra bóng dáng người giao hoa của Hội đồng Học sinh lấp ló ngoài hành lang. Cô ấy bước vào phòng và mang theo một bó hoa lớn để giao cho lớp của cô Aaron.

Cô Aaron phải miễn cưỡng dừng tiết học và phát hoa. Khi cô giở từng tấm thiệp ra, cả lớp hồi hộp chờ đợi. Lần đầu tiên trong đời giáo viên, cô khiến cho cả lớp tập trung được vào những gì cô nói.

Cô nhờ một người phụ cô chuyển hoa. Cô đọc to tên từng người trên thiệp khi phát hoa.

“Neil, Brian, Jennifer, Scott, Chad, Anne, Amy...” Danh sách kéo dài cho đến mười phút. Lần lượt từng người lên nhận hoa. Hoa bắt đầu dâng lên trên các bàn xung quanh tôi.

Một vài tên bắt đầu nhận những đóa hoa thứ hai và thứ ba. Có tên còn lên đến con số kỷ lục là nửa tá. Ngay cả khi ai cũng biết rõ rành rành là hẳn đã có bạn gái rồi, số hoa hẳn nhận vẫn nhiều gấp sáu lần người khác.

Danh sách giờ đây sắp chấm dứt và chỉ còn sáu, bảy đóa chúng tôi là chưa có gì ngoại trừ cây viết chì trong tay. Chúng tôi chẳng có lấy một tấm thiệp, một bông hoa, chỉ có mỗi một hy vọng còn con là một trong những đóa hoa còn lại dành cho mình.

Cô Aaron đọc to một vài cái tên còn lại.

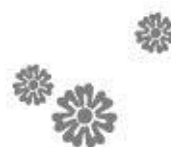
“Hai bông hoa nữa cho Neil, và hay quá này, một bông cho Harlan.”

Vâng, thế là có một hoa cho tôi. Nhẹ cả người. Và tôi biết chắc ai đã gửi nó cho tôi.

Tôi nhìn xuống tấm thiệp và đúng như in điều tôi dự đoán. Đó không phải của Melanie, cũng không phải của Susie, và hoàn toàn không phải của Jenny. Tấm thiệp chỉ ghi đơn giản, “Chúc mừng Ngày Tình yêu – Harlan.”

Tại bạn hỏi tôi ai đã gửi bông hoa. Tôi nói đó là một người hết sức đặc biệt, và cứ cho đó là một người đặc biệt đi. Bọn bạn tôi sẽ không bao giờ biết được. Mà chúng cũng không cần phải biết, khi mà người gửi chính là tôi.

HARLAN COHEN

Bạn gái thân mến

Bạn gái thân mến,

Tôi nghĩ đã đến lúc tôi phải có người yêu. Tôi biết các bạn ở đâu đó ngoài kia. Đừng lo lắng, tôi sẽ tìm ra các bạn.

Và khi tôi tìm ra các bạn, tôi hy vọng các bạn sẽ yêu tôi bởi vì tôi là Derek, chứ không phải vì tôi là em trai của Mike. Tôi hy vọng các bạn sẽ không thất vọng khi quần áo của tôi không hợp thời, hoặc không cảm thấy bức bối khi tôi thích xem đội Lakers trên ESPN, chứ không phải xem *Party of Five*.

Tôi hy vọng các bạn sẽ nhớ rằng tôi chơi bóng đá kiểu Anh, chứ không chơi bóng đá kiểu Mỹ, và tôi là một trung vệ, chứ không phải là hậu vệ, và mỗi cuối tuần tôi đều về sống với cha tôi.

Tôi xin bạn hãy yêu tôi mặc dù tôi có khuynh hướng hay quên ngày sinh của ai đó, và nếu cha mẹ của các bạn có mời tôi dùng bữa tối, xin vui lòng viết quý danh của họ nho nhỏ vào bàn tay tôi để nếu tôi có quên thì sẽ liếc vào đó mà nhớ.

Hãy nhớ rằng tôi luôn hành động có vẻ mạnh mẽ và tự chủ, nhưng thực ra bản thân tôi lại hay mất tự chủ và rụt rè. (Xin đừng nói cho ai biết.) Xin đừng quá lo lắng nếu tôi bị ngã đau khi chơi trượt ván. Thay vì thế, hãy ở bên tôi mà chăm sóc cho vết thương của tôi bằng những nụ hôn thăm thiết.

Xin hiểu rằng yêu nhau không có nghĩa là lúc nào cũng ở liền nhau. Chúng ta không bao giờ được ganh với bạn của nhau. Và cũng nên hiểu rằng nếu thỉnh thoảng tôi có ghen tuông và tự ái quá mức, ấy là bởi vì tôi thiếu tự tin chứ không phải bởi vì bạn đã làm một điều gì đó sai quấy.

Và nếu như chúng ta không còn yêu nhau, xin đừng ghét tôi. Và nếu như tôi có khóc trước mặt bạn, xin đừng lấy đó làm trò cười. Xin hiểu cho rằng đó là vì tôi nhạy cảm quá mức... nhưng theo một cách cứng rắn kiểu đàn ông.

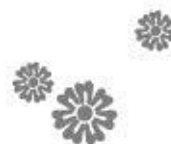
Xin hãy thành thật với tôi mà không một chút dằn vặt. Dù sao, tôi cũng vẫn là một cậu bé. Và tôi xin hứa là tôi luôn luôn thành thật với bạn, bởi vì bạn xứng đáng được như vậy. Và tôi cũng hứa sẽ mở cửa cho bạn, sẽ mua vé cho bạn khi chúng ta đi xem phim.

Và còn một điều nữa, bạn đừng mập quá, và đừng hỏi tôi nhiều quá. Bạn cũng không cần phải trang điểm. À này, xin đừng bức bối khi bạn có kiểu tóc mới mà tôi không để ý đến. Tôi sẽ yêu bạn cho dù bạn chỉ mặc quần bò và áo thun giản dị.

Hy vọng bạn sẽ không cho rằng tôi đòi hỏi quá nhiều. Tôi chỉ cần làm cho bạn vui sướng thì tôi cũng vui sướng rồi. Tôi sẽ đi tìm bạn, nên bạn đừng đi đâu đấy nhé. Hãy ở yên chỗ bạn đang ở, và hãy chính là bạn. Nhân tiện tôi xin giới thiệu, tôi tên là Derek.

Luôn là của bạn,

Derek
DEREK WHITTIER

Bạn trai thân mến

Bạn trai thân mến,

Tôi không biết bạn đang ở đâu, hoặc chúng ta sẽ gặp nhau ở đâu, gặp nhau khi nào, nhưng hy vọng ngày đó sẽ mau đến.

Tôi cầu nguyện rằng khi chúng ta gặp nhau và yêu nhau, bạn sẽ yêu tôi, yêu bản thân tôi, và sẽ không kỳ vọng một cô gái khác ngăn nắp hơn và xinh đẹp hơn. Tôi hy vọng bạn sẽ không so sánh tôi với các cô gái có nụ cười rạng rỡ hơn. Tôi hy vọng bạn sẽ làm tôi cười, chăm sóc tôi khi tôi ốm, và luôn là người đáng tin cậy.

Tôi hy vọng bạn sẽ nhớ được tôi thích hoa cúc hơn là hoa hồng, và màu sắc yêu thích nhất của tôi sẽ thay đổi theo tâm trạng. Xin nhớ rằng mắt tôi không có màu xanh, chúng màu xám, với những đốm xanh nước biển.

Xin nhớ rằng tôi rất nhút nhát nên không dám hôn bạn trước, nhưng xin đừng ngại gì mà không hôn tôi. Tôi sẽ không tát bạn và xô bạn ra đâu. Tôi xin chắc với bạn rằng những nụ hôn của bạn sẽ hoàn hảo. Khi chúng

ta hẹn nhau đi chơi, xin đừng gặng hỏi sẽ đón tôi ở đâu, điều quan trọng là tôi sẽ đi chơi và ở bên bạn.

Khi tôi khóc, xin nhớ cho rằng không phải là tại bạn, chỉ xin ôm tôi thật chặt, và tôi sẽ mau chóng nguôi ngoai. Và nếu là tại bạn, thì tôi cũng sẽ nguôi ngoai như thế.

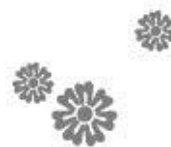
Và nếu như chúng ta quyết định chia tay nhau, xin bạn hiểu cho rằng có thể tôi là người đau khổ nhiều hơn, nhưng tôi vẫn cứ muốn là một người bạn của bạn nếu bạn đồng ý. Tôi hứa rằng bạn cũng sẽ được đối xử như thế, ngay cả khi bạn không chấp nhận điều đó, và khi nào bạn sẵn sàng thì chúng ta sẽ cũng tạo nên một tình bạn.

Xin nói cho tôi biết nếu có điều gì tôi làm bạn phật ý, hoặc như có điều gì đó không hợp lý. Tôi ước gì bạn luôn thành thật với tôi. Nếu có một ngày tôi gặp khó khăn, bạn sẽ mang cho tôi sự tự tin và thật nhiều nụ cười.

Hy vọng bạn không nghĩ rằng tôi đòi hỏi quá nhiều ở bạn. Hy vọng bạn sẽ hiểu rằng tôi hơi nhút nhát và sợ hãi. Ước gì tôi có thể nói cho bạn biết chúng ta sẽ gặp nhau ở đâu, gặp nhau thế nào, và giá như chúng ta có thể ở bên nhau mãi mãi. Mỗi tình yêu mới là một ván bài mới, và... (tiếc thật)... tôi không bao giờ chơi bài giỏi được. Nhưng tôi sẽ cố gắng hết sức để trở thành dịu dàng tử tế và yêu thương thiết tất cả những gì bạn có mà không đòi hỏi quá nhiều. Xin rất cảm ơn vì đã lắng nghe tôi; đây chính là những gì mà tôi đòi hỏi.

Mãi mãi là của bạn,

Sarah
SARAH BERCOT

Chuyện bất ngờ

Tôi không ngại mưa bão, vì tôi đã học được cách lèo lái con thuyền.

Helen Keller

“Hmmmm... Alô?”

Đã 10 giờ sáng một ngày tháng Bảy đẹp trời, và tôi vừa bị đánh thức sau một giấc ngủ li bì bởi một tiếng chuông điện thoại không hẹn trước. Tôi chẳng biết tí gì về người ở bên kia đầu dây.

“Leigh có ở đó không?” Một giọng ồm ồm hỏi.

“Vâng. Tôi đây.” Tôi ngồi thẳng dậy, vừa tựa vào đầu giường vừa nói chuyện. Tôi xoa xoa trán và nhìn một cách nghi ngờ vào cái điện thoại.

Tôi gặp Josh khi cả hai làm chung ở một tiệm bánh pizza. Tôi đã yêu Josh ngay từ cái nhìn đầu tiên, và cả tiệm bánh đều biết chuyện đó. Tôi chẳng thèm quan tâm tới việc Josh hơn tôi năm tuổi, cũng như việc Josh chẳng thèm biết tên tôi. Tôi cứ thế mà si mê anh chàng, cái người lúc này đang ở đầu dây bên kia, gọi tên tôi....

“Leigh à? Alô? Leigh?”

Tôi lấy lại bình tĩnh và trả lời. “Vâng. Em đây. Ừm, xin chào.”

“Leigh, anh cần nói chuyện với em. Nửa tiếng nữa anh đón em được không?”

Thật thế ư? “Vâng. Được ạ.” Tôi trả lời, cố gắng làm ra vẻ tự nhiên. Tôi gác máy và cứ thế nhìn chiếc máy điện thoại, cho đến khi nhận ra chỉ còn có hai mươi tám phút nữa là người yêu dấu sẽ đến trước cửa nhà để thú nhận tình yêu bất diệt của anh dành cho tôi.

Ba mươi hai phút sau, tôi đứng ngẩn không chớp mắt dáng hình của Josh bên ngưỡng cửa. Đứng đó, trông anh có vẻ không được thoải mái, thân hình cao và mảnh khảnh của anh cứ đung đưa không ngừng.

“Nào ta đi thôi,” anh nói.

Josh đi trước về phía chiếc xe, và tôi theo sau, cả hai cũng chui vào. Khi xe vừa ra đến đường, tôi lại ngẩn gương mặt điển trai của anh một lần nữa. Đôi môi của anh dày nhưng cương nghị, mũi thẳng một cách hoàn hảo, tóc anh có những sọc vàng do cháy nắng (chắc là anh đi làm thêm công việc trang trí vườn cây, đó là do tôi tự tìm hiểu), và mắt anh, đôi mắt đẹp tuyệt vời, rất to, lấp lánh màu gụ... đang nhìn tôi trừng trừng! Tôi đỏ mặt vì bối rối, và khi tôi vừa định cất tiếng nói, Josh đã cắt ngang. Anh không cần phải mất công vòng vo, mà đi thẳng vào vấn đề.

“Anh vừa mới nghe một vài lời đồn đại ở chỗ làm,” anh bắt đầu.

Tôi đâu có mong chờ anh lại mở đầu như vậy.

“Lời đồn gì vậy?” Tôi hỏi.

Josh ném cho tôi một cái nhìn trách móc. “Ồ, đồn là em và anh hẹn hò. Đồn chúng ta đã thực sự đính hôn. Và toàn là những điều ba láp.” Josh nhìn tôi bằng cái nhìn gay gắt. “Vì mãi cho đến sáng hôm nay anh mới *nói chuyện* với em, anh không biết tại sao mọi người lại có ý nghĩ đó. Trừ khi có *ai đó*...” Josh dừng lại một cách đầy kịch tính, “có ai đó đã nói với họ như thế.”

Tôi nhìn chăm chăm vào Josh, thật sự bị sốc. Nghẹn lời mất một lúc lâu, tôi muốn phủ nhận mà không thể thốt nên lời. Như thể có một cái kẹp đang kẹp vào trái tim tôi, siết lại một cách đau đớn. Cuối cùng, tôi cũng dồn được hết hơi mà nói, “Em thề, em chưa bao giờ nói điều gì như thế. Có lẽ em đã...” – cổ họng tôi như nghẹt lại, nhưng tôi vẫn cố thì thào – “... em đã để ý đến anh, và ai đó đã biết được, nhưng em hứa, em xin thề với anh, em chưa bao giờ nói bóng gió điều gì với ai. Em rất buồn là chuyện lại xảy ra như vậy.”

Josh nhìn tôi. Cảm giác đau đớn vì bị buộc tội và bị hạ nhục hiện rõ trên mặt tôi. Sau một hồi, Josh đã tin tôi rằng đó là chuyện hiểu nhầm, và anh cố gắng chuyển đề tài sang những câu tán gẫu vui vẻ hơn, nhưng tôi vẫn phải cố lắm mới giữ được cho nước mắt khỏi tuôn, nên không thể nào góp chuyện với anh được.

Khoảng năm phút sau đó, tôi yêu cầu Josh chở tôi đến nhà cô bạn Annette của tôi. Khi anh vừa khuất dạng, nước mắt tôi bắt đầu tràn trên má. Tôi quay sang và thấy Annette đang lao tới. Người tôi rung lên vì nức nở, và Annette ôm ghì lấy tôi cho đến khi tôi hoàn toàn lặng đi. Khi tiếng khóc của tôi đã chuyển thành tiếng nấc, cô bạn thân bèn vuốt má tôi và khẽ nói, với sự từng trải vượt quá cái tuổi của mình, “Nếu mọi sự diễn ra vui vẻ theo đúng như mình nghĩ, thì đâu còn gọi là vui!”

J. LEIGH TURNER

Thủy tinh biển

Chúng tôi đang ngồi trên bãi biển lạnh, gom cát chung quanh lại để tìm thủy tinh biển. Gió biển nổi lên, sương mù giăng đầy làm cho sóng biển lạnh hơn và thật quyến rũ. Chúng tôi ôm nhau, anh nhẹ nhàng vuốt má tôi và hôn tôi. Cặp mắt anh xanh nhìn xoáy vào mắt tôi, và tôi có cảm giác anh đang nhìn thẳng vào trái tim tôi.

Những tia sáng màu tím, màu vàng, và xanh ngọc bắt đầu lụi dần và mặt trời đã lặn hẳn. Chúng tôi đứng dậy, phủi sạch cát ở trên quần và quay trở về bãi đậu xe. Tôi hít một hơi thở thật sâu và ngửi thấy mùi muối biển cùng tảo biển đang tràn ngập không gian trong lúc thủy triều lên.

Trên đường đi bộ về nhà, anh nắm tay tôi, và chúng tôi cười đùa, nói những câu chằng đâu vào đâu. Chúng tôi bước chậm chậm để tận hưởng cái cảm giác lãng mạn - tận hưởng từng khoảnh khắc. Hai hàng cây bên đường đan nhau như một đường hầm, bao lấy chúng tôi và cách biệt chúng tôi với cái thế giới to lớn bên ngoài.

Khi về đến nhà tôi, chúng tôi lấy thủy tinh biển ra và bỏ vào một cái lọ. “Gần đầy nửa lọ rồi đấy nhỉ,” anh nói, trong khi tôi nhìn vào những mảnh thủy tinh nhỏ trong lọ. Có ít nhất một trăm mảnh trong đó, tất cả đều có hình dạng và màu sắc khác nhau. Tôi nghĩ chúng cũng nhiều bằng những ngày chúng tôi đã ở bên nhau, nhiều bằng những đêm cả hai cùng trò chuyện thoải mái trên điện thoại.

Mỗi mảnh thủy tinh có một màu khác nhau. Tôi coi chúng là vật tượng trưng cho những ngày bình thường đầy ắp hiểu biết và yêu thương. Chúng chỉ là những mảnh thủy tinh bình thường, nhặt được hàng ngày. Nhưng ngày hôm nay tôi đã bỏ thêm một mảnh màu xanh lá cây vào lọ. Đó là một ngày chúng tôi sống bên nhau và cùng chia sẻ. Những mảnh có màu xanh lá cây lấm bấn tượng trưng cho những ngày một trong hai đứa giận và nói cho đứa kia nghe. Mặc dù chỉ có một ít những mảnh như thế, đó là những mảnh giúp cho mối quan hệ của chúng tôi phát triển nhanh nhất. Những mảnh màu trắng là những mảnh to nhất và sáng nhất. Chúng tượng trưng cho những ngày một trong hai chúng tôi thành công về một điều gì đó hoặc rất vui sướng về một điều gì đó. Một mảnh là tượng trưng cho lần anh ấy mua được chiếc xe hơi, một mảnh khác là cái lần tôi cùng đội mình chiến thắng, và hãy còn rất nhiều những

mảnh khác mà tôi không sao nhớ hết được chúng tượng trưng cho điều gì. Có rất ít mảnh nâu-đen. Những mảnh đó có cạnh rất bén và sẽ làm đứt tay nếu ta chạm đến. Chúng sẽ làm cho bạn đau đớn đến phát khóc. Chúng tượng trưng cho những người bạn-gái-trước-kia, là sự mê-đắm-mới-đây, là cơn ghen, là những lần cãi cọ. Chúng là những phần đau khổ trong tình cảm của chúng tôi mà sẽ không bao giờ biến đi được, nhưng sẽ trở nên nhẹ nhàng hơn theo thời gian.

Có một mảnh thủy tinh màu xanh ngọc pha lẫn xanh da trời sáng bóng. Nó rất nhỏ, và tôi nhớ chính xác nó tượng trưng cho điều gì. Đó là lần đầu tiên anh nói ba tiếng đó, ba tiếng mà ngay đêm hôm trước vẫn còn vợ vẫn tận đâu đâu và được những đứa con trai khác nói mà không suy nghĩ. Mảnh thủy tinh ấy tượng trưng cho cái lúc anh nhìn sâu vào mắt tôi, vuốt mái tóc tôi và nói rằng anh yêu tôi.

Tất cả những mảnh thủy tinh biển này đều cứng. Cho dù bạn có đập thử mạnh cỡ nào (đã có nhiều người thử rồi), chúng vẫn không vỡ. Chúng có thể trở nên lóng hơn, có thể thành nhỏ hơn một tí, nhưng những ký ức thì vẫn thế. Chúng vẫn luôn ở đó, không bao giờ vỡ, không bao giờ mất.

Cái lọ thủy tinh cũng sẽ không bao giờ vỡ. Cái lọ chính là cơ thể của chúng tôi, bảo vệ cho những mảnh thủy tinh ký ức của chúng tôi. Giống như những mảnh thủy tinh biển kia, nó cũng rất cứng; ngay cả khi một trong hai chúng tôi đi xa, nó vẫn ở đó với tất cả nỗi nhớ nhưng còn lưu lại.

STACEY DOERNER

Nụ hôn

*Hãy khép mắt lại
và anh thấy được gương mặt em
đang cười...*

*Hãy hé môi, và nói bằng tim
rồi anh sẽ thấy tâm hồn em
đang đợi...*

*Hãy đặt tay lên eo em
và anh ôm được sự e thẹn của em
đang run rẩy...*

*Hãy áp môi lên môi em
và hãy giữ lấy em
giữ chặt em
đang rơi xuống...*

EMILY CRANE

2

TÌNH BẠN

*Hãy sống trọn vẹn với con tim. Chia sẻ với mọi người. Và câu chuyện
của bạn sẽ khiến mọi người xúc động và chữa lành nỗi đau tinh thần
những người ấy.*

Melody Beattie

Người bạn thân nhất của tôi

Hãy nhìn vào đôi mắt này, đôi mắt xanh nước biển trong veo như những viên pha lê pha chút màu xanh lá cây. Tôi cảm giác như những hàng lông mi dài kia như đang vươn đến với tôi. Ô, trời ơi! Anh ấy đang nhìn về phía này ư? Không, thật là ngớ ngẩn. Tôi đang nhìn vào anh ấy; vì vậy mà chẳng thể nào có chuyện anh ấy nhìn vào tôi. Có nghĩa là, điều đó không hề xảy ra. Hoặc cũng có thể anh ấy đang nhìn tôi! Không, không, chẳng qua đó chỉ là sự tưởng tượng đã đánh lừa tôi. Vâng, bạn không biết được đâu, chỉ là những chuyện điên rồ...

“Có gì thế, Katie?”

“Ờ, chào,” tôi trả lời khi cô bạn thân nhất của mình, Michelle, bất ngờ cắt ngang những ý nghĩ trái ngược nhau giữa trí óc và con tim tôi.

“Vậy tối nay cậu sẽ để mắt đến ai đây? Mình thấy hình như những ý nghĩ đó cứ lẩn quẩn trong đầu cậu đấy. Có lẽ tối nay cậu sẽ bị những ý nghĩ ấy đưa đẩy cho mà xem!”

“Cậu đang nói về điều gì đấy? Chẳng hề có những ý nghĩ đó trong đầu mình. Mình hoàn toàn hài lòng với chính mình ngay lúc này và chẳng để ý đến ai khác.”

Tôi rõ ràng có thể thấy điều giả dối trong con người mình khi nhìn thẳng vào mắt Michelle. Trước đây tôi chưa bao giờ giả dối với nó cả, và tôi không hiểu sao lúc đó mình lại làm cái điều giả dối ấy. Có nghĩa là, tôi coi nó là người bạn tốt nhất, và tôi luôn bị ám ảnh về sự si mê quá đáng của mình đối với Tommy. Nhưng có điều gì đó ngăn cản tôi nói cho nó biết về con người mà mình đang nghĩ tới. Tôi thật sự thích con người này, và tôi không muốn bất cứ đứa bạn nào của mình làm ầm chuyện lên. Thậm chí mỗi lần tôi đề cập việc tôi nghĩ đến một gã con trai dễ thương thì Michelle lập tức biến ngay thành bà mai và sẽ không bao giờ chịu bỏ cuộc cho đến khi nó làm xong việc. Nó làm cho sự phải lòng của tôi biến thành một phi vụ lớn đến nỗi tôi trở thành hoàn toàn nhút nhát khi ở gần người con trai mà lúc đầu tôi thích, và kết thúc là anh ta nghĩ tôi hoàn

toàn là một con ngớ ngẩn. Lần này tôi nhất quyết không để cho điều ấy xảy ra nữa.

“Được thôi, cậu muốn nói thế nào cũng được. Thôi tụi mình đi nói chuyện với Tommy đi, trông cậu ta thật hấp dẫn!”

Nó đã nói gì thế. Tommy?!! Làm sao nó biết được điều đó? Thậm chí lần này tôi cũng không nói cho nó biết mà. Không! Lần này thì nó lại sắp làm bà mai nhỏ và sẽ xới tung mọi chuyện lên cho mà xem. Có lẽ tôi đã phản ứng quá mức. Có lẽ nó chỉ nghĩ là Tommy thật dễ thương mà thôi. Không, thật khùng khiếp! Chúng tôi không thể cùng theo một gã con trai. Michelle sẽ không bao giờ thích Tommy. Tommy quá lùn so với nó. Được thôi, không có chuyện gì phải lo lắng.

“Nhanh lên, Katie! Anh ấy sẽ đi mất bây giờ!” Michelle cười phá lên khi nó kéo mạnh vào chiếc áo jacket bằng da nhỏ nhắn, dễ thương của tôi.

“Được thôi, được thôi. Đi thì đi.”

Vâng, giờ thì chúng tôi đang đi gặp anh ấy. Chân phải của tôi như muốn mắc vào chân trái. Bây giờ thì trái, phải, trái, phải. HÃY NGƯNG CÁI TRÒ NÀY ĐI! Anh ấy cũng là một con người như mình thôi. Đúng, nhưng anh ấy lại là một anh chàng đẹp trai. Cứ nhìn vào thân hình anh ấy thì biết. Tôi thấy như mình bất lực.

“Chào Tommy. Công việc thế nào?” Ôi trời ơi, giọng tôi nghe có vẻ lạ lẫm thế nào ấy!

“Chuyện gì vậy, Katie? Này, Michelle. Tối nay các bạn gái trông tuyệt quá. Có chuyện gì vui vậy?”

Giọng của anh nghe quyến rũ quá. Và anh còn nói tôi trông thật tuyệt nữa!! Nhưng anh lại nói “cácccc” bạn gái. Anh không thể tán tỉnh cả hai chúng tôi được. Điều đó không chấp nhận được.

“Ô, Tommy, thôi đi. Cậu ngớ ngẩn quá. Ha ha. Cậu làm tớ buồn cười quá.”

Tiếng cười của Michelle lớn đến nỗi làm cắt ngang tất cả các cuộc chuyện trò ở buổi tiệc. Tôi không thể nào tin được nó dám tán tỉnh Tommy trắng trợn như thế. Tệ hơn nữa, Tommy còn tán tỉnh ngược lại nó! Đây là người bạn thân nhất và là chàng trai trong mơ của tôi – nhưng Michelle không biết điều đó – và chàng trai trong mơ của tôi cứ mỗi giây phút lại đang từ chối tôi nhiều hơn. Tôi không thể nào kéo Michelle sang một bên và bảo nó thôi đi. Điều đó sẽ làm cho mọi việc càng tồi tệ hơn. Nó

sẽ nổi điên với tôi vì đã không nói cho nó biết trước hoặc thậm chí nó cũng không thêm tin tôi. Tôi chỉ còn cách cứ thế mà ngồi im thin thít.

Trên suốt con đường lái xe về nhà, Michelle cứ luôn mồm khen ngợi Tommy tuyệt vời. Nó đã hoàn toàn “si” Tommy rồi.

“Cậu có thấy cái cách anh ấy tán tỉnh mình không? Mình nghĩ anh ấy thích mình rồi. Bọn mình tâm tình với nhau hàng giờ liền và anh ấy dường như chẳng còn để ý đến ai khác nữa! Cậu không vui mừng cho mình à?”

Tôi luôn luôn ngưỡng mộ sự tự tin của Michelle khi gặp bọn con trai. Nếu nó thích ai, nó sẽ “tấn công” ngay. Lần này giọng của nó nghe ngạo mạn quá, như thể chỉ có đứa con trai nào ngu ngốc mới không thích nó. Tôi chỉ nghiêng chặt răng, gật đầu và tiếp tục lái xe.

Sau một chuyến lái xe tưởng chừng như dài nhất trong lịch sử loài người, cuối cùng cũng về đến nhà Michelle. Tôi thả nó xuống, và khi nghe tiếng cánh cửa đóng lại, tôi bắt đầu tự chửi rửa.

Tại sao điều này có thể làm mình nổi đóa lên được cơ chứ? Nó là bạn thân của mình mà. Mình phải vui cho nó chứ. Nhưng tại mình nghĩ lần này là đến lượt mình. Mình đã chuẩn bị gặp Tommy và nói vài chuyện với anh. Michelle lại không thích cái cách mình làm. Nhưng đã quá trễ để có thể nói được điều gì. Mình với Michelle đã hứa với nhau là không bao giờ để cho đứa con trai nào xen vào chuyện của hai đứa. Mình nghĩ đây là liều thuốc thử.

Tôi bị đánh thức vào sáng hôm sau bởi một cú điện thoại mà tôi nghĩ là của Michelle gọi để nói với tôi thêm về chuyện Tommy.

“Alô,” tôi nói trong khi đầu vẫn còn chũnh choáng, với cái giọng có nghĩa là tôi-không-muốn-trả-lời-nhưng-bắt-buộc-phải-trả-lời vậy.

“Chào, Katie à?” một giọng nam ở đầu dây bên kia, và tôi biết ngay đó là Tommy.

Tại sao anh lại gọi cho mình? Nếu chỉ gọi để hỏi số của Michelle thì mình sẽ cúp máy ngay. Không, mình cần phải chín chắn hơn về vấn đề này. Mình phải tỏ ra dễ thương... Không, đúng rồi, chàng trai, tôi cóc cần tỏ ra dễ thương với bất cứ ai.

“Katie, có phải em đó không?”

“Vâng, vâng, em đây.”

“À, thế em khỏe không?”

Anh ấy muốn biết mình thế nào! Mình sẽ nói cho anh biết mình ra sao! Mình là một cô gái tuổi mới lớn bị thất vọng khi nghĩ rằng mình có cơ hội đến với một chàng trai tưởng là rất thanh cao, nhưng giờ đây lại biết được anh đang yêu người bạn gái thân nhất của mình. Mình đã than vãn và trăn trở suốt cả đêm như thể cố gắng vượt qua cơn vật vã, và việc nghe giọng nói của anh lúc này càng làm cho mình điên tiết lên, bởi vì nó gọi cho mình nhớ lại mình thích anh đến mức nào.

“Ô, em khỏe, vừa mới chớp mắt được một chút.” Thật ngạc nhiên là làm thế nào lời nói dối lại tuôn ra ngay khỏi miệng tôi như vậy.

“Anh xin lỗi nếu anh đã đánh thức em dậy. Anh chỉ muốn gọi... à... như có sự thôi thúc anh phải gọi...”

Mình đã đoán ra rồi! Mình sẽ cho số của Michelle!

“Được rồi, là thế này. Em có muốn đi xem phim hay đi đâu đó với anh tối nay không? Có thể em nghĩ số phận đã khiến anh nói như thế ngay cả khi chúng ta chưa nói chuyện nhiều với nhau. Nhưng thấy em lạnh nhạt quá, và anh nghĩ mình phải chờ cơ hội. Nếu em không thực sự muốn thì được thôi, anh sẽ tự hiểu. Anh chỉ nghĩ là...”

Ô Trời ơi! Điều gì đang diễn ra vậy? Anh ấy rủ mình đi chơi. Điều gì đã xảy ra cho Michelle vậy? Không thể như thế được. Nhưng đúng là như thế! Như thế! Như thế! Mình cần phải nói một điều gì đó. Hít một hơi. Bình tĩnh. Hành động như một người ôn hòa.

“Nghe tuyệt quá, Tommy à. Anh nghĩ đến phim gì chưa?”

Phim gì ư?! Sao mình lại nói thế? Phim nào thì có vấn đề gì đâu!

“Anh chẳng biết nữa. Anh sẽ đón em lúc bảy giờ và cùng đi xem phim gì đang chiếu nhé?”

Giọng anh nghe có vẻ bình thản quá. Mình không biết giọng mình có bình thản như thế không.

“Được thôi. Em sẽ đợi anh lúc bảy giờ. Tạm biệt nhé.”

“Tạm biệt.”

Mình sắp hẹn hò với TOMMY!!! Mình không thể tin điều này là sự thật. Thật là ngạc nhiên và bất ngờ, thật là...kinh khủng! Michelle sẽ như thế nào? Nó sẽ giết mình mất. Mình phải gọi cho nó.

“Michelle. Mình cần phải nói cho cậu biết.” Giọng tôi run lên cũng như người tôi đang run vậy, nó phải biết chuyện gì đang xảy ra.

“Có chuyện gì thế? Cậu ổn chứ?” Nó đang lo lắng cho tôi. Tuyệt thật. Tôi sắp sửa làm cho đứa bạn thân phải đau khổ.

“Ừ. Rất khỏe. Mình chỉ muốn nói cho cậu biết là Tommy đã gọi cho mình. Anh ấy muốn...”

“Anh ấy muốn biết số điện thoại của mình chứ gì? Mình biết mà!”

“Không, không hẳn như thế. Anh ấy có vẻ như thế, ừ, mình chẳng biết nữa... anh ấy rủ mình đi xem phim tối nay đấy.” Lời nói thốt ra chậm hơn tôi tưởng tượng nhiều. Tôi nghĩ mình sẽ bị tấn công bằng sự sôi máu của Michelle. “Trước khi cậu nổi xung, mình muốn giải thích một tí, và cậu phải tin mình.”

Tôi hoàn toàn thành thật với Michelle. Tôi giải thích với nó là tôi đã thích Tommy từ lâu như thế nào và xin lỗi tới tấp vì đã không nói cho nó biết sớm hơn. Tôi nói cho nó biết cái bệnh hay làm mai của nó và tôi đã thức suốt đêm qua như thế nào. Tôi thuật lại từng lời trong cuộc nói chuyện với Tommy và lại tiếp tục xin lỗi tới tấp. Tôi đã trút được gánh nặng, nhưng tôi nghĩ mình đã trút gánh nặng này qua cho nó. Khoảng im lặng dài tiếp theo làm cho tôi tin rằng Michelle không dễ dàng gì chấp nhận lời xin lỗi của tôi nhanh đến như vậy.

Không thể nào để cho sự im lặng kéo dài thêm, tôi lên tiếng hỏi, “Cậu ổn chứ? Cậu đang nghĩ gì thế? Cậu có ghét mình không? Cậu có muốn mình bỏ hẹn không? Cậu muốn gì? Ít nhất cũng cho mình một ý kiến chứ.”

Tiếng thở nặng nề ở đầu dây bên kia sắp trở thành tiếng nức nở khi tôi nghe một tiếng tách. Nó không thềm nói một tiếng nào, chỉ gác máy mà thôi. Suốt cả ngày hôm đó tôi đã gọi cho nó có đến năm mươi lần nhưng toàn nghe tiếng máy trả lời rằng đừng bao giờ gọi cho nó nữa. Tôi chưa bao giờ cảm thấy lòng mình tan nát như thế. Lần đầu tiên có điều thú vị thật sự đến với tôi thì điều đó lại phá vỡ tình bạn thắm thiết nhất của chúng tôi từ trước đến nay. Michelle và tôi luôn nghĩ rằng chúng tôi không bao giờ để cho điều này xảy ra. Tình bạn của chúng tôi thật thắm thiết, đến nỗi không có gã con trai nào có thể phá vỡ được. Chúng tôi cố gắng không để giống như bọn con gái khác, lúc nào vắng nhau cũng sẵn sàng châm chọc và đâm sau lưng nhau.

Tôi gọi cho Tommy và kể lại toàn bộ sự việc. Anh cảm thấy thật kinh khủng và đồng ý hủy bỏ cuộc hẹn tối nay. Anh thất vọng nhưng cũng đã hiểu được vấn đề. Trong suốt ba tuần tiếp theo sau đó, ngày nào tôi cũng có cảm giác như đang trong cuộc rượt đuổi không dứt. Tôi luôn đuổi theo Michelle bất cứ khi nào có thể để thuyết phục nó nói chuyện lại với tôi. Nhưng lần nào tôi cũng thất bại. Lần nào nó cũng ném cho tôi cái cười

khắc và những lời thô thiển cay độc hoặc mắng nhiếc tôi, hoặc chẳng thèm nói với tôi lời nào. Tôi chẳng bao giờ nghĩ rằng nó lại có thể độc ác như vậy. Sau quá nhiều lần bị từ chối, tôi dần dần bỏ cuộc. Tôi không thể nào tiếp tục theo đuổi cái điều mà nó đã từ bỏ từ rất lâu nay. Điều đó thật phiền toái và làm cho tôi thất vọng.

Tommy thật tuyệt trong suốt cuộc thử thách. Chúng tôi vẫn tiếp tục gặp nhau và càng ngày càng thân thiết hơn. Tôi có thể nói một cách thận trọng, anh là người bạn thân nhất của tôi. Còn về Michelle, sự thù địch của nó đối với tôi dần dần giảm bớt nhưng chúng tôi vẫn chưa thể là bạn với nhau được. Lâu lâu chúng tôi chỉ chào nhau trên hành lang mà thôi. Nỗi đau vì mất đi tình bạn với nó không thể nào tan biến trong tôi được. Đã không ít lần tôi bật khóc khi nhớ lại những gì xảy ra cho tình bạn của chúng tôi. Tôi nghĩ không biết có khi nào nó cảm thấy nhớ tôi không.

Cách đây khoảng một tuần, sau tám tháng kể từ cái ngày u ám đó, tôi lấy hết can đảm mời Michelle đi ăn trưa bên ngoài với tôi. Và thật là bất ngờ hết sức, nó đồng ý. Chúng tôi dành hết cả buổi ăn trưa để nói cho nhau nghe về mọi chuyện. Tôi thật sự muốn hét lên thật to rằng tôi đã nhớ nó nhiều như thế nào. Tôi muốn rủ nó quay trở về nhà, thay bộ đồ ngủ, và cùng tán chuyện với nhau về mọi thứ nhỏ nhặt nhất của mọi chuyện nhỏ nhặt nhất của hai đứa! Tôi muốn cười với nó và cảm thấy thật thoải mái bên nó. Tôi muốn cuộn mình lại và ăn một lúc hết năm miếng kem khoai tây cà phê Haagen-Dazs trong khi cùng nó xem bộ phim yêu thích nhất mà cả hai đã từng xem cả đến năm mươi triệu lần rồi. Và hơn hết thảy, tôi muốn kiểm chứng cái việc đứa bạn thân nhất của tôi đã quay về với tôi.

Câu chuyện tán gẫu cứ mãi tiếp tục cho đến khi tôi thả nó xuống xe để nó về nhà. Lần cuối cùng thả nó xuống xe, tôi đã muốn bóp cho nó nghẹt thở vì nó đã khiến tôi bị ám ảnh về Tommy quá mức. Còn lần này tất cả những điều tôi muốn làm là ôm nó thật chặt để nó không còn xa tôi nữa. May mắn thay, tôi không cần phải làm như thế. Khi tôi cho xe chạy sát lề, Michelle nhìn tôi bằng đôi mắt trù mến và nồng ấm, rồi nói những lời khiến cho nỗi buồn tám tháng qua của tôi hoàn toàn biến mất: “Mình nhớ cậu lắm, Katie!”

Nước mắt bắt đầu rơi và tôi không thể nói được một lời nào. Tôi nhìn vào mắt của nó, chồm người qua và ôm nó một cái thật lâu.

LISA ROTHBARD

Vì sao Rion phải sống

Hãy tin rằng cuộc đời thật đáng sống và niềm tin đó sẽ giúp ta tạo ra những điều tích cực.

William James

Trường trung học không làm cho tôi phải khiếp sợ. Những hội trường rộng thênh thang và hàng trăm lớp học có thể làm cho tôi choáng ngợp, nhưng tôi cảm thấy thật vui sướng khi được bắt đầu một cuộc phiêu lưu mới. Năm đầu tiên của tôi có rất nhiều điều xảy ra và cũng rất nhiều người mới. Giữa một giảng đường với gần hai ngàn sinh viên, tôi - một con bé hồn nhiên ngây thơ bắt đầu tập tành sử dụng thuốc bôi mắt và son môi, quyết định làm quen với mọi người.

Tôi gặp Rion trong lớp tiếng Tây Ban Nha. Theo định nghĩa của bọn sinh viên, cậu ta là một “gã bóng”: quần bò đen, áo sơ mi Metallica ủi thẳng thớm, dây chuyền, bóp, và mọi thứ linh tinh khác. Nhưng cá tính và hoàn cảnh gia đình của Rion đã khiến tôi đến với cậu. Không phải là do phải lòng, mà là do tò mò thì nhiều hơn. Nói chuyện với cậu thật là vui, và vừa dứt những cuộc thì thầm bị ngắt quãng, chúng tôi đã lại điện thoại cho nhau hàng giờ liền.

Trong một lần điện thoại vào buổi tối, khi chúng tôi đang bàn luận về mớ tóc ở trán cô giáo Canaple bị cắt ngắn một cách lạ mắt, thì bỗng nghe tiếng hét của ba Rion ở phía sau.

“Đợi tí,” Rion thì thầm trong điện thoại. Tôi đoán chắc rằng cậu cố tình không muốn cho tôi biết chuyện gì đang xảy ra, nhưng tôi vẫn có thể hình dung ra sự kinh sợ, như thể căn phòng của Rion là một căn phòng giam u tối. Sau đó cuộc điện thoại bị ngắt.

Rùng mình, tôi lắng nghe tiếng u u của điện thoại và nhẹ nhàng đặt ống nghe xuống, quá kinh hãi đến nỗi không dám gọi lại vì sợ phải nghe

cái điều kinh khủng mình không muốn nghe. Tôi đã lớn lên trong một gia đình thật lý tưởng: một người mẹ, người cha, và một người chị gái mẫu mực. Nên bây giờ nghe những điều này tôi thật kinh ngạc, bối rối và bất lực. Ngày hôm sau, khi cha của Rion đã đi ngủ, cậu gọi lại cho tôi để xin lỗi. Rion bảo rằng cha của cậu vừa nhận được lá thư của người vợ trước, tức mẹ của Rion, nói rằng bà không còn trợ cấp cho Rion nữa. Không biết trút giận vào ai, ông bố đã lao thẳng vào phòng Rion trong giận dữ.

“Mình không chịu đựng được nữa rồi. Lúc nào cũng đánh chửi nhau...” Giọng Rion chùng xuống, và nhỏ dần trong đau đớn. “Mình nghĩ chỉ cần một phát súng, rồi mọi thứ sẽ qua thôi.”

“Không!” Tôi thét lên. “Đừng nói thế! Cậu phải biết rằng trên đời này vẫn còn nhiều điều khác đáng sống hơn.” Tôi cảm thấy mỗi giây phút càng lúc càng đáng sợ hơn. Một tiếng cười lạnh lùng bị kìm nén vang lên ở đầu dây bên kia. “Phải, đúng thế,” Rion trả lời tôi. Chúng tôi gác điện thoại sau khi hứa với nhau là phải đi ngủ ngay lập tức.

Tuy nhiên, làm sao mà tôi có thể ngủ ngay lập tức được chứ. Tôi luôn lo lắng cho Rion và nghĩ rằng mình chính là niềm hy vọng cuối cùng cho Rion. Cậu đã bao lần nói với tôi rằng ngoại trừ tôi, cậu không thể mở lòng mình cho bất cứ ai. Làm sao mà một người lại không muốn sống cơ chứ? Tôi có thể liệt kê vô số lý do khiến tôi tại sao lại thích thức dậy vào mỗi buổi sáng. Thật điên rồ. Tôi sẽ phải vắt óc để tìm cách thuyết phục Rion về điều này. Và thế là ngọn đèn chòm được bật sáng lên. Tôi tìm một mảnh giấy và ghi lên đó dòng chữ “Tại sao Rion cần phải sống.” Dưới đó tôi bắt đầu liệt kê mọi lý do vì sao một người cần phải sống. Lúc đầu chỉ có vài lý do, nhưng dần dần tôi nghĩ ra đến hai mươi, ba mươi rồi bốn mươi lý do. Đến nửa đêm, tôi đã liệt kê được cả thảy năm mươi bảy lý do để cho Rion cần phải sống. Trong đó, mười lý do sau cùng là:

- 48) Một mét tám đất đè lên người là khá nặng.
- 49) Người ta không chơi nhạc Metallica trong đám tang.
- 50) Dây đeo quần xuống đất là vi khuẩn không phân hủy được.
- 51) Thượng đế còn thương cậu.
- 52) Cha cậu cũng yêu cậu, tin hay không thì tùy.
- 53) Lớp tiếng Tây Ban Nha 1 mới chán làm sao.
- 54) Còn chưa lấy được bằng lái xe.
- 54) Tự tử thì phải sống với quỷ Satan suốt đời.
- 56) Làm sao cậu có thể sống mà không có Twinkies?

57) Cậu không bao giờ được tiếc nuối việc cậu là ai, mà chỉ nên tiếc vì cậu đã trở thành người như thế nào.

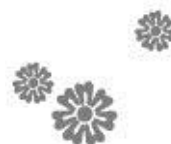
Vì tin rằng mình đã cố hết sức, tôi bò vào giường và đợi đến ngày mai để làm nhiệm vụ: cứu lấy đời Rion.

Ngày hôm sau tôi đợi Rion ở cửa lớp học tiếng Tây Ban Nha và trao cho cậu tờ giấy khi cậu bước vào lớp. Tôi quan sát Rion từ phía đối diện khi cậu lén đọc tờ giấy nhàu nát. Tôi đã chờ đợi, nhưng cậu không hề ngẩng mặt lên trong suốt buổi

học. Sau khi tan học, tôi tìm Rion, nhưng tôi chưa kịp mở lời, Rion đã ôm chặt lấy tôi. Cứ thế, cậu ôm tôi một lúc lâu, nước mắt rơi lã chã như thể muốn làm cho tôi mờ cả mắt. Rion quay đi, rồi với một cái nhìn trìu mến, cậu bước ra khỏi phòng. Không cần nói lời cảm ơn, vì nét mặt của cậu đã thể hiện tất cả.

Một tuần sau, Rion được chuyển sang một trường khác để có thể chung sống với bà nội. Suốt mấy tuần sau đó tôi chẳng được tin tức gì của cậu, cho đến một đêm kia chuông điện thoại của tôi vang lên. “Sarah đó à?” tôi nghe một giọng nói quen thuộc ở đầu dây bên kia. Tôi có cảm tưởng như chúng tôi chưa bao giờ xa nhau dù chỉ một ngày. Tôi đã thông báo cho Rion kiểu tóc mới của cô Canaple, và cậu báo cho tôi biết điểm học của cậu đã tăng lên đáng kể, và cậu cũng đang chơi cho một đội bóng đá. Thậm chí hai cha con cậu còn đi đến chuyên gia tâm lý để xây dựng một mối quan hệ tốt đẹp hơn. “Nhưng cậu có biết phần quan trọng nhất là gì không?” Tôi biết mình đã truyền được niềm hạnh phúc đến trong giọng nói Rion. “Mình không hối tiếc mình là ai, mà thậm chí trở thành người như thế nào mình cũng không hối tiếc.”

SARAH BARNETT

Người bạn hoàn hảo

Thỉnh thoảng mọi người nhìn tôi như thể tôi rất lạ lùng. Tôi để ý thấy bọn họ nhìn trừng trừng và tôi rùng cả mình. Bọn họ cứ liếc háy tôi, và tôi nghĩ mình đang bị dò xét. Hình như họ không chấp nhận tôi. Bạn thân của tôi, Mariah, không bao giờ nhìn tôi như thế. Chúng tôi thậm chí còn trái ngược nhau – tôi dành hết thời gian cho việc đọc sách, đắm mình vào các câu chuyện, trong khi nó thì lúc nào cũng đàn đúm với bọn con trai và phải lòng tụi nó – nhưng chúng tôi vẫn chơi rất thân với nhau. Không hiểu sao, những điều khác biệt của chúng tôi luôn bù trừ cho nhau để tạo thành một tình bạn thắm thiết và dễ chấp nhận nhau.

Vào cái ngày đầu tiên chúng tôi gặp nhau ở trường trung học, Mariah và tôi cùng đang trên đường đến trường. Ngày đó tôi rất nhát gan, cho nên tôi cảm thấy rất vui khi có Mariah bên cạnh. Khi cùng rẽ vào lớp học đầu tiên, chúng tôi cùng thấy anh ấy. Anh thật đom đóm. Chúng tôi cùng cười khúc khích như những đứa con gái nhỏ và bước theo. Khi anh đi khuất, chúng tôi cùng thở dài tiếc rẻ, ước gì anh lại đi qua lối chúng tôi đi.

Sau khi tan lớp, cả hai chúng tôi cùng chờ ở trạm xe buýt, trao đổi với nhau về những sự kiện trong ngày, nhâm nhi tất cả những gì còn sót lại của buổi ăn trưa hôm đó, và cùng cười thoải mái. Đang nói dở câu, tôi nhìn ra, và trông thấy anh đang đứng kế bên! Tôi vội quăng trái chuối đang ăn dở và bối rối hết sức.

Tôi là một đứa nhát cáy, nhưng Mariah thì lại không. Tôi đứng như trời trồng khi anh nhìn tôi, còn Mariah thì đi một cách hiên ngang đến và hỏi tên anh. “Jonathan,” anh vừa nói vừa luồn tay vào mái tóc, chải ngược nó ra sau để lộ cặp mắt xanh nhạt. Ngay lập tức tôi thấy mình đã phải lòng anh, mặc dù tôi chẳng biết tí gì về anh. Và đó là lần đầu tiên trong đời, cả Mariah và tôi đều cảm thấy rung động.

“Thế anh từ đâu đến hả... Jonathan?” Mariah hỏi, nhấn mạnh vào cái tên. Khi xe buýt trờ tới và chúng tôi cùng bước lên xe, tôi để ý thấy ánh mắt của Mariah. Nó nháy mắt, và tôi lại cười khúc khích. Jonathan ngồi đối diện với tôi, và khi ngồi xuống, anh đã mỉm cười với tôi. Tôi cười đáp lại một cách ngượng ngùng.

Điều đó bắt đầu cho một thói quen mà tôi đã thực hiện trong suốt cả tuần: gặp anh ở hội trường, ngồi cạnh anh một cách rụt rè trên xe buýt, và gọi cho Mariah hằng đêm để kể lại mọi chi tiết. Lần ấy trường tôi dự định tổ chức một buổi khiêu vũ, và ngày hẹn đã gần kề. Mariah quyết định cùng đi với Jonathan, nhưng nó cũng có sẵn một danh sách dài

những thằng con trai khác, phòng trường hợp anh không tham gia. Tôi cười, cơ hội Jonathan mời tôi đi cùng là từ hiếm cho đến không, nhưng mơ mộng đến điều đó cũng thấy vui vui.

Thế rồi, một buổi chiều, chúng tôi cùng bước lên xe buýt, và như mọi khi, cả hai đều mong được ngồi càng gần Jonathan càng tốt. Nhưng chiều hôm đó thật là khác. Tôi đã không phải cố gắng ngồi sát anh, vì tự anh đã đến ngồi sát bên tôi rồi. Tôi bắt gặp ánh mắt của Mariah và ném cho nó một cái nhìn hơi đắc thắng. Tôi tự nhủ, *Trước giờ chưa ai thích mình, thế anh chàng này định làm gì đây?*

Câu hỏi của tôi đã được trả lời ngay lập tức. Anh ngả người qua tôi và thì thầm, “Này, em nghĩ thế nào nếu anh đưa em đi đến buổi khiêu vũ vào thứ Sáu?” Đó thật sự là một đề nghị chứ không còn là một câu hỏi nữa. Tôi gần như ghen lời.

Tôi chỉ có thể trả lời lí nhí, “Vâng, được thôi, em đoán là... ý em là, nếu anh muốn.”

Anh mỉm cười và nói, “Hay quá.”

Không nói một lời, Mariah ra hiệu cho tôi xuống xe ở trạm của nó. Tôi nhanh chóng đánh giá tình hình: chàng trai vẫn làm tôi thắc mắc thế là đã chính thức rủ tôi đi chơi. Tôi như đang ở trên chín tầng mây. Hai đứa tôi vẫn giữ bình thản cho đến khi chiếc xe buýt khuất dạng, và sau đó, khi bờ biển hiện ra, chúng tôi chụp lấy nhau và nhảy cẫng lên. Nhất thời, tôi cảm thấy không có gì khác. Mariah hét lên, “Danielle, tuyệt qua-a-a-a-á!”

“Mình biết. Cậu thấy mình có run không?”

Nó ôm tôi. “Không. Cậu bình tĩnh lắm. Cậu làm tốt lắm.” Chúng tôi chia tay nhau ở đầu đường và vẫn giữ tâm trạng ấy. Tôi đã làm rất tốt.

Vào buổi tối khiêu vũ, tôi cảm thấy như không còn tâm trí. Cố gắng trang điểm một cách vội vã và cùng lúc nói chuyện với Mariah qua điện thoại, tôi nghe mẹ tôi gào lên vì tôi đã sắp trễ rồi. Chẳng lâu sau bố mẹ của Mariah thả nó xuống trước nhà tôi.

Trên đường đi đến dạ tiệc, chúng tôi gặp bồ của Mariah, Ben. Khi chúng tôi đến trường, Jonathan vẫn chưa đến, vì thế tôi đứng chờ bên ngoài và ra hiệu cho Mariah và Ben cứ vào trước. Tôi ngược lên và trông thấy anh. Anh đứng đó, vẫn với cặp mắt xanh nhạt, mái tóc mềm mượt, làn da mịn màng và nụ cười ngọt ngào. Anh vẫn đứng đó... nhưng với một đứa con gái khác. Anh không đi một mình, và rõ ràng là không phải anh đang chờ tôi.

Tôi nấp mình sau gốc cây. *Làm sao mà mình lại ngốc đến thế?* Lẽ ra tôi nên biết đến cái sự thật phũ phàng này thì tốt hơn. Anh quá nổi tiếng, còn tôi thì chẳng ai biết đến. Tôi tự cảm thấy mình xấu tệ và không được ai ưa. Nhưng tệ hơn thế nữa, tệ hơn cái cảm giác bối rối và xấu hổ, là cảm giác tim tôi đã vỡ tan!

Tôi bước ra từ gốc cây vừa kịp nhìn thấy hai cái lưng của họ cùng đi vào phòng khiêu vũ. Tôi vội bước về nhà và đi vào phòng mình, không thèm trả lời câu hỏi của mẹ vì sao tôi lại về quá sớm. Ngồi một mình trên giường, những tiếng nói trong đầu vang lên làm cho tôi khó chịu không ít, giọng nói đó bảo với tôi rằng tôi thật xấu xí và khó ưa làm sao.

Sau đó, chuông điện thoại vang lên. Đó là Mariah. Tôi biết rằng nó không gọi tôi để làm cho tôi đau đớn thêm về các chi tiết của buổi dạ vũ, mà chính là để an ủi tôi. Đây là lần đầu tiên tôi bước vào thế giới yêu đương, và tôi đã đau khổ. Nó cũng biết như thế và những lời nói thấu hiểu êm ái của nó đã giúp băng bó trái tim nhức nhối của tôi, làm cho giọng nói trong đầu tôi tắt hẳn, giọng nói này giờ vẫn bảo với tôi rằng tôi thật không thu hút. Có lẽ Jonathan nghĩ rằng tôi không thu hút, nhưng thế thì đã sao nào? Mariah luôn bảo tôi rằng đời vẫn luôn có nhiều con trai. Nó nói rằng tôi cũng đẹp như ai, hơn hết là, cũng thật đáng yêu. Cái giọng tự ti trong đầu tôi bỗng nhiên tắt hẳn. Có lẽ Mariah và tôi rất khác nhau, thậm chí còn quá cách biệt nhau, nhưng nó đã chấp nhận chính con người tôi, chính bản tính tôi, và nó chính là người bạn hoàn hảo nhất.

DANIELLE EBERSCHLAG

Mọi việc không phải như xưa nữa

Tôi ước rằng mọi người chấp nhận tôi bằng chính con người của tôi.

Vincent van Gogh

Michelle và tôi là đôi bạn rất thân nhau kể từ khi học lớp bốn. Nó là một cô gái đẹp từ trong ra ngoài, là một trong những người tử tế nhất mà tôi từng gặp. Chúng tôi khăng khít với nhau như giấy và hồ vẩy – hoàn toàn không thể tách rời nhau.

Bước vào năm đầu tiên trung học, cuộc sống xã hội mới đã có một sự điều chỉnh khắc nghiệt, nhưng tình bạn của chúng tôi vẫn bền chặt, và chúng tôi vẫn ở bên nhau. Tôi cảm thấy thật thoải mái khi tâm sự với Michelle mọi thứ và luôn tin tưởng ở nó.

Năm lớp sáu qua đi, rồi đến năm lớp bảy, và bây giờ chúng tôi đang học lớp tám. Đó là năm mà mọi việc dần thay đổi giữa chúng tôi. Tôi đã trở thành con bướm bay nhảy, luôn dập dờn theo những đám bạn khác nhau, tán gẫu về những chuyện tầm phào thời sự nhất và thích thú với sở thích mới của tôi là được “nổi tiếng.” Mặc dù có thêm rất nhiều bạn mới trong năm đó, tôi vẫn rất nhớ Michelle và muốn nó tham gia vào nhóm bạn mới đông đảo của tôi. Tôi đã cố gắng lôi kéo nó vào các buổi họp mặt nhóm, nhưng tôi nhanh chóng nhận ra những ánh mắt không chấp nhận và lời xì xầm về Michelle – cái thông điệp dễ nhận ra nhất là Michelle không đủ “chịu chơi” để có thể gia nhập nhóm.

Những đứa được coi là bạn mới của tôi đã bịa ra những tin vịt và đồn đại về Michelle nhằm cắt đứt mối quan hệ của tôi với Michelle. Và có một lúc nào đó, tôi đã sụp vào bẫy của chúng. Tôi bắt đầu nhận ra rằng tôi không nên làm bạn với Michelle vì tội bạn tôi không ưa nó.

Một buổi tối nọ, một đứa bạn mới của tôi, Jamie, đến bên tôi sau khi tan học. Tôi đang run vì sợ nó muốn qua nhà tôi để chơi. Sau vài giờ cười đùa vui vẻ với nhau, chúng tôi bắt đầu bàn tán về Michelle. Một cách chậm rãi, một cái cười tinh quái hiện trên nét mặt của Jamie. Vì nhớ ra rằng Michelle đang si một đứa con trai tên là Zach, Jamie bảo tôi nói với Michelle là nó đang hẹn hò với Zach. Sợ rằng tội bạn mới sẽ ghét tôi nếu tôi từ chối, như thể chúng đã làm với Michelle, tôi nhắc điện thoại lên, quay số của Michelle và nói với Michelle điều đó. Nó buồn bã, đau đớn, và giận dữ hơn tôi tưởng, và khi tôi nghe tiếng khóc dữ dội của Michelle trong điện thoại, tôi chợt nhớ ra tình cảm gắn bó của chúng tôi bấy lâu nay. Chính lúc đó, tôi nhận ra tình cảm của nó đáng quý đến nhường nào, và hành động độc ác của tôi thật đáng nguyên rủa. Tôi cần phải suy nghĩ về hành động tôi mới vừa làm, nên tôi gác ống nghe.

Ngay lập tức tôi gọi lại cho Michelle và nói hết sự thật. Zach không đi chơi với Jamie, và tôi hết lời xin lỗi vì tôi đã phản bội nó. Tôi xin lỗi vì đã không còn bầu bạn gần gũi nó trong nhiều tháng nay, và xin lỗi vì đã để cho tụi bạn ép tôi đối xử tệ với nó trong những tình huống như thế này. Tôi vẫn muốn là bạn tốt của nó như ngày nào. Nhưng nó không dễ dàng tha thứ như tôi hy vọng. “Không dễ dàng như thế đâu,” nó nói một cách nghiêm nghị.

Trong vài tuần tiếp đó, tôi đã làm mọi cách để hàn gắn lại tình bạn của chúng tôi. Tôi đã gửi cho nó hàng ngàn lời xin lỗi, tôi gửi cho nó những tấm ảnh hai chúng tôi chụp chung, và hàng đêm tôi lại gọi cho nó. Thậm chí tôi còn chấm dứt giao du với bọn bạn độc ác với Michelle. Dù sao bọn chúng cũng không phải là bạn tốt.

Một tối nọ, khi tôi đang ngồi trên giường làm bài tập về nhà thì chuông cửa vang lên. Không biết ai đang đến nên tôi chỉ mở cửa một cách thận trọng, và Michelle đã đến. “Mình bỏ qua cho cậu,” nó nói. “Mình chỉ muốn báo thế cho cậu biết.”

“Thật không?” Tôi hỏi lại một cách mừng rỡ. “Vậy cậu có muốn vào không? Cậu ở lại ngủ với mình nhé, và chúng ta lại trò chuyện với nhau?”

“Không, mình không ở lại được. Mình không muốn đâu,” nó nói.

“Có lẽ chúng mình đi xem phim vào cuối tuần nhé,” tôi nói một cách khẩn khoản.

“Không,” nó trả lời.

“Mình nghĩ cậu đã tha thứ cho mình rồi mà, Michelle,” tôi nói mà không thể che giấu sự thất vọng.

“Mình chỉ tha thứ cho cậu thôi. Những gì mà cậu làm với mình đã làm thay đổi mọi thứ của chúng ta bấy lâu nay và ngay cả bây giờ. Những hành động của cậu đã làm cho lòng mình trống rỗng; mọi việc sẽ không còn như thế nữa.”

Nó quay đi. “Mình sẽ còn gặp lại cậu,” nó nói, và không thèm quay mặt lại.

Thỉnh thoảng, Michelle và tôi có chạm mặt nhau trong trường, và nó chỉ đưa tay chào mà không nói một lời. Tôi lúc nào cũng nuôi niềm hy vọng là tình bạn của chúng tôi sẽ lại như xưa. Nhưng điều đó đã không xảy ra và mọi việc giữa chúng tôi đã không còn như cũ nữa. Tôi đã đánh mất người bạn thân nhất, và trái tim tôi đã thay đổi mãi mãi. Tôi ước gì có thể hàn gắn được sự tổn hại và lấy lại những gì tôi đã làm. Tôi sẽ chẳng

bao giờ để cho ảnh hưởng của kẻ khác có thể xen vào tình bạn tinh khiết của tôi được nữa. Tôi đã nợ Michelle.

CELINE GEDAY

Đôi bạn kỳ lạ

Tôi nhớ lại lúc họ giới thiệu với chúng tôi. “Đây là một trong những bạn gái đến từ đất nước Thụy Điển,” người giám hộ của tôi nói như thế, bằng tiếng Tây Ban Nha, “Tên cô ấy là Ellen.”

Tôi nhìn nó và mỉm cười. Tôi cố gắng giới thiệu về mình bằng tiếng Anh còn lóng cọng, nhưng người giám hộ của nó đã dịch lại giùm tôi, bằng tiếng Thụy Điển. Ellen mỉm cười một cách khiêm nhường, và tôi cũng cười lại. Nó mắc cỡ chìa bàn tay nhợt nhạt ra, và tôi bắt lấy một cách hăm hở. Chúng tôi cùng nhau bước vào khu rừng bên cạnh trong khi những người giám hộ nhìn chúng tôi đầy ngạc nhiên.

Họ đã giới thiệu chúng tôi theo đúng nghi thức, nhưng họ không nghĩ rằng chúng tôi sẽ hợp nhau, tôi đoán như thế. Dù sao, cũng chẳng đũa nào trong chúng tôi nói tiếng Anh thông thạo cả, và chúng tôi cũng chẳng thể nào khác hơn.

Nhưng tôi chưa bao giờ gặp ai như Ellen, vẻ đẹp của nó đã mê hoặc tôi. Mắt của nó có màu xanh xám đục, còn tóc thì vàng óng. Tôi nhìn vào nước da màu sô-cô-la sậm của tôi rồi lại so với cái bàn tay mảnh dẻ của nó và có thể tưởng tượng rằng thật không thể có sự tương phản nào hơn.

Tôi thật sự ước gì vốn tiếng Anh của tôi khá hơn để tôi có thể hỏi nó về cái xứ sở đã sản sinh ra thứ búp bê bằng sứ xinh đẹp đến như thế. Nhưng nó lại thích thú muốn tìm hiểu về tôi hơn là nói về nó. Nó say mê nói về mớ tóc xoắn đen của tôi mà nó đang cầm trong bàn tay và nhìn chăm chăm vào chúng với sự ngạc nhiên sâu sắc.

Chẳng mấy chốc tôi nhận ra rằng có nói tiếng Anh giỏi hơn cũng không giúp được gì nhiều cho tôi vì vốn tiếng Anh của nó cũng không khá hơn gì tôi. Tôi không tìm thấy điểm gì chung giữa thứ tiếng Thụy Điển trứ danh của nó với tiếng Tây Ban Nha của tôi, và vì thế mà không thể nói chuyện với nhau theo cách thông thường được.

Nếu như có thể nói chuyện được với nhau, tôi sẽ nói về những bãi biển Honduras lý tưởng, nơi mà ngày nào đại dương ấm áp cũng ve vuốt những bờ cát mịn và mang lại những kho báu kỳ lạ cho bọn trẻ con. Và nó sẽ nói cho tôi biết về những tấm chăn tuyết trắng muốt che phủ các ngọn núi và về những bông tuyết nhỏ xíu đẹp tuyệt từ trên trời cao rơi xuống hàng năm. Tôi sẽ kể cho nó nghe về những căn nhà duyên dáng bằng gạch thô chạy dọc theo những con đường nắng nóng miền nhiệt đới trong những thị trấn của chúng tôi, và nó sẽ nói về những tòa nhà sắp sửa chạm lên tới trời xanh ở những thành phố vĩ đại của nó.

Nhưng chúng tôi không thể trò chuyện với nhau, nên thay vào đó chúng tôi chỉ mỉm cười và cầm tay nhau, hái hoa đặt vào tay nhau, và cười rồi lại cười. Chúng tôi men theo những con đường mòn trong khu rừng im vắng của khu trại hết lần này đến lần khác, tìm kiếm sự đồng điệu trong sự hiện hữu gần như lặng câm của nhau.

Chúng tôi không thể rời xa nhau, và việc đó làm cho mọi người ngạc nhiên. Chúng tôi còn cùng nhau bò vào giường khi đã đến giờ ngủ, và cùng lắng nghe giọng nói của những đứa trẻ khác và những người giám hộ kỳ lạ. Chúng tôi không thể hiểu rằng họ đang cố gắng tự giải thích cho nhau sự thân thiết giữa Ellen và tôi.

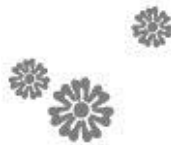
Nếu có thể hiểu họ, chúng tôi sẽ nói cho họ biết rằng đó chỉ là hai đứa con gái xa lạ cùng dự trại hè quốc tế và cùng chia sẻ với nhau sự gần gũi cũng giống như bất cứ đôi bạn gái nào khác.

Giờ đây tôi không còn nhỏ nữa, và tôi đang ở quê nhà Honduras. Vốn tiếng Anh của tôi khá hơn trước và Ellen cũng vậy, và chúng tôi thường viết thư cho nhau. Nó vẫn là một trong những đứa bạn gái thân nhất của tôi, và chúng tôi hiện giờ không còn xa lạ nhau như cái lúc ban đầu ấy. Mặc dù giờ đây đã có thể liên lạc với nhau bằng lời nói, chúng tôi vẫn gửi cho nhau thật nhiều những bức tranh trong các lá thư (mặc dù chẳng đứa nào trong chúng tôi vẽ giỏi cả). Chúng tôi biết, tốt hơn bất cứ ai khác, rằng cái đẹp vượt qua ngôn ngữ và nền văn hóa. Chúng tôi đều biết rằng

để chia sẻ cho nhau một điều gì đó, thì tất cả những gì mà bạn cần có chỉ là một trái tim rộng mở.

MELISSA CANTOR

3

SỨC MẠNH CỦA TÌNH YÊU

Anh có thể ban tặng mà không cần phải có tình yêu, nhưng anh lại không thể yêu nếu không ban tặng.

Amy Carmichael

Hãy sống trọn vẹn với con tim. Chia sẻ với mọi người. Và câu chuyện của bạn sẽ khiến mọi người xúc động và chữa lành nỗi đau tinh thần.

Melody Beattie

Một ngày nào đó khi tôi lớn lên

Tôi chỉ mới bảy tuổi và vẫn còn rất nhiều điều làm cho tôi bối rối. Những người lớn bảo rằng một ngày nào đó tôi sẽ hiểu, nhưng tôi ước gì cái “ngày ấy” lại là hôm nay. Cuộc sống quả là phức tạp. Tôi phải luôn luôn nói “xin vui lòng,” phải lịch sự, phải sạch sẽ – mà đôi khi tôi chẳng muốn chút nào. Rồi lại có một cái gì đó mà người lớn gọi là chết. Tôi biết

rằng đó không phải là điều tốt, nhưng tôi không thể hiểu chính xác đó là gì. Tôi nghĩ mình có thể hiểu, nhưng chẳng có ai giúp tôi hiểu về điều ấy; có lẽ phải đợi đến một ngày nào đó khi tôi lớn lên.

*

Tôi rất ít khi cùng Grace đợi xe buýt đi học vào buổi sáng, nhưng hôm nay chúng tôi lại cùng ngồi trên một băng ghế để chờ xe buýt. Chỉ còn hai tuần nữa là đến lễ Giáng sinh, và tối hôm qua tuyết đã bắt đầu rơi. Tôi háo hức chờ đến kỳ nghỉ để ra ngoài chơi cho thỏa thích. Xe buýt dừng lại ngay trước nhà của chúng tôi. Grace đã mười một tuổi và chị ấy bây giờ không còn muốn ôm tôi thường xuyên như trước, nhưng sáng hôm nay, chị đã ôm hôn chào tạm biệt tôi. Tôi chẳng hiểu tại sao.

Hôm ấy trong tiết học về mỹ thuật, tôi vẽ một bức tranh cho thầy của Grace: Chúa hài đồng nằm trong một cái máng cỏ có một thiên thần bên trên. Nhưng bây giờ trường học đã đóng cửa, nên tôi chẳng biết bức tranh của mình đang ở đâu. Tôi chưa bao giờ đưa bức tranh ấy cho chị. Một cô giáo đề nghị đưa tôi về nhà ngày hôm ấy, cô nói với tôi là Grace đã gặp tai nạn. Tôi nghĩ liệu chị có phải bị bó bột trong bức tranh lễ Giáng sinh của tôi hay không.

Tôi bước vào nhà. Mẹ tôi đang khóc. Mẹ tôi chưa bao giờ khóc, ngay cả khi tôi thật là hư hỏng. Có hai nhân viên cảnh sát đang ngồi trong phòng khách. Chẳng có ai nói cho tôi biết tại sao họ lại ở đó. Tất cả người lớn đều đang nói, nhưng tôi không thể hiểu được họ đang nói chuyện gì; có thể một ngày nào đó tôi sẽ hiểu. Chỉ có ba tôi là người duy nhất nói cho tôi biết tất cả.

“Con cần phải qua nhà bác Riff một thời gian.” Tôi thích bác Riff, nhưng ngay lúc này tôi lại muốn ở cùng ba và mẹ tôi. Không ai chịu nghe tôi, nên tôi đành phải giữ ý nghĩ đó. Mẹ tôi buồn rất nhiều. Tôi nghĩ phải có điều gì đó nặng hơn với Grace chứ không phải chỉ là gãy tay. Điều duy nhất mà tôi có thể làm là vỗ vỗ vào vai mẹ và thì thầm với mẹ như mẹ thường làm khi tôi buồn.

“Chị Grace sẽ khỏe thôi,” tôi nói. Mặc dù tôi cũng không chắc lắm. Cũng chẳng có ai nói cho tôi biết cái điều tồi tệ đang diễn ra là gì, nhìn mẹ cứ khóc hoài, tôi thật sự sợ hãi. Nhưng mà chị Grace *phải* khỏe. Vì tôi đã làm quà Giáng sinh cho chị rồi mà, và chúng tôi cũng đã hẹn nhau cùng làm những thiên thần bằng tuyết ở bãi cỏ trước nhà rồi.

Mẹ và ba luôn nói với mọi người rằng tôi có một cái “đầu căng thẳng”. Tôi nghĩ điều đó có nghĩa là tôi không thích xem những bộ phim quá dài. Đêm nay bộ phim dường như sẽ dài hơn bất cứ bộ phim nào mà tôi đã xem. Đã quá giờ ngủ của tôi, và tôi lại muốn trở về nhà. Dường như tôi nghe có tiếng xe đỗ ở ngoài cổng. Mẹ và ba tôi đang đi vào. Ba tôi muốn nói cho tôi nghe điều gì đó, nhưng tôi thật sự không muốn nghe cái điều mà ba chuẩn bị nói.

“Chị Grace đã lên Thiên đường rồi.”

Tôi khóc. Thật tình tôi không muốn làm điều đó, nhưng mẹ tôi khóc, nên tôi nghĩ đó là điều mà mình phải làm. Tôi thật là bối rối. Ba mẹ nói Thiên đường là nơi mà mình sẽ đến sau khi chết, nhưng chị Grace không thể chết được. Tôi hỏi vài câu, nhưng tôi nghĩ mình nên buồn vào lúc này. Tôi muốn ai đó giải thích cho tôi, nhưng vẫn theo thường lệ, tôi còn bé quá để có thể hiểu. Tôi thấy bức mình vì không thích khóc, vì vậy mà tôi phải cố gắng.

Bây giờ mùa Giáng sinh đã qua, nhưng tôi vẫn còn một số câu hỏi chưa hỏi được. Tôi cố gắng giữ nó trong lòng vì không muốn làm mẹ khóc nữa. Thỉnh thoảng người ta nói cho tôi biết nhiều hơn về “vụ tai nạn”: Grace đang chờ xe buýt sau khi tan học với một vài người bạn thì một chiếc xe hơi đang chạy quá nhanh trên con đường trơn trượt băng tuyết, lạt tay lái và đâm vào chị. Họ nói với tôi rằng chị ấy không đau. Điều đó thật là tốt, vì tôi không muốn thấy chị bị đau.

Tôi cố gắng rất nhiều để hiểu về sự chết. Tôi đọc những quyển sách mà người ta đưa cho tôi nói về Joe và điều gì đã xảy ra khi con chó của anh chết. Tôi vẫn thấy mình còn nhỏ quá chưa thể hiểu được. Tôi cảm thấy buồn, giận dữ và thất vọng. Tôi yêu chị Grace, và tôi nhớ những lần vui đùa với chị. Dạo này mẹ đã bớt khóc. Tôi nghĩ đã đến lúc phải hỏi mẹ những câu hỏi bấy lâu nay.

“Mẹ, tại sao người bị đụng phải là chị Grace? Tại sao không phải là ai khác cũng đang đứng đó?” Mẹ lại bật khóc và tôi ước gì mình đã không hỏi mẹ những câu hỏi đó, nhưng mẹ mỉm cười lại và ôm chầm lấy tôi. Mẹ nói, “Bởi vì như vậy lại sẽ có một gia đình khác phải chịu đau khổ như gia đình chúng ta con à.” Tôi không hiểu tại sao mẹ lại nói như thế, nhưng thật không phải lúc để hỏi thêm câu hỏi nào nữa.

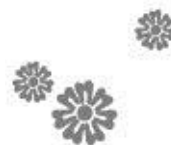
Vài tuần sau đó. Mẹ và ba nói người đàn ông đã đâm xe vào Grace, sau khi biết mình đã làm cho Grace chết, ông đã tự vẫn. Tôi nghĩ mình cũng chưa hiểu được tự vẫn là thế nào và tại sao ông ta lại làm như vậy.

“Như vậy là tốt, phải không mẹ? Bây giờ ông ta phải trả giá cho những gì mà ông ấy gây ra.” Mẹ tôi nói với giọng rất khẽ khi trả lời, “Điều đó không tốt đâu con. Giờ đây gia đình ông ta cũng đang chịu đau khổ như gia đình chúng ta vậy. Lẽ ra họ đã không phải chịu như thế.”

Năm nay tôi đã mười sáu tuổi và đã hiểu nhiều hơn. Tôi nghĩ bảy năm là một thời gian ngắn để học về sự tha thứ. Vào thời đó, tôi hoàn toàn không hiểu tại sao mẹ tôi lại không muốn người đàn ông kia bị trừng phạt, nhưng tôi tin rằng mẹ đã làm đúng. Bây giờ những lời nói của mẹ từ chín năm trước như vẫn còn rõ mồn một bên tai tôi. Từ lúc đó, tôi thấy khó, đến mức gần như không thể nào tha thứ cho một ai. Sau đó tôi lại nghe lời mẹ. Tôi nhận ra rằng nếu như mẹ đã có thể tha thứ cho người đàn ông đã làm chết con gái của mẹ, thì tôi cũng có thể tha thứ cho những đứa bạn của tôi vì đã làm lỡ kế hoạch đi chơi cuối tuần.

Phải mất một khoảng thời gian dài tôi mới có thể hiểu được cái ngày kinh khủng ấy và cái chết của chị tôi có nghĩa là gì. Tôi dần dần chấp nhận không thể gặp chị tôi trong một thời gian dài, nhưng tôi biết rằng mình có thể gặp lại chị ở Thiên đường. Tôi còn biết rằng chị Grace rất vui và luôn ủng hộ tôi. Thời gian trôi qua, vết thương lòng tôi đã lành. Tôi đã nhận ra rằng buồn thì tốt, và không buồn cũng tốt. Khi tôi đã biết được nhiều hơn về cuộc sống, tôi càng hiểu nhiều về cái chết hơn. Và điều quan trọng hơn hết là, tôi không bao giờ quên được bài học về lòng vị tha mà mẹ đã dạy tôi.

ANDREA GONSALVES

Màu sắc cầu vồng

Rầy là một sinh vật xấu xí. Tôi vẫn luôn nghĩ như thế, cho đến một ngày...

Khi tôi vừa lên năm hay sáu gì đó, cậu em trai Joseph và tôi thường ngủ đêm tại nhà dì Linda, người bà con thân thương nhất của chúng tôi. Dì trò chuyện với chúng tôi như với người lớn, và dì luôn có những câu chuyện thật tuyệt vời.

Joseph chỉ mới bốn tuổi và rất sợ bóng đêm, vì vậy khi đưa chúng tôi đi ngủ, dì Linda luôn mở cửa và để đèn sáng. Joe không thể nào ngủ được, nó cứ nằm đó và nhìn trừng trừng lên trần nhà. Khi tôi vừa mới thiêu thiêu ngủ, nó lay tôi dậy và nói, “Chị Jennie, những con gì xấu xí gần bóng đèn thế kia?” Nó chỉ tay về phía những con rầy đang bay quanh bóng đèn. “Đó là những con rầy. Ngủ đi thôi,” tôi nói.

Nhưng Joseph không hài lòng với câu trả lời đó và cũng không muốn những con rầy bay xung quanh bóng đèn, nên lần tiếp theo khi dì Linda bước gần đến cửa, nó kêu dì đuổi hết đám rầy đó đi. Khi dì hỏi tại sao, nó chỉ trả lời, “Bởi vì chúng trông thật xấu xí và đáng sợ, con không thích.” Dì chỉ cười, xoa đầu nó, và nói, “Joe à, không phải những gì bề ngoài trông xấu xí thì bên trong đều xấu xí cả đâu. Con có biết tại sao chúng có màu nâu không?” Joe lắc đầu.

“Trước đây rầy chính là sinh vật đẹp nhất trong vương quốc loài vật vì chúng có nhiều màu sắc hơn cả loài bướm. Chúng là những sinh vật có ích, đáng yêu và rộng lượng. Một ngày kia, những thiên thần trên trời cao than khóc. Họ buồn bã vì trời kéo đầy mây và họ không sao nhìn thấy được loài người nơi hạ giới. Nước mắt của họ rơi xuống trần biến thành những trận mưa. Những con rầy nhỏ đáng yêu không muốn thấy ai phải buồn; nên chúng quyết định xây nên một cái cầu vồng. Những con rầy này hình dung rằng nếu chúng yêu cầu những con bướm, tức đám anh em họ của chúng, đến giúp, thì chắc hẳn cả rầy lẫn bướm sẽ phải mất đi một ít màu sắc của mình để có thể hoàn thành chiếc cầu vồng xinh đẹp kia.

Một trong những con rầy nhỏ nhất bay đi gặp nữ hoàng của loài bướm để yêu cầu giúp đỡ. Bọn bướm quá kiêu hãnh và ích kỷ nên không chịu hy sinh dù chỉ một ít màu của chúng cho loài người và cho các thiên thần. Thế là bọn rầy quyết định tự làm lấy chiếc cầu vồng. Chúng đập cánh rất hăng và sức mạnh của đôi cánh làm kết tụ những đám mây, rồi

những cơn gió thổi qua làm cho bề mặt của những đám mây này trơn bóng như mặt gương. Nhưng rủi thay, chiếc cầu vồng vẫn không đủ lớn nên những con rầy phải hy sinh thêm từng chút, từng chút màu của chúng, cho đến khi chiếc cầu vồng vươn lên được tận bầu trời. Bọn rầy đã hy sinh hầu hết các màu mà chúng có, chỉ còn giữ lại có mỗi màu nâu, vì màu này không hợp với màu của chiếc cầu vồng xinh đẹp kia.

Đến lúc này, những con rầy một-thời-đầy-màu-sắc trở nên rất giản dị và chỉ còn duy nhất một màu nâu. Những thiên thần trên trời kia đã nhìn thấy cầu vồng và vui vẻ trở lại. Họ cùng cười, và hơi ấm từ nụ cười của họ lan xuống mặt đất thành những tia nắng. Những tia nắng ấm áp này làm cho con người vui thích, và con người cũng nở nụ cười. Giờ đây, cứ mỗi khi trời mưa, thì những chú rầy con – vẫn còn nhiều màu sắc trên lưng – lại bay đi khắp bầu trời để làm thêm thật nhiều cầu vồng nữa.

Em tôi chìm dần vào giấc ngủ với câu chuyện đó, và kể từ đó nó không còn sợ những con rầy nữa. Câu chuyện mà dì tôi kể đã bị quên lãng ở một xó xỉnh nào đó trong tâm trí tôi suốt một thời gian dài mà nay tôi bỗng lại nhớ ra.

Tôi có một người bạn tên là Abigail, luôn mặc những bộ quần áo có màu xám. Bạn ấy là một trong những người đáng yêu và khoan dung nhất mà tôi đã từng quen. Khi mọi người hỏi Abigail tại sao bạn không diện quần này áo nọ, Abigail chỉ mỉm cười và nói rằng, “Màu xám là màu tôi yêu.” Abigail tự biết mình và bạn ấy không bao giờ chọn trang phục mà mình không thích để chiều theo ý mọi người. Một số người có thể thấy Abigail thật giản dị, nhưng tôi thì biết rằng phía sau cái màu xám ấy, tâm hồn Abigail chính là màu sắc của cầu vồng.”

JENNIE GRATTON

Chuyện cảm động ở cửa hàng cà phê

Nếu anh không thể đáp lại một sự giúp đỡ, thì hãy chuyển nó qua cho người khác.

Khi năm cuối của trung học kết thúc, tôi xin được một chân làm ngoài giờ tại một cửa hàng cà phê ở gần nhà. Tôi hình dung công việc cũng đơn giản, và trên hết là không bị áp lực. Tôi cứ tưởng công việc mỗi ngày của mình sẽ là rót những ly cà phê thơm ngon nhất, làm những chiếc bánh rán ngon miệng nhất và trở thành người bạn thân thiết nhất của những khách hàng thường xuyên ghé qua.

Nhưng tôi đã không tính tới những người chỉ ghé qua cửa sổ của quán, mua cà phê rồi mang đi, rồi những bà cứ chê rằng cà phê có quá nhiều chất béo, hoặc những ông cứ bắt pha đi pha lại ly cà phê đá của họ cho đến khi họ hài lòng. Cũng có lúc tôi cáu gắt với tất cả mọi người, đơn giản chỉ vì tôi không thể làm hài lòng tất cả. Lúc nào cũng là cho nhiều đường quá, cho ít đá quá và không đủ sữa tách kem. Tuy nhiên tôi cam chịu hết.

Vào một ngày mưa buồn dầm dề, một vị khách hàng thường xuyên của tôi ghé qua, trông có vẻ xuống sắc và chán nản. Chúng tôi hỏi ông có vấn đề gì không, có cần giúp đỡ gì không, nhưng ông tịnh không hé lộ cho chúng tôi biết ông đang buồn bực điều gì. Ông chỉ nói ông muốn chui vào giường, kéo chăn trùm kín đầu và nằm đó trong vài năm. Tôi không hiểu vì sao ông lại muốn như thế.

Trước khi ông rời quán, tôi đưa ông một cái túi cùng với ly cà phê đá của ông. Ông nhìn tôi với ánh mắt thắc mắc vì ông có mua gì khác ngoài cà phê đâu. Ông mở cái túi ra và thấy rằng tôi đã đưa thêm cho ông thứ bánh rán mà ông yêu thích nhất.

“Đó là của cháu biểu bác,” tôi nói. “Chúc bác một ngày tốt lành.”

Ông mỉm cười, cảm ơn tôi trước khi quay lưng bước ra ngoài cơn mưa.

Ngày kế tiếp trời cũng u ám, mưa cứ tuôn dai dẳng. Khách hàng cứ thế ngồi trong xe và mua hàng qua cửa sổ, bởi không ai muốn chỉ vì ly cà phê mà phải chạy ra ngoài dưới bầu trời đen kịt đầy sấm sét.

Tôi đứng cả ngày chồm người qua cửa sổ bán hàng cho mọi người và chờ đợi họ chậm rãi đếm từng đồng để trả tiền. Tôi cố gắng giữ nụ cười khi khách hàng cứ phàn nàn về thời tiết, nhưng thật là khó cho tôi cứ phải giữ mãi nụ cười ấy khi họ thì ngồi trong xe có điều hòa nhiệt độ, cửa kính chỉ việc quay lên, còn tôi lại phải đứng bán hàng mà những giọt

nước trên chiếc mũ lưới trai cứ nhỏ tong tong, cổ áo ướt đầm, máy điều hòa nhiệt độ cứ liên tục tuôn ra những luồng hơi lạnh mặc cho nhiệt độ bên ngoài chỉ có 67°F. Và điều tủi thân nhất là không ai “típ” cho tôi một đồng nào. Mỗi lần nhìn vào chiếc lọ tiền “típ” gần như trống rỗng, tôi lại cảm thấy chán nản hơn.

Khoảng bảy giờ tối hôm đó, khi tôi đang pha dở một bình cà phê quả phỉ mùi vani thì người khách hàng ngày hôm trước lại lái xe đến bên cửa sổ. Thay vì đặt mua hàng, ông lại trao cho tôi một đóa hồng và một lá thư nhỏ. Ông nói rằng không mấy ai lại phí thời gian chăm lo cho người khác, và ông rất vui khi trên cõi đời này vẫn còn có người như tôi. Tôi lặng im và rất xúc động; tôi gần như đã quên những gì mình làm hôm qua. Sau một lúc, tôi cảm ơn ông một cách sung sướng. Ông nói tôi thật tử tế, và với một cái vẫy tay thân thiện, ông lái xe đi.

Tôi nhìn theo cho đến khi xe của ông mất hút khỏi bãi đậu xe. Sau đó tôi chạy ra sau cửa hàng và đọc lá thư. Lá thư viết:

Christine thân mến,

Cám ơn vì tình cảm, sự tử tế, và sự sâu sắc của cô hôm qua. Cô đã làm cho tôi rất cảm động. Thật là tuyệt vời khi gặp những người dễ thương, nồng ấm, nhạy cảm và vị tha một cách chân thật. Xin cứ mãi là như thế bởi tôi thật sự tin rằng cô sẽ rất thành công. Chúc một ngày tốt lành.

Hank

Đến hết ngày hôm đó, tôi gặp phải rất nhiều khách hàng cầu nhàu, nhưng bất cứ lúc nào cảm thấy chán nản và bức bối, tôi lại nhớ đến Hank và sự tử tế của ông. Thế là tôi lại mỉm cười, ngẩng cao đầu, đàng hăng và hỏi họ một cách nhã nhặn, “Tôi có thể giúp được gì đây?”

CHRISTINE WALSH

Mary Lou

Đó là ngày đầu tiên của tôi trong lớp học của cô Hargrove. Sau khi được giới thiệu trước lớp, tôi lấy can đảm nở một nụ cười rồi ngồi xuống, nghĩ rằng mọi người sẽ lãng tránh mình.

Nhưng giờ cơm trưa đã khiến cho tôi thật ngạc nhiên: tất cả bọn con gái đều vây quanh bàn tôi. Những câu trò chuyện của chúng thật là chân tình, nên tôi cảm thấy thật thoải mái. Đám bạn mới đã làm cho tôi hiểu biết thêm về trường học, giáo viên và các học sinh khác. Và nhất là, cô giáo dạy tiếng Anh Mary Lou.

Thực ra cô tự gọi mình là Mary Louise. Một cô gái trẻ nghiêm nghị, khó tính với nét mặt lạnh lùng và ăn mặc theo lối cũ. Cô không xấu – mà trông cũng không vui. Tôi nghĩ cô cũng khá dễ thương, nhưng tôi chỉ nghĩ thế thôi chứ không nói ra miệng với ai. Đôi mắt đen và nước da màu ô liu, mái tóc đen dài bóng mượt, nhưng xen vào đó lại có những lọn tóc xoắn như những chiếc ống! Đôi giày bình thường để đi đến lớp, váy len dài và một chiếc áo khoác có diềm bằng vải xếp nếp được ủi hồ cẩn thận đã biến cô thành ngô ngố. Tiếng xì xầm và tiếng cười khúc khích của bọn con gái càng lúc càng lớn hơn khi cô bước vào căn-tin. Không thèm nhìn ai, Mary Lou bước ngang qua bàn tôi, mặt ngẩng cao với sự quả quyết sắt đá. Cô ngồi ăn một mình.

Sau buổi học, bọn con gái rủ tôi đứng lại trước cổng trường. Tôi rất hồi hộp khi phải làm một thành viên trong nhóm của chúng, tuy nhiên tôi lại dám từ chối dứt khoát. Chúng tôi chờ ở đó. Để làm gì tôi cũng chưa biết. Ôi, tôi mong được về nhà sớm làm sao, tôi còn phải học bài.

Hai tay ôm lấy chiếc ba-lô, cô Mary Lou bước xuống những bậc tam cấp của trường. Màn châm chọc bắt đầu – những lời nhận xét thô lỗ, cay đắng và nhạo báng tuôn ra từ bọn con gái. Tôi ngập ngừng, nhưng rồi cũng hòa theo bọn chúng. Tôi càng hăng lên khi cô đi đến gần. Những lời nhận xét hèn hạ, đáng kinh không ngớt tuôn ra từ miệng tôi. Không ai có thể ngờ tôi lại có thể làm điều đó. Bọn con gái bước về phía tôi và hò hét ủng hộ. Được tiếp thêm sức mạnh, tôi giật phắt cái quai ba-lô của cô và xô mạnh cô. Cái quai đứt và cô Mary Lou ngã dúi về phía trước, tôi lùi lại. Cả bọn cười lớn và hoan hô. Đáng ra tôi phải vô cùng tự đắc chứ. Tôi đã thành kẻ cầm đầu rồi cơ mà.

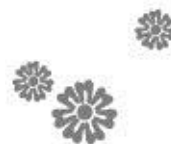
Nhưng tôi không thấy hãnh diện. Có cái gì đó nhói đau trong tôi. Nếu như bạn đã từng ngắt cánh của một con bướm ra khỏi mình nó khiến nó không bay được nữa thì bạn sẽ biết tôi có cảm giác như thế nào.

Cô Mary Lou lồm cồm ngồi dậy, không một giọt nước mắt hay cử chỉ đau đớn, cô gom những quyển sách và bỏ đi thẳng. Cô vẫn ngẩng cao đầu khi có một dòng máu nhỏ rỉ ra từ đầu gối bầm tím. Tôi nhìn theo bước chân khập khiễng của cô cho đến cuối con đường.

Tôi quay lại để từ bỏ đám bạn đang cười và để ý thấy một người đàn ông đang đứng cạnh chiếc xe hơi. Nước da màu ô liu, mái tóc đen, và nét điển trai của ông cho tôi biết ông chính là cha của cô giáo. Ngưỡng mộ trước tinh thần tự hào của Mary Lou, ông vẫn đứng im và nhìn con gái từ từ bước về phía mình. Chỉ có đôi mắt của ông – vừa mang vẻ đau buồn, vừa bừng sáng lên sự tự hào – là dõi theo từng bước con mình. Khi tôi đi ngang qua ông, ông cảm lạnh nhìn tôi với ánh mắt rực lửa như đốt cháy sự nhục nhã của tôi và thiêu rụi trái tim tôi. Ông không thềm nói một lời nào.

Thật không một lời trách cứ nào của thầy cô hay một lời khuyên răn nào của cha mẹ lại có thể tác động trái tim tôi như ánh mắt lạnh lẽo ấy. Từ ngày hôm ấy, ông đã dạy tôi biết thế nào là lễ độ, là sức mạnh tinh thần, là lòng tự trọng và phẩm giá của con người. Từ ấy, tôi thề sẽ không bao giờ chơi bời theo đám bạn hỗn xược, độc ác kia nữa. Tôi thề sẽ không bao giờ làm hại người khác để cho mình được thỏa mãn nữa.

LYNNE ZIELINSKI

Món quà của Bryce

Những gì chúng ta làm cho riêng mình thì sẽ chết đi theo chúng ta. Chỉ những gì chúng ta làm cho mọi người và thế giới này mới còn lại và trở nên bất tử.

Albert Pine

Tên anh là Bryce. Tôi biết anh khi mới lên chín tuổi. Thật ra, anh đã trở thành thành viên của gia đình tôi khi mẹ tôi lấy chú anh.

Đó là lần tái giá của mẹ tôi, và trong lúc hai ông anh tôi cảm thấy không hài lòng lắm, tôi lại thấy điều ấy thật thích thú. Chúng tôi chuyển đến một vùng lân cận thật xinh đẹp và sống trong căn nhà mới rộng gấp ba lần cái nơi mà tôi đã được sinh ra và lớn lên. Cuộc hôn nhân này không chỉ mang lại một căn nhà lớn, một hồ nước và một cái sân rộng, mà nó còn mang lại cả Bryce. Anh sống ở Bắc California với em trai và cha mẹ, nhưng anh thường xuyên qua chơi với chúng tôi, có đôi khi anh ở với chúng tôi suốt cả mùa hè.

Bryce đã trở thành người anh thân nhất của tôi. Anh hơn tôi sáu tuổi, nhưng chúng tôi có mối quan hệ thật thân tình, đến nỗi giữa chúng tôi không có khoảng cách nữa. Anh dạy tôi cách lặn và cách nhảy cầu nước. Anh phụ cha dựng tôi xây một ngôi nhà trên cây cho tôi, và anh còn dạy tôi chạy xe đạp hai người mà về sau tôi đã giành được giải thưởng trong một cuộc thi. Khi tôi được mười ba tuổi, chúng tôi trở nên rất thân.

Bryce và tôi đã trải qua nhiều mùa hè bên nhau. Các hoạt động đã thay đổi – hết chơi quần vợt, đến đi bộ, đi chơi biển rồi học vi tính – nhưng tình thân của chúng tôi vẫn không thay đổi. Anh rất điển trai, thông minh và vui tính, và ngay cả khi tôi chỉ mới mười bốn tuổi, tôi đã nghĩ đến việc sau này sẽ cưới anh. Tôi không thể nào tưởng tượng nổi cuộc sống của tôi sẽ như thế nào nếu thiếu anh.

Bryce là anh cả của hai anh em, và là niềm tự hào và niềm vui của cha mẹ anh. Anh sống một cuộc sống chuẩn mực. Ở trường, anh rất thành công, là một vận động viên nhiều thành tích, và cha mẹ anh hoàn toàn hãnh diện về Bryce vì anh có một trái tim nhân hậu khó ngờ. Khi người cậu của anh quyết định lấy người mẹ góa của tôi, Bryce chính là chiếc cầu nối cho sự thân thiện giữa hai gia đình. Anh thật nồng ấm, vui nhộn và vì thế làm giảm nhẹ sự bất mãn của hai đứa nhỏ vì không muốn mẹ nó lấy người đàn ông này.

Một mùa hè kia, Bryce và tôi cùng đi bơi ở nhà một người anh. Ở đó có một cái hồ bơi mà ai cũng ghen tỵ. Cái hồ thật hoàn hảo với cầu nhảy, cầu trượt, những thác nước và một hòn đảo nhỏ ở giữa hồ, đó là một cái hồ mát nhất trong vùng thung lũng San Fernando.

Tôi mười lăm tuổi, còn Bryce thì hai mươi mốt. Đó là một trong những ngày tuyệt vời nhất, chúng tôi thật vui vẻ khi ở bên nhau. Quá vui,

tôi quyết định trượt xuống cầu trượt bằng bụng. Rõ ràng đó không phải là một ý kiến hay. Tôi đã gieo mình thật mạnh xuống đáy hồ và bất tỉnh. Tới lúc thấy máu loang trong nước và tôi chìm dần, mọi người mới biết rằng không phải tôi đùa. Bryce đã cứu sống tôi. Anh đã lao xuống hồ, kéo tôi lên an toàn và xốc nước ra cho tôi thở. Tỉnh dậy, tôi thấy Bryce đang quỳ gối bên cạnh, nước mắt đầm đìa.

Giờ đây anh vừa là anh, vừa là vị cứu tinh của tôi. Tôi lớn lên bên cạnh anh; anh là người con trai đầu tiên mà tôi thật sự yêu. Anh đối xử với tôi như thể tôi là người duy nhất đáng để anh quan tâm, ngay cả khi tôi biết chắc rằng anh đã có người yêu.

Lên mười sáu, tôi đã biết lái xe một cách thành thục, đó là nhờ Bryce. Anh bảo, đã đến lúc tôi phải lái xe mười bảy tiếng đồng hồ để hai anh em đi thăm nhau. Và tôi đã vâng lệnh một cách vui vẻ.

Tôi thường lái xe đi Redding, và chúng tôi thường đưa nhau ra sông, vui đùa trong dòng nước. Chúng tôi thường đi trượt tuyết, bơi lội, lặn ống hơi, tắm nắng trên ụ tàu cho đến khi những ngày hè dài tắt hẳn ánh nắng. Sau đó chúng tôi lái xe về nhà ba mẹ anh và cùng nhau nấu nướng ngoài trời, cười đùa vui vẻ và chơi lang thang bên ngoài.

Khi hết năm cuối của trung học, tôi chỉ mong được một người rủ mình đi khiêu vũ, đó là anh, và tôi hồi hộp chờ đợi. Cuối cùng Bryce cũng đề nghị chuyện ấy. Tôi gật đầu không chút do dự. Mặc dù cũng có nhiều đứa con trai khác mời mọc, nhưng tôi chỉ muốn chia sẻ cơ hội này với anh.

Trong suốt năm sau đó, cuộc sống của hai chúng tôi thật bận bịu, do đó không được gặp nhau thường xuyên. Tôi vào cao đẳng, còn anh phải đi làm. Chúng tôi viết thư và trò chuyện với nhau qua điện thoại, nhưng dường như cuộc sống của chúng tôi đã mang hai đứa đi hai ngả. Tôi nhớ anh thật da diết nên chẳng còn gì vui hơn khi biết được rằng anh sẽ đến chỗ tôi khi đến sinh nhật anh. Ba dượng tôi đã chuẩn bị sẵn một món quà đặc biệt để tặng anh.

Chúng tôi làm một bữa tiệc nhỏ cho Bryce, và ba dượng tôi đã trao món quà cho anh. Đó là chiếc đồng hồ vàng kiểu xe tăng hiệu Hamilton mà mẹ của dượng tôi đã cho ông khi ông còn trẻ. Mặt sau chiếc đồng hồ có chữ viết tắt tên của dượng tôi và dòng ngày tháng, 30. 11. 48. Đó là một kỷ vật mà dượng tôi giữ rất kỹ, việc cho chiếc đồng hồ thể hiện một tình cảm đặc biệt của ông dành cho Bryce. Anh rất yêu quý

chiếc đồng hồ, lúc nào cũng đeo nó. Khi sợi dây đeo bị đứt thì anh lại bỏ chiếc đồng hồ vào túi mang theo mình. Chưa bao giờ anh xa nó.

Vào một đêm mùa đông, Bryce và tôi đang trò chuyện trên điện thoại, (thường những cuộc điện thoại như thế kéo dài ít nhất hai tiếng đồng hồ). Lúc đó là khoảng mười một giờ, anh đang ở nhà ba mẹ ăn tối và có một số khách ở xa đến thăm. Bryce nói anh cần phải đi vì mẹ anh đã nhờ anh đưa những người khách này trở về khách sạn. Lúc đó anh đang mệt mà đường đi ít nhất phải mất một tiếng đồng hồ. Chúng tôi vội vã hẹn gặp nhau một ngày nào đó trên ụ tàu vào mùa hè. Đôi khi chỉ có chuyện đó mới có thể tạo động lực cho tôi vượt qua một năm học đầy khó khăn. Và trước khi gác ống nghe, anh còn nói một câu khiến tôi phải bật cười. Anh nói, “Hãy nhớ rằng, cho dù em có làm gì trong cuộc đời này đi nữa, thì lúc nào anh cũng ở bên em nếu em bị bể đầu.” Tôi nói anh lúc nào cũng là người hùng của tôi và chúng tôi gác ống nghe.

Người ta đã tìm thấy xe của Bryce vào ngày hôm sau. Anh đã lạc tay lái vì ngủ gục khi lái xe. Và anh Bryce yêu quý của tôi đã chết ngay lập tức. Anh vừa bước qua tuổi hai mươi lăm. Thật không thể nào diễn tả hết nỗi đau trong cả đại gia đình chúng tôi. Sự ra đi của anh đã để lại trong tôi một sự hụt hẫng to lớn, sự hụt hẫng không thể nào bù đắp được.

Và mùa hè năm sau, như đã hẹn, tôi tìm đến ụ tàu, mặc dù vẫn biết rằng Bryce sẽ không bao giờ đến nữa. Tôi ngồi xuống và bắt đầu khóc, nước mắt của tôi rơi lã chã trên sông. Tôi vò đầu và tự hỏi tại sao anh lại bỏ tôi đi như thế. Tại sao anh phải chết? Tôi muốn hỏi Chúa, hỏi Bryce và bất cứ ai có thể nghe thấy lời tôi.

Thế rồi, nhớ lại cuộc nói chuyện cuối cùng của chúng tôi trước khi anh chết, tôi lấy tay đập vào đầu.

“Anh yêu, em đập đầu em đây, em sẽ đập bể đầu em đây, anh đang ở đâu? Anh đã nói dối em! Em có cần phải tự làm khổ mình như thế này không?”

Trong giây phút điên loạn, tôi nhặt cái mái chèo đang nằm trên cầu tàu lên. Bỗng nhiên, phía dưới mái chèo, có một cái gì đó rất sáng đập vào mắt tôi. Một cái gì đó nằm giữa mấy tấm ván. Tôi bỏ mái chèo xuống và chồm người xuống để tìm cái vật sáng loáng đó. Khi cạy được nó lên, ngay lập tức tôi nhận ra, đó là chiếc đồng hồ mà ba dựng tôi đã tặng cho Bryce hôm sinh nhật anh. Tôi ngồi bệt xuống và khóc. Tôi áp chặt chiếc đồng hồ vào tim mình. Tôi nhận ra chiếc đồng hồ bé xíu kiểu cổ năm

1948 phải lên dây cót hàng ngày này vẫn còn đang kêu tích tắc. Tôi sờ gai ốc khắp người, nhưng rồi một cảm giác ấm áp nhanh chóng bao trùm lấy. Tôi có cảm giác như mình đang được ôm ấp từ bên trong. Và anh vẫn ở đó, bên cạnh tôi.

Tôi không thể nào biết được làm sao mà chiếc đồng hồ nhỏ bé ấy lại nằm ở cầu tàu được. Nhưng tôi nghĩ Bryce đã để nó ở đó cho tôi. Tôi mua cho nó một cái dây mới, và đeo cho đến tận hôm nay. Nó mãi mãi tượng trưng cho một tình yêu tuyệt đối, một tình yêu mà thời gian không thể xóa mờ.

ZAN GAUDIOSO

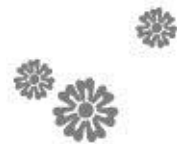
4

GIA ĐÌNH

Những thứ khác có thể làm ta thay đổi, nhưng điểm bắt đầu và kết thúc của chúng ta luôn là gia đình.

Anthony Brandt

Kicki

Suốt cả thời niên thiếu, tôi thường mơ mình là con một – không có ai bên cạnh để đánh nhau, để chia chác, để giật cái điều khiển từ xa khỏi tay

tôi khi đang xem chương trình hay nhất. Tôi sẽ có một căn phòng ngủ rộng nhất trong nhà, có thể nói chuyện điện thoại lâu bao nhiêu cũng được mà không phải bị hỏi cả ngàn lần, “Em đã nói chuyện xong chưa?” Nhưng tôi không phải là con một; trên tôi còn có chị. Tôi thường gọi chị là “Kicki,” thay vì tên thật của chị, Christie, bởi vì, khi còn nhỏ, tôi khó mà có thể phát âm âm r và s cho rành rọt. Và mãi cho đến hôm nay, chị vẫn là “Kicki.”

Tôi bắt đầu tập chơi bóng rổ khi lên tám. Ba chính là huấn luyện viên của đội chúng tôi, và mẹ thì tính điểm. Chị tôi bị bắt buộc phải đi theo khi tôi tập bóng, vì chị hãy còn nhỏ nên ba mẹ không dám để ở nhà. Tôi còn nhớ, tôi vẫn hay nhìn mẹ trong lúc chơi xem mẹ có hài lòng không, và thấy gương mặt của chị tôi. Rõ ràng là chị không cảm thấy sợ hãi khi ngồi đó, chị cũng cùng hò reo với đám đông. Tóc chị được cắt ngắn, ngắn gần bằng tôi, còn răng chị thì hô. Tôi thường trêu chị và gọi chị là “hải ly”. Chị không có dáng vẻ thu hút, chị trông giống một thằng anh của tôi hơn là một bà chị.

Sau những trận đấu, trên đường lái xe về nhà, ba mẹ tôi và tôi bàn luận những động tác tôi đã thực hiện trên sân đấu. Chị tôi ngồi cạnh tôi ở băng ghế sau cứ im lặng, chẳng biết phải bàn luận ra sao với chúng tôi. Đêm đêm chị vẫn sang phòng tôi và nói, “Chúc ngủ ngon, Brad. Trận đấu khá đấy.” Tôi chỉ cười nhạt và cảm ơn chị. Tôi chẳng bao giờ để ý đến lời nhận xét của chị. Chị thì làm sao mà hiểu được diễn tiến trận đấu thế nào; chị thì làm sao mà hiểu được tôi chơi hay dở ra sao!

Mãi cho đến khi lên học trung học, tôi mới biết chị tôi là một người thực sự đẹp đến chừng nào. Ai nấy đều biết tiếng chị và đều đánh giá cao chị; phần tôi, tôi được thừa hưởng cái danh tiếng của chị, “đứa em trai nhỏ của Christie.” Tôi rất ngạc nhiên về chị: thông minh, dịu dàng và xinh đẹp. Đối với tôi, chị vẫn còn là một cô gái nhỏ mười tuổi với bộ dạng của một đứa con trai cùng hàm răng hô.

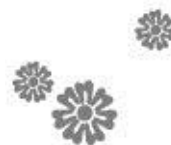
Lên trung học tôi vẫn chơi bóng rổ, và mặc dù chị Christie không còn bị ép phải đi theo các trận đấu của tôi, chị vẫn đến xem tôi chơi hàng tuần, từ trên khán đài chị cổ vũ cho tôi. Tôi còn nhớ một trận đấu đặc biệt, là trận đấu cuối cùng của mùa thi đấu. Lúc đó chị đang ngồi cạnh bạn trai của chị cùng một nhóm đông các bạn. Chị mặc một chiếc áo trên đó có in dòng chữ to màu đỏ chói “CHỊ CỦA BRAD.” Bỗng nhiên tôi bối rối. Không phải vì sự có mặt của chị, mà chính vì trước nay tôi chưa bao giờ

đánh giá cao sự cố vũ của chị. Chị chưa bao giờ tỏ ra ngượng ngùng là chị của tôi, ngay cả khi suốt bao năm tôi vẫn ngại ngùng gọi chị là chị. Chị không quan tâm đến người khác nghĩ gì, và chị cũng không bao giờ có ý nghĩ gì về người khác.

Giờ đây tôi đã là đứa con duy nhất trong nhà, vì chị tôi đã đi học đại học xa chỉ mấy tháng sau khi tôi đấu trận đấu cuối cùng ấy. Cuối cùng thì tôi cũng có được căn phòng to nhất với cái điều khiển từ xa chỉ có một mình tôi sử dụng. Nhưng giờ đây, khi chị đã đi xa, tôi lại thêm có một ai đó để tranh giành chiếc điện thoại, và căn phòng ngủ rộng nhất bây giờ chẳng có ý nghĩa gì.

Một buổi cuối tuần nọ tôi đi thăm chị ở trường đại học, và khi đang đứng ngoài ký túc xá chờ chị đi ra, một người bạn của chị đi ngang qua tôi và hỏi, “Này, em có phải em của Christie không?” Tôi cười rạng rỡ và nói một cách hãnh diện, “Vâng, đúng thế. Em chính là em của chị Christie.”

BRAD DIXON

Người mẹ vô tâm

Sáu tháng trước sinh nhật lần thứ mười ba của tôi, ba mẹ tôi đã cho hai anh em tôi một “buổi nói chuyện.” Ba mẹ nói về tình yêu dành cho anh em chúng tôi, nhưng ba mẹ lại không thương yêu nhau, và hai người cảm thấy thích thú như thế nào nếu được sống xa nhau. Ba mẹ lại còn đưa ra một kết luận: “Ba mẹ đều nghĩ nếu các con sống chung với ba thì tốt hơn.” Chính mẹ tôi là người nói ra điều đó, khi chải tóc cho tôi bằng những ngón tay có móng tay sơn đỏ. Cái khoảnh khắc ấy cứ làm cho lòng tôi đau nhói mãi từ dạo ấy, như thể có một viên đá sắc nhọn lẫn trong lòng.

Các bà mẹ thường được ví là người đại diện cho mái ấm gia đình, là người biết cách làm cho cuộc sống của bạn an bình mỗi khi nó bị xáo trộn. Một bà mẹ phải luôn là người có mặt bên bạn cho dù bạn có thay đổi thế nào, cho dù căn phòng của bạn có bề bộn ra sao, hay thậm chí cả khi hôn nhân của bà trục trặc. Nhưng mẹ tôi coi bốn phận làm mẹ như một sự cố gắng mà bà không hề muốn chọn, một cái gì đó mà bà có thể vứt bỏ như vứt một chiếc áo ấm chỉ vì đã hết mặc vừa.

Bà đã nhanh chóng thích nghi với cuộc sống mới của riêng mình, trong một căn hộ mới. Kết hôn năm hai mươi một tuổi, đây là lần đầu tiên bà được sống một mình. Công việc trang trí nội thất của bà phát đạt, và bà cảm thấy thích thú khi được phục vụ cho người khác hơn là phải phục vụ cho hai đứa con nhỏ và một ông chồng năm mươi tuổi.

Sau khi chuyển ra ngoài được một vài tuần, mẹ gọi về nhà vào một đêm thứ Sáu. “Ngày mai mẹ con mình cùng đi ăn trưa và mua sắm nhé?” mẹ hỏi. Tôi vô cùng thích thú đến nỗi không kịp trả lời. Sáng thứ Bảy tôi thức dậy thật sớm, diện chiếc áo choàng mà tôi ưa thích nhất và cố gắng làm xong bài tập về nhà để phòng khi mẹ lại muốn đi chơi với tôi luôn cả Chủ nhật. Vừa lúc đó cô bạn thân Jennifer của tôi gọi điện. “Ê, đi xem phim không? Mọi người ai cũng đi xem hết rồi đấy.”

“Mình phải đi với mẹ mình. Đi mua sắm hay gì gì đó,” tôi trả lời, cố gắng ra vẻ như sắp đi thật. Nhưng rồi tôi đợi cho đến hết buổi chiều vẫn không thấy mẹ gọi lại. Suốt cả ngày hôm đó tôi cứ ở bên chiếc máy điện thoại, giả vờ như đang đọc sách, chơi xếp bài hay thắt bím tóc. Tôi cũng không dám ăn một tí gì vì sợ rằng khi mẹ tôi đến và dẫn tôi đi ăn trưa, mẹ sẽ phải ăn một mình. Nhưng mãi đến sau tám giờ tối mẹ tôi mới gọi lại. “Mẹ xin lỗi, con yêu, mẹ phải làm việc suốt cả ngày và cũng không ở gần điện thoại,” mẹ nói rất nhanh. “Và bây giờ mẹ mệt quá, mẹ cần phải chợp mắt một lúc. Con hiểu chứ?” Không mẹ à, con không hiểu gì hết.

Tình huống này cứ diễn ra thêm không biết bao nhiêu lần vào những ngày cuối tuần. Những lần hiếm hoi mà tôi được gặp mẹ, mẹ chỉ thuê cho tôi những cuốn phim dài bốn giờ, chẳng hạn như Tess, và bà bỏ đi đâu mất để tôi xem một mình. Tôi chỉ được làm việc vặt nào đó để giúp mẹ hoặc đến văn phòng của mẹ, mà không bao giờ thực sự ở bên mẹ, đúng hơn, tôi giống một cái bong bóng bay theo sau lưng mẹ. Tôi ngồi ở văn phòng của mẹ và ăn bánh Trung Quốc trong một cái hộp giấy trong khi mẹ tôi làm việc hay nói chuyện điện thoại. Nhưng tôi không bao giờ than

phiền gì hay không chịu đến với mẹ nữa. Làm sao tôi lại không đến chứ trong khi tôi chỉ cần ở mẹ có bấy nhiêu thôi?

Gần một năm sau ngày mẹ đi khỏi nhà, những thứ quần áo mà mẹ không thích mặc nữa vẫn còn để yên trong buồng riêng của mẹ. Ba tôi bảo ông quá bận nên chưa dọn chúng được, nhưng tôi nghĩ rằng, cũng như tôi, ba muốn để chúng ở đó với hy vọng mẹ chưa bỏ đi mãi mãi. Tôi cứ ngồi trong phòng vệ sinh ấy, ngửi lấy cái mùi nước hoa Ralph Lauren còn vương đâu đó của mẹ. Tôi thường quần mình trong chiếc áo len màu ngà của mẹ và lần các ngón tay theo bề mặt của chiếc túi xách màu hồng có đính hạt, nhớ lại những lúc mẹ mang nó khi mặc chiếc váy the. Trông mẹ như một nàng công chúa. Tôi lắc chiếc túi nhẹ nhàng, cảm thấy tội nghiệp cho nó vì mẹ cũng bỏ nó lại luôn.

Sống chung với người cha và người anh trong thế giới đàn ông chỉ thích mặc quần soọc thật chẳng thoải mái chút nào. Lẽ ra tôi đã phải bước qua khỏi cái thời con gái tinh nghịch thích mặc quần Levi's sò màu, áo cài nút cổ của anh trai để bắt đầu trở thành một phụ nữ trẻ, thì đây tôi vẫn còn la hét ủng hộ các vận động viên bóng rổ trên truyền hình. Mấy đứa bạn gái của tôi thường xem mẹ chúng tôi mắt và then thùng bắt chước mẹ trang điểm mỗi khi mẹ chúng không có nhà. Còn với tôi, kỹ thuật trang điểm duy nhất mà tôi biết được là những vết mồ hôi chảy ròng ròng dưới quầng mắt các vận động viên bóng đá.

Lớn lên mà không có mẹ bên cạnh, tôi phải tự xoay sở trong những lúc cơ thể thay đổi để không bị thua kém chúng bạn. Tôi mặc cùng một loại quần áo mà bọn bạn tôi mặc, tự mua cho mình chiếc áo ngực đầu tiên, và cũng bắt đầu cạo lông chân hết như tụi bạn. Tôi thấy mình lúc nào cũng theo sau bọn chúng một cách vụng về, tự ý thức rằng mình là đứa không có mẹ. Khi đến kỳ kinh đầu tiên, tôi vội vàng chạy vào phòng tắm, và bối rối vô cùng trước cái dấu hiệu đầu tiên của việc trở thành thiếu nữ. Tôi thật là xấu hổ biết bao khi phải thông báo cho ba tôi biết, "Con đã có kinh rồi, ba à." Nhưng thực sự, tôi cảm thấy thoải mái khi báo cho ba biết hơn là cho mẹ biết. Khi mẹ tôi gọi điện vài tuần sau đó, bà nói, "Ba con đã nói cho mẹ biết, nhưng ba con sẽ lo chuyện ấy." Đây là một lời tuyên bố chứ không phải là một câu hỏi han.

Mẹ tôi đã biến thành một người bà con xa mà lâu thật lâu tôi mới gặp một lần, là người sẽ chỉ gửi cho tôi thiệp chúc mừng nếu như bà nhớ ra, là người mà trước mặt bà tôi phải lễ phép một cách khó khăn và không dám

bữu môi. Cái từ “mẹ” nghe thật xa lạ với tôi. Bà không bao giờ hỏi han về chuyện học hành của tôi, về bạn bè tôi, hoặc dường như không bao giờ để ý đến chuyện tôi phải một mình đánh vật với cuộc sống để trưởng thành mà không có mẹ bên cạnh. Mỗi lần chào tạm biệt, tôi biết rằng phải đến mấy tháng sau tôi mới gặp lại bà.

Tại sao mẹ lại không muốn mang tôi theo? Tôi tự hỏi như thế. Thầy cô và cha mẹ của tụi bạn tôi luôn tỏ ra thương hại khi thấy ba tôi lúc nào cũng là người đi đón tôi sau các bữa tiệc, là người lúc nào cũng đi một mình xem các buổi biểu diễn hay đi họp phụ huynh, rồi sau đó xin đi nhờ xe họ. Không thích sự thương hại đó, tôi thường tưởng tượng thêm vào những giây phút ít ỏi mà mẹ dành cho tôi. Sau đó, thỉnh thoảng tôi kể những câu chuyện bịa về mẹ cho đám bạn nghe vào lúc ăn trưa, để cho chúng khỏi nghĩ rằng tôi có một bà mẹ vô tâm, khiến tôi chỉ có bà trong trí nhớ.

Mặc dù thời gian đầu rất vất vả, cha tôi vẫn cố hết sức để bù đắp cho tôi sự trống vắng mà mẹ đã để lại. Ba luôn dành ưu ái cho anh tôi và tôi, không màng gì đến hạnh phúc cá nhân để lo cho chúng tôi. Mặc dù đã mất mát rất nhiều sau cuộc li dị này, ba vẫn luôn nở nụ cười trên môi. Trên hết, ba là người luôn chỉ bảo cho chúng tôi những điều hay lẽ phải, nên chúng tôi không bao giờ dám làm cho ba phiền lòng. Ba không có ai phụ giúp để đưa đón chúng tôi, để làm những việc hàng ngày và cùng đỡ dần trong những tình huống không lường trước được. Ba là người đưa chúng tôi đến bác sĩ, lắng nghe những tâm sự của chúng tôi và giúp chúng tôi làm bài tập về nhà. Ba luôn chuẩn bị thức ăn đầy đủ khi có bạn của chúng tôi ở lại ngủ qua đêm, và ba luôn kể những câu chuyện hài hước kể cho chúng tôi nghe, những lúc ấy tiếng cười vui vang khắp căn nhà. Ba luôn tham gia vào các buổi biểu diễn của trường tôi và xem chúng tôi chơi bóng mềm. Ba cũng không bao giờ bỏ lỡ những buổi thi đấu thể dục hay những buổi tường thuật trực tiếp. Hầu hết các ông bố khác không bao giờ bỏ việc để theo con họ đến các hoạt động của trường, còn ba tôi thì lúc nào cũng có mặt với chúng tôi. Hơn hết, ông lúc nào cũng nhận ra những điều mà tôi cảm thấy không thoải mái và cố gắng làm cho tình hình trở nên tốt hơn. Chẳng mấy chốc, những người mà trước đây hay thương hại chúng tôi đã nhận ra rằng ba tôi càng lúc càng hài lòng về sự tiến bộ của tôi và họ nhận xét rằng, cho dù cuộc sống của tôi có khác với mọi người nhưng cũng không có gì phải phàn nàn. Dần dần, tôi trở nên thích nghi

tốt hơn với hoàn cảnh. Và mặc dù vẫn không thôi mong ước mẹ sẽ là một phần không thể thiếu trong cuộc đời, tôi vẫn nhận ra rằng mẹ tôi sẽ không bao giờ làm được điều đó; bà chỉ là một người đã góp phần tạo nên hình hài tôi mà thôi.

Dạo những năm gần đây, tôi lại gần gũi với mẹ hơn. Tôi chấp nhận mẹ là như thế, không quan tâm đến việc bà không phải là mẫu bà mẹ mà tôi hằng mong đợi. Khi ngày càng lớn hơn, tôi đã biết nhìn nhận những gì mẹ làm theo một quan điểm khác. Tôi nghĩ sở dĩ mình có thể làm được điều này là vì ba tôi đã dạy chúng tôi phải luôn thấu hiểu và thông cảm cho người khác. Tôi đã nhận ra rằng cũng chẳng ghê gớm gì nếu như gia đình mình không phải là một hình ảnh hoàn hảo với một bà mẹ, một ông bố, hai đứa con và một con chó. Ai dám bảo đó là kiểu mẫu của một gia đình nào? Gia đình chúng tôi, tôi vẫn coi là duy nhất, nó chứa đựng trong đó một tình yêu thương và lòng trung thành, cũng như bao gia đình khác mà thôi.

MICHELE BENDER

Cái tên trên cát

Tôi ngồi trên mỏm đá lỏm chỏm, đong đưa hai chân xuống dòng nước chảy lặng lẽ, và đắm nhìn những gợn sóng lăn tăn vỗ nhẹ vào bờ như một con rùa biển già. Một làn sương muối nhẹ thoảng trên mặt nước, và tôi có cảm giác làn sương đang ve vuốt lấy gương mặt tôi. Tôi khẽ liếm môi và cảm nhận cái vị mặn quen thuộc của nước biển. Trên đầu tôi những con hải âu đang chao lượn, gọi nhau tìm kiếm những chỗ nước nông để săn mồi. Và trong tay tôi là...

Tiếng kêu ken két của chiếc giường bệnh viện đang được đẩy ở hành lang ngoài phòng bệnh của mẹ làm cho tôi trở về với thực tại. Đại dương đã biến mất và những gì còn lại với tôi bây giờ chỉ là căn phòng trống

trơn, được bài trí đơn sơ với hoa, thiệp và những con sò biển được đặt trên chiếc bàn cạnh giường của mẹ.

Mẹ tôi được phát hiện mắc bệnh ung thư hồi năm ngoái, một năm dài dang dở chuyển hết bệnh viện này đến bệnh viện khác, trải qua xạ trị, rồi hóa trị và những phương pháp khác để tiêu diệt cái khối ung thư đang bào mòn dần thân thể của mẹ. Nhưng cái khối u quái ác đó vẫn tiếp tục phình lên và lan ra, tất cả những phương cách điều trị chỉ làm cho cái thân thể gầy yếu của mẹ càng yếu thêm. Căn bệnh đang ở giai đoạn cuối, mặc dù không ai bảo, tôi vẫn biết rằng đây là những ngày cuối cùng của mẹ.

Tôi cố gắng nghĩ khác đi, và những ý nghĩ này đã mang tôi đến với những giấc mơ. Mọi thứ dường như quá rõ ràng và như thật, tiếng sóng biển, vị mặn của muối, những con hải âu, và... cái gì trong tay tôi? Tôi liếc nhìn xuống và nhận ra mình đang cầm chiếc vỏ ốc yêu thích nhất của mẹ. Tôi áp con ốc sát vào tai, và âm thanh của biển gọi cho tôi nhớ lại những kỷ niệm thật thân thương.

Năm nào mẹ tôi, ba tôi, và tôi cũng đi nghỉ hè ở một căn nhà nhỏ gần biển. Là một đứa con gái nhỏ, tôi thường cùng với ba mẹ dạo chơi khắp bãi biển đầy cát. Bước đi tay trong tay, ba mẹ tôi thường tung bóng tôi lên không trung khi có một con sóng to ập vào. Và ở đó, trong những con sóng dịu hiền, ba mẹ tôi đã dạy cho tôi những động tác bơi đầu tiên. Tôi thường mặc bộ đồ bơi sọc trắng xanh hải quân, đôi tay lực lưỡng của ba nâng tôi lên trong nước, đôi tay mềm mại của mẹ hướng tôi bơi tới trước. Sau vài lần bị uống đầy nước biển mặn chát, tôi đã có thể tự bơi lấy, trong khi ba mẹ đứng bên cạnh nhìn tôi bơi với vẻ đầy tự hào và vui thích. Và chính trên những bãi cát ấy, chứ không phải là trên mảnh giấy được lưu trữ và treo trên ngăn đông lạnh, tôi đã viết tên mình một cách khó nhọc.

Những kỷ niệm vui vẻ nhất của gia đình tôi không được quay thành một cuốn phim, nhưng lại được cát, gió và nước của đại dương lưu giữ. Mùa hè năm ngoái là lần cuối cùng cả gia đình tôi được đi chơi biển cùng nhau. Mùa hè năm nay đã sắp qua đi và những gì chúng tôi có là những bệnh viện, những lần chữa trị không thành công, những hy vọng hão huyền, cuối cùng chỉ còn tuyệt vọng, buồn đau và nước mắt.

Tôi nhìn mẹ nằm trên giường bệnh, giấc ngủ nhẹ nhàng vừa đến sau khi bác sĩ cho mẹ một liều thuốc giảm đau. Tôi muốn kêu lên với Thượng đế, “Tại sao, tại sao lại là mẹ con? Làm sao con có thể sống nếu thiếu

những lời chỉ bảo của mẹ? Xin Thượng đế đừng mang mẹ đi khỏi ba và con!" Nước mắt và sự đau buồn của tôi bắt đầu tan dần, khi những giọt truyền tĩnh mạch của mẹ như thôi miên tôi vào trong giấc ngủ khó nhọc.

"Cát bụi rồi cũng sẽ trở về với cát bụi," giọng nói của vị mục sư cứ đều đều như thế, trong khi ba tôi và tôi thả những nắm tro của mẹ xuống biển. Một số tro tan biến vào trong nước biển, một số lại bay lên, hòa lẫn vào trong gió và được gió cuốn bay đi. Đó là ước nguyện sau cùng của mẹ tôi – trở về với nơi mà mẹ yêu thích nhất, nơi mà những kỷ niệm đẹp đã giúp cho mẹ sống được những tháng ngày qua.

Khi đám tang kết thúc và mọi người ra về sau khi nói những lời an ủi với ba tôi và tôi, chỉ còn mình tôi ở lại để nói những lời tạ từ với mẹ. Tôi đã mang theo chiếc vỏ ốc đã giúp mẹ sống lại những kỷ niệm đẹp khi còn ở trong bệnh viện nhưng tôi không còn có thể nghe thấy tiếng rì rào của biển nữa. Tôi áp sát con ốc vào tai nhưng âm thanh của đại dương dường như im bật. Tôi lật chiếc vỏ ốc lên và nhìn vào trong, bỗng rất đổi kinh ngạc khi thấy có một mảnh giấy được nhét vào trong đó. Tôi kéo mảnh giấy ra và đọc được những dòng chữ:

Gửi đến đứa con yêu quý nhất của mẹ, mẹ luôn yêu con và luôn ở bên con.

*Cái tên trên cát không bao giờ còn nữa,
Sóng biển ủa vào quá cao và nhanh.
Và đã cuốn phăng đi những nét chữ,
Nhưng những kỷ niệm gia đình ta vẫn còn đó
Khi mà chúng ta cùng dạo trên bãi cát,
Dấu chân chúng ta không còn nữa rồi.
Nhưng, bất cứ nơi nào mà chúng ta đang
có mặt,
Những kỷ niệm xưa sẽ không còn xa xôi.
Mẹ biết rằng không còn bên con nữa,
Nhưng tình yêu kia mẹ vẫn dành cho con.
Những kỷ niệm xưa sẽ mãi không phai mờ,
Và ở đó, chúng ta còn bên nhau mãi mãi.
Hãy giữ nó chặt trong trái tim con,
Và tin rằng bên con, mẹ không bao giờ đi mất.*

Tôi đi dọc trên bãi biển, cúi người xuống và viết tên mẹ trên cát. Tôi cứ đi cứ đi như thế, chỉ quay lại nhìn một lần cuối, và sóng biển bắt đầu cuốn trôi những nét chữ của tôi.

ELIZABETH STUMBO

5

NHỮNG BÀI HỌC VỀ KHÁM PHÁ CHÍNH MÌNH

Những trở ngại chính là những điều sợ hãi mà bạn sẽ gặp khi bạn không nhìn thẳng vào mục tiêu của mình.

Hannah Moore

Tôi nhìn cuộc đời theo cách là nếu muốn có được cầu vồng, thì phải chịu đựng cơn mưa.

Dolly Parton

Người ta thường nói thời gian sẽ làm cho vạn vật thay đổi, nhưng chính bạn cũng thực sự làm cho mọi thứ đổi thay đó thôi.

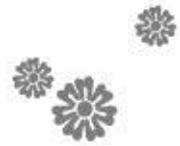
Andy Warhol

Tôi là ai trên cõi đời này? Ah, đó là một câu hỏi rất tuyệt.

Lewis Carroll

Bạn phải là chính mình. Bạn phải rất thành thật về cái việc bạn là ai hay là gì. Và nếu mọi người vẫn còn yêu thích bạn, điều đó thật tốt. Còn nếu họ không yêu thích bạn, đó là vấn đề của họ.

Sting

Một bài học đau lòng

*Trong tất cả những lời nói hoặc chữ viết, thì những lời làm cho người ta buồn nhất là...
có lẽ là như thế.*

John Greenleaf Whittier

Đó là vào tháng Tám năm 1984, ở Kalamazoo, Michigan, trường Đại học Western Michigan. Trời nắng đẹp và đó là ngày đầu tiên tôi bước vào ngưỡng cửa đại học. Và dường như những điều đó vẫn chưa đủ, đó là ngày đầu tiên tôi gặp Cindy.

Nàng đẹp một cách hồn nhiên. Một nét đẹp làm cho những cái đầu phải ngoái nhìn. Nàng chẳng cần phải trang điểm nhiều cũng đã đẹp rực rỡ và cảm thấy rất tự tin về vẻ đẹp ấy. Vẻ đẹp không cần phải phô trương.

Cindy và tôi gặp nhau trong một tình huống bất ngờ vào cái ngày đặc biệt ấy. Khi đang lên cầu thang máy ở ký túc xá, nàng nhoẻn miệng cười với tôi, làm tôi phải cười đáp lại. Chúng tôi bước ra khỏi thang máy trên cùng một tầng, điều đó làm cho tôi thật ngạc nhiên vì nghĩ rằng nàng đã nhầm chẳng. Chẳng lẽ con trai và con gái lại ở cùng một tầng? Trong trường đại học? Tôi nhún vai, vẫn không tin được. Khi đang đứng bên ngoài lớp học, đợi anh trai mang bánh mì đến, tôi thấy Cindy đang đi dọc theo hành lang về phía tôi. Khi nàng tiến gần đến tôi, tôi có cảm giác như mình muốn nổ tung. Bề ngoài tôi vẫn giữ vẻ bình tĩnh, tự tin và vui vẻ. Tôi bình thản cười và nói với nàng một câu, “Mình không phải đứng chờ bạn đâu nhé.” Nàng đá lại tôi một câu, “Thật ngớ ngẩn” và đưa chìa khóa mở phòng kế bên. Tôi không thể nào tin được một cô gái đẹp như vậy trong toàn ký túc xá lại sống ở ngay phòng bên cạnh. Tôi quả là may mắn.

Tôi đã vượt qua được ấn tượng ban đầu khao khát ấy và chúng tôi bắt đầu hẹn hò. Đến khoảng giữa tháng Mười một thì chúng tôi đã trở thành một đôi thật khăng khít. Chúng tôi đã yêu nhau. Đối với tôi, đây là

mối tình đầu thật tinh khiết. Ở chúng tôi có những điểm chung. Cả hai chúng tôi đều rất thoải mái, luôn vui vẻ, và cùng có một sở thích âm nhạc. Chúng tôi cùng hưởng thời gian một-năm-rưỡi tuyệt vời nhưng dữ dội. Tình cảm yêu đương đã mang lại trong tôi nhiều cảm xúc khác lạ, đặc biệt là những cảm xúc tích cực. Tuy nhiên cũng có vài cảm giác làm tôi không được hài lòng lắm. Những cảm xúc tiêu cực tôi chưa bao giờ gặp phải, chẳng hạn như ghen tuông là cảm xúc mạnh mẽ nhất trong số các cảm xúc này.

Rồi Cindy và tôi chia tay nhau, vĩnh viễn, vào tháng Hai năm 1986. Tôi đã để cho sự ghen tuông gặm mòn, đốt cháy và phá hủy tình yêu đầu tiên của mình. Khi lần cuối cùng gặp Cindy, cảm xúc mà chúng tôi trao cho nhau chỉ là sự giận dữ. Sự giận dữ đã thôi thúc tôi đưa cho cô ấy một phong bì đầy những bức ảnh năm tháng chúng tôi đã ở bên nhau. Những bức ảnh mà, trong lúc giận dữ, tôi đã xé nhỏ ra thành cả ngàn miếng. Tôi không chừa lại một tấm nào. Cindy mở phong bì ra và thấy những tấm ảnh. Những lời cuối cùng mà nàng dành cho tôi cũng là những lời nàng đã nói với tôi lần đầu tiên: “Thật là ngớ ngẩn.” Lần này thì nàng đã đúng. Mãi mãi tôi sẽ còn nhớ những lời cuối cùng tôi đã nói với nàng. Tôi nhìn vào mắt nàng, với ánh mắt không còn mang nét yêu thương nữa, và nói, “Anh sẽ chẳng bao giờ thêm gặp lại em hoặc hỏi về em nữa đâu.” Và tôi đã quay đi.

Thật không may cho tôi là câu chuyện đầu dễ dàng kết thúc như thế. Trong năm đó, tôi bắt đầu trưởng thành. Tôi cảm thấy rất hối hận về những gì tôi đã đối xử với Cindy chỉ vì ghen tuông và giận hờn. Tôi cảm thấy thật hối tiếc những gì tôi đã nói và đã hành động mà bắt nguồn sâu xa từ những cảm xúc của tôi. Tôi khao khát muốn quay lại để xin lỗi, để nối lại tình cảm và nói với nàng rằng tôi không bao giờ có ý muốn làm cho nàng đau khổ. Tôi muốn nói cho nàng biết rằng nàng đã đúng, rằng tôi là một thằng ngớ ngẩn, và nếu như nàng không tha thứ cho tôi thì tôi đã biết tại sao. Tôi muốn nói cho nàng biết rằng nàng thật là một người đặc biệt đối với tôi và tôi sẽ mãi mãi yêu nàng.

Cuối cùng tôi cũng lấy hết can đảm mà gọi cho Cindy vào một đêm tháng Mười hai, nhưng không có ai trả lời. Hai tuần sau tôi mới biết rằng tình yêu đầu đời của tôi đã thật sự chết rồi. Vào chính cái đêm tôi gọi để nói lời xin lỗi, Cindy đã lìa bỏ cõi đời vì bị một gã say rượu nào đó đâm

phải. Nàng mất đi mà chưa kịp biết rằng tôi rất hối hận về những gì mình đã làm. Và như thế, lỗi lầm của tôi không bao giờ còn chuộc được.

RICK REED

Đừng bao giờ hỏi “nếu...?”

Đó là ngày 2 tháng 8 năm 1999, cái ngày tôi sẽ không bao giờ quên. Thật ra, đó là sinh nhật thứ năm mươi ba của ba tôi, nhưng trong ngày hôm ấy, một sự kiện khác không kém phần quan trọng đã xảy ra. Tôi điện thoại cho ba để xem ông có muốn đi ăn trưa với chúng tôi nhân sinh nhật của ông không. Ba đồng ý, và nửa giờ sau tôi đã đến trường của ông. (Ba tôi là hiệu trưởng một trường tiểu học). Ba đã đặt bánh mì kẹp thịt ở một nhà hàng gần đó.

Chúng tôi cùng nhau đi bộ đến một nhà hàng nhỏ bán thức ăn nhanh. Hai cha con vừa đến gần cửa thì có hai cô gái trẻ cùng bước vào: ôi, thật là hai thiên thần tuyệt đẹp. Bọn họ nhận ra ba tôi, và tiến về phía chúng tôi. “Xin chào thầy Margheim,” hai cô đồng thanh nói.

Ba tôi từng là hiệu trưởng trường tiểu học của họ, vì thế ông giới thiệu chúng tôi với nhau. “Chance, đây là Stephanie.”

“À, xin chào,” tôi nói. Tôi không biết tên cô bạn của Stephanie. Tôi đoán hiện họ đang là học sinh trung học. Chắc hẳn ba tôi đã đọc được ý nghĩ của tôi nên ông hỏi tuổi của họ. Thật là bối rối, tôi xoa hai bàn tay vào má, hoang mang trước vẻ đẹp của họ. *Liệu họ có biết tôi bị choáng ngợp hay không, tôi có lộ liễu quá hay không?*

“Chúng em đang học năm ba ạ,” bọn họ lại đồng thanh nói. *Tuyệt vời, tôi nghĩ. Tôi đang học năm cuối.*

Thật không may, cuộc hội thoại đã dừng ở đó. Cả hai đều phải vào ca, nên tôi nghĩ tốt nhất là không nên nói chuyện nhiều nữa. Hai cha con tôi ngồi vào bàn. Ba tôi ăn ngon lành, còn tôi thì không thể nào ăn được. Ruột

tôi như sôi lên trước vẻ đẹp của Stephanie; tôi cứ thế âm thầm đợi Stephanie tiến lại phía mình, tóc nàng tung bay, còn đôi mắt thì lấp lánh...

Hình như tôi đợi có hơi lâu cho tới khi ba huých tôi một cái. “Ăn đi rồi còn đi làm”, ông thì thầm.

Khi chúng tôi ra về, Stephanie chào tôi theo lối thông thường. “Tạm biệt, rất vui được gặp anh.”

“Anh cũng thế,” tôi nói thật khẽ khàng, hạ giọng xuống.

Chúng tôi lái xe trở về trong lặng lẽ. Thường thì tôi là người mở đầu các câu chuyện, nhưng hôm nay tôi cảm thấy quá bần thần. Tôi nhìn ra ngoài cửa sổ xe, mơ tưởng. Tôi suy nghĩ mông lung khi bước ra khỏi xe và đi vào phòng của ba tôi. Sau một hồi tính qua tính lại, tôi quyết định hỏi cho ra cô gái này! Tôi ôm lấy ba, chúc ông một sinh nhật thật vui và tạm biệt.

Trong đầu tôi hiện đang có hàng ngàn câu hỏi. *Nếu...* biết bao là chữ *nếu*. Tôi đã quá mệt với những cái *nếu* này rồi.

Tôi đỗ xe vào bãi xe của nhà hàng thức ăn nhanh, không bước ra khỏi xe mà ngồi cả tiếng đồng hồ suy tính phải hành động thế nào. Tôi cảm thấy rụt rè, quá rụt rè, quá hồi hộp đến nỗi trái tim như sắp bay ra khỏi lồng ngực. Tôi tưởng đâu mình sắp lên một cơn đau tim. Tôi hít một hơi thật sâu, cầu nguyện và bước vào nhà hàng. Stephanie đang nói chuyện với ai đó, nên tôi chờ tại quầy. Một lúc sau, mắt nàng bắt gặp ánh mắt tôi, và nàng tiến về phía tôi. Sau một hồi lâu tưởng như cả tiếng đồng hồ ngơ ngẩn, tôi mới có thể mở miệng và thốt lên những lời cần nói.

“Ừm, anh biết nói điều này chắc là ngốc ngếch lắm, nhưng không biết em có thể đi chơi với anh một bữa nào đó được không?”

Thật là một sự giải thoát! Cuối cùng thì tôi cũng đã mời một người nào đó đi chơi! Tôi quan sát nét mặt của Stephanie, đọc từng phản ứng trên mặt nàng.

“À, ừm, tuyệt lắm, nhưng hiện nay em lại đang bận việc.”

“À, được thôi, đừng quan tâm nhiều đến chuyện đó,” tôi nói, “tốt thôi.”

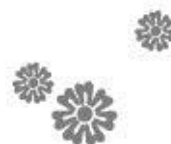
“Dù sao thử hỏi thế cũng tốt, đúng không anh?” Cả hai chúng tôi cùng phì cười. Cuộc trò chuyện của hai đứa kết thúc bằng một cái bắt tay thân mật và một câu chào, “gặp lại lần sau nhé.”

Thật là ngạc nhiên, tôi không hề thất vọng. Thật thế, tôi thật lòng muốn về nhà ngay và kể cho mọi người nghe rằng cuối cùng thì tôi cũng

đã dám hẹn hò với ai đó; và vì thế, tôi cảm thấy vô cùng sung sướng! Cuối cùng thì tôi đã dám đối mặt với nỗi sợ hãi của mình và tôi đã chiến thắng nó. Hơn bao giờ hết, tôi rất tự hào về mình.

Lần đầu tiên trong mười bảy năm qua, tôi đã đối mặt với nỗi sợ của mình. Hôm ấy khi về nhà, lần đầu tiên, tôi không còn tự hỏi mình câu “Nếu...?”

CHANCE MARGHEIM

Người yêu tuổi mười bảy

Ở tuổi mười bảy, tôi mong muốn đến tận cùng được trở thành một người lớn, và tôi tin rằng mình đang trên đường trở thành người lớn. Hầu như ngày nào tôi cũng cạo râu, và tôi đã có xe hơi riêng. Điều duy nhất tôi muốn lúc này là có được một người yêu.

Tôi thấy nàng đi phía trước, cách tôi một dãy nhà. Dáng nàng dong dỏng cao, tóc nâu xõa xuống vai. Chúng tôi cùng học một trường công, nhưng nàng thường mặc chiếc váy sọc, hết như nữ sinh của một trường tư. Tôi nhấc ga lao lên từ phía sau, chỉ có ngồi trong xe như thế này tôi mới không cảm thấy thiếu tự tin. Bỗng một chuyện bất ngờ xảy ra. Nàng quay lại nhìn tôi. Cảnh tượng hết như phim quay chậm, những cử động chậm rãi, tóc bay phấp phới, một vòng hào quang xung quanh nàng. Mắt nàng vẫn dõi theo cả khi xe tôi đã chạy qua. Cả ngày hôm ấy, đi đâu tôi cũng thấy mình thật hạnh diện.

Sự may mắn của tôi không chỉ dừng ở đó. Hóa ra đứa em họ tôi với nàng là chỗ bạn bè. Nó cho tôi biết tên nàng và cả số điện thoại. Chiều hôm ấy, tôi nhấc ống nghe của chiếc điện thoại lên mà tay cứ run run và mồ hôi thấm ra liên hồi, và đó là lần đầu tiên tôi được nói chuyện với Kristen. Cuối tuần ấy, tôi lái xe tới cái nơi mà mắt chúng tôi lần đầu tiên

gặp nhau, để đón nàng. Đó là cuộc hẹn hò đầu tiên, thật sự đầu tiên trong đời tôi.

Tôi hình dung ra mình đang ngồi xuống bên cạnh nàng, người con gái tuyệt vời này, trong căn phòng khách tuyệt vời, và được cha mẹ của nàng hỏi thăm. Tôi đến nơi, nhưng những gì tôi mong đợi lại bắt đầu làm cho tôi nghi ngờ. Không có con chó đáng yêu ở sân trước, không có những cọc hàng rào để ngăn nó chạy ra ngoài. Tôi chưa kịp gõ cửa thì Kristen đã hé cửa ra vừa đủ để lách ra ngoài. Sau đó nàng mỉm cười với tôi và trở lại tuyệt vời như cũ. Chúng tôi đi chơi và cùng cười đùa với nhau suốt buổi.

Sau tối hôm ấy, chúng tôi không rời nhau nữa, điều này làm cho bạn bè chúng tôi phát khùng lên. Nàng làm cho tôi cảm thấy mình là một người đàn ông thực thụ, ngay cả khi nàng gọi tôi là gã trai bé nhỏ. Trước giờ tôi chưa bao giờ cảm thấy gần gũi với ai như thế. Nhưng một buổi sáng, khi tôi đón nàng đi học và nàng lách ra khỏi cửa, có một điều gì đó hơi khác lạ. Nàng không còn những nụ cười rạng rỡ như trước nữa. Nàng ngồi trong xe mà cứ nhìn chăm chăm ra cửa sổ. Tôi hỏi có chuyện gì không, nàng chỉ trả lời nhát gừng, “Không có gì.”

Không có câu trả lời nào tệ hơn thế. Nó làm cho tôi nổi khùng. Tôi muốn giúp nàng. Tôi muốn nàng phải cười. Nhưng trên hết, tôi muốn nàng thổ lộ hết với tôi. Nếu tôi là một người lớn, đó là lúc để tôi bắt đầu thể hiện mình.

Tôi nói phủ đầu, rằng tôi biết có chuyện gì đó không hay với nàng. Tôi biết nàng đang gặp rắc rối ở nhà, và tôi biết là tôi có thể giúp nàng nếu nàng nói cho tôi biết. Bỗng nàng bật khóc, rồi choàng tay qua người tôi, áp mặt vào ngực tôi. Nước mắt của nàng làm ấm chiếc áo sơ mi của tôi.

Thế rồi tôi biết lâu nay nàng phải chịu sự hành hạ và đè nén ở nhà. Ở nhà, nàng không thể thoát được cái quá khứ của mình. Nhưng khi ở ngoài với tôi, nàng cố gắng tỏ ra thật hoàn hảo. Khi nàng khóc, nàng không còn giả vờ được nữa, và nàng đã thổ lộ hết với tôi. Tôi cũng không thể lừa dối mình nữa. Có những lúc tôi thấy mình không còn mạnh mẽ và sáng suốt nữa. Có những lúc tôi thấy mình chẳng phải là một người lớn nữa.

Và trong suốt sáu năm, Kristen và tôi đã chia sẻ cho nhau cả nước mắt lẫn nụ cười. Tôi đã có đủ thời gian để tìm hiểu nụ cười của nàng. Tôi nhận ra nụ cười đó không hoàn hảo, và vì thế mà nó trở nên đẹp hơn. Nàng tiếp tục làm tôi ngạc nhiên, và vượt quá sự mong đợi của tôi, nàng

đã dạy cho tôi nhiều điều trong cuộc sống, hơn cả những gì tôi tưởng tượng ra mình cần phải học. Chúng tôi đã tính đến chuyện hôn nhân và có gia đình riêng, nhưng chúng tôi cũng không vội vã gì để chờ cho đến khi thật khôn lớn. Cuộc đời còn rất dài trước mặt chúng tôi.

MARC GAUDIOSO

Terri Jackson

Vào ngày đầu tiên của lớp sáu, tôi ngồi trong lớp học quen thuộc im ắng, liếc quanh phòng và nhận ra rằng tất cả đám học sinh trung học đều diện những bộ quần áo đẹp đẽ nhất trong ngày đầu nhập học. Mắt của tôi dừng lại ở một đứa con gái trông có vẻ rụt rè ngồi ở cuối lớp. Nó mặc chiếc áo sơ mi đã ố màu và chiếc quần bò đã sờn đi nhiều vì chắc rằng đã có nhiều người mặc qua trước khi đến lượt nó. Nó mang đôi giày mà trước đây đã từng có màu trắng và một đôi vớ xếp lớp màu hồng đã xơ ra nhiều vì thời gian. Tóc của nó ngắn một cách không bình thường và không được gội chải kỹ lưỡng. Tôi chợt nghĩ, “Thật kinh tởm. Lẽ nào nó không biết cái bồn tắm là gì?” Khi nhìn quanh, tôi hình dung những đứa khác chắc cũng đang nghĩ như thế.

Giáo viên bắt đầu điểm danh, đứa nào được gọi đến tên thì giơ tay lên.

“Terri Jackson?” Giáo viên gọi, ngón tay cô lần theo danh sách. Im lặng. “Em Terri Jackson, có không?”

Cuối cùng chúng tôi nghe một tiếng trả lời lí nhí ở cuối lớp, theo sau là một tiếng xoạc của quần áo bị rách. Tất cả chúng tôi đều nhੌm người quay ra sau xem có chuyện gì xảy ra.

“Terri vì quá sợ hãi đã xé toạc rách áo rồi!” Một đứa con trai trêu.

“Ô, tao cá cái áo đã một trăm tuổi rồi!” Một đứa con gái khác họa vào. Cứ thế, hết lời bình này đến lời bình khác tạo thành một trận cười huyên náo.

Chắc hẳn tôi là đứa cười to nhất. Thật đáng buồn, việc làm cho Terri mất bình tĩnh đã khiến cho tôi thấy tự tin hơn. Trận cười đó đã phá tan cái không khí rụt rè lặng lẽ không lấy gì làm thoải mái trong ngày đầu nhập học.

Terri Jackson chính là đề tài chọc ghẹo của chúng tôi trong suốt năm lớp sáu đó. Nếu không còn chuyện gì để nói, chúng tôi lại bắt đầu tán phét bằng việc Terri đi ăn trưa ở phòng ăn. Chiếc váy do-bà-ngoại-để-lại của nó, cái răng cửa bị sún và bộ quần áo tập thể dục bị hoen ố là đề tài châm chọc của chúng tôi hàng giờ liền.

Vào sinh nhật lần thứ mười hai của tôi, mười đứa con gái tinh nghịch, nhiều chuyện, đang chơi trò Thật hay Thách, một trò chơi được thích nhất trong các bữa tiệc. Chúng tôi vừa mới tán gẫu về Terri xong. Bây giờ là đến lượt tôi chơi trò chơi này.

“Ừm... Sydney! Thật hay Thách?” Một đứa bạn tôi hỏi.

“Thách nhé? Hãy nói ra đi. Tớ sẽ làm bất cứ điều gì.” Ôi, giá mà tôi có thể biết được nó sắp nói điều gì.

“Được lắm, tớ thách cậu mời Terri Jackson đến nhà chơi vào thứ Sáu tới trong hai giờ liền!”

“Trong hai giờ hả?! Hãy thách cái khác đi, *tớ van đấy!*” Tôi năn nỉ. “Làm sao mà có thể làm chuyện đó cơ chứ?” Nhưng câu hỏi của tôi đã được cả bọn con gái nhiều chuyện nghe cả rồi, và chúng cùng vỗ tay rào rào, bò lăn ra nền nhà mà cười cho thật là to.

Ngày hôm sau, tôi đi một cách thận trọng đến bên Terri như thể cái mùi của cơ thể nó sẽ làm cho tôi ngã lăn ra mà chết vậy. Tụi bạn tôi đứng túm tụm lại ở một góc và theo dõi xem tôi có dám làm hay không.

Tôi cố gắng bật ra một lời, “Này, Terri – thứ Sáu này cậu có muốn qua nhà mình chơi trong hai giờ không?” Tôi không kịp nhìn thấy mặt của Terri bùng lên vì lúc ấy tôi đang quay mặt về đám bạn làm một cử chỉ khô hài. Khi đã thỏa mãn với những nụ cười đồng ý của bọn chúng, tôi quay lại với Terri. Nó đang che mặt bằng đôi bàn tay dơ dáy; nó khóc. Tôi không thể nào chịu đựng nổi điều đó. Tôi vừa cảm thấy thật thương hại cho nó, nhưng đồng thời lại muốn tát cho nó một cái vì đã làm cho tôi trông có vẻ độc ác và nhẫn tâm.

“Điều gì đã làm cho cậu bực mình vậy? Mình chỉ muốn mời cậu tới chơi nhà thôi mà,” tôi thì thầm, cố gắng không để lộ sự lo lắng của mình.

Nó ngược lên và cứ nhìn tôi chằm chằm. “Bạn nói thật chứ?” Nó chỉ có thể nói được đến thế. Vì đã lâu không ai nghe được giọng của nó nên giờ đây cái giọng ấy đã làm cho tôi giật cả mình.

“Thật hay không là tùy cậu,” giọng tôi nghe có vẻ thành thật một cách kinh ngạc. Tôi chưa bao giờ thấy cái miệng sún của nó cười một cách rạng rỡ như thế. Trong suốt cả ngày hôm ấy tôi có một cảm giác sung sướng, và tôi không còn sợ cuộc viếng thăm hai giờ đồng hồ như trước nữa. Tôi chỉ mong cho sớm đến ngày ấy.

Chẳng mấy chốc thứ Sáu đã đến. Thời gian Terri và tôi chơi với nhau trôi qua thật nhanh như một cái chớp mắt vì chẳng mấy chốc hai giờ đã biến thành bốn giờ, và tôi đã nhận ra rằng chơi chung với Terri thật là thú vị. Chúng tôi tâm sự với nhau, Terri kể tôi nghe về hoàn cảnh gia đình và cuộc vật lộn với sự túng thiếu của nó. Chúng tôi nhận ra rằng cả hai đều chơi được vĩ cầm, và buổi chiều hôm ấy trở thành buổi chiều thích nhất của tôi vì nó đã chơi vĩ cầm cho tôi nghe. Tôi ngạc nhiên quá đổi vì không ngờ nó lại chơi hay như thế.

Tôi muốn nói cho các bạn biết một điều là hai chúng tôi đã trở thành bạn thân của nhau, và kể từ đó tôi chẳng thêm quan tâm đến những lời bình phẩm của bọn bạn tôi nữa. Nhưng như thế vẫn chưa đủ. Không những tôi không còn hòa theo bọn bạn chế giễu Terri, tôi còn bênh vực cho Terri, và thậm chí còn muốn mọi người hãy làm quen với Terri.

Terri không còn học chung với chúng tôi sau năm lớp sáu. Chẳng ai biết có điều gì đã xảy ra với nó. Tôi nghĩ rằng nó đã xin chuyển trường vì ở đây tại bạn đã trêu chọc nó thô lỗ quá. Thỉnh thoảng tôi vẫn nhớ về Terri và tự hỏi hiện giờ bạn ấy đang làm gì. Tôi chỉ mong sao dù ở đâu Terri cũng được mọi người thương mến.

Giờ đây ngẫm nghĩ lại năm học lớp sáu, tôi thấy mình nhút nhát và yếu hèn quá. Tôi đã hòa theo cả bọn bạn để trêu chọc Terri một cách độc ác, bởi lúc ấy tôi thấy cái trò hà hiếp ấy thật là vui. Nhưng những trò đó vui chẳng qua là vì nó kích thích sự tự tin giả tạo ở trong tôi; tôi cảm thấy mình như vĩ đại hơn khi hạ thấp một ai đó. Lúc này tôi mới biết rằng sự tự tin thật sự không phải là xúc phạm lòng tự trọng của người khác, mà trái lại, tự tin phải là có đủ sức mạnh để bảo vệ cho tất cả những Terri Jackson trên thế giới này.

Ai can đảm thì không đi bắt nạt

Bóng đêm không thể xua tan bóng đêm; chỉ có ánh sáng mới có thể làm được điều đó. Sự căm thù không thể xóa hết căm thù; chỉ có lòng yêu thương mới có thể làm được điều đó.

Martin Luther King Jr.

Những tiếng cười đùa sáng khoái của bọn học sinh lớp bảy vang ra tận hành lang khi chúng đi vào phòng thể dục. Tôi nhìn khắp căn phòng để tìm mấy đứa bạn thân, và thấy chúng ở gần cánh cửa dẫn đến nhà vệ sinh. Tôi luồn lách qua đám học sinh đông đúc và đến ngồi bên đứa bạn thân, Lauren.

“Ê, cậu định làm gì ở đây vậy?” Nó hỏi tôi.

“À, cô Marks nói chúng mình sắp nghe một báo cáo viên trình bày về tình trạng bắt nạt, nạn ức hiếp và làm nhục.” Tôi nói với một giọng hơi mỉa mai vì suốt năm học chúng tôi đã được nghe bài này không biết bao nhiêu lần. Chúng tôi được mệnh danh là một lớp ngỗ nghịch nhất trường, một danh hiệu chẳng có đứa nào trong chúng tôi lấy làm thích thú. Thế nên khi báo cáo viên bước vào, cố gắng tập trung sự chú ý của cả lớp, thì đứa bạn tôi và tôi bèn ngồi bệt xuống sàn, sẵn sàng nghe tiếp một bài giảng khác với cái giọng đều đều chán ngắt cùng những lời bình phẩm không lấy gì thích thú lắm về “Bọn trẻ thời nay...” với lại “Nếu bạn chỉ thích làm cho người khác mất mặt thì bạn chẳng trưởng thành hơn một đứa trẻ con tám tuổi là mấy.”

Nhưng cô vừa cất tiếng nói, tôi đã tập trung ngay. Cô có một cách gì đó đặc biệt, như thể biết làm thế nào để nắm bắt được suy nghĩ và tâm hồn của chúng tôi và làm cho chúng tôi phải suy nghĩ. Và trong lúc cô nói, tôi bắt đầu suy nghĩ về những điều mà cô đang giảng. Tôi nghĩ đến tất cả những đứa trẻ hàng ngày vẫn phải đi học, mặc dù chúng biết rằng cả ngày

hôm đó chúng sẽ gặp phải những lời châm chọc độc ác cùng những gương mặt giễu cợt, khinh bỉ.

Đặc biệt, có một đứa làm cho tôi nhớ nhất. Ngày nào nó cũng đi học trễ, và tôi cho rằng bởi vì nó cần phải đi tới y tá để lấy thuốc. Nhưng điều đó không làm cho tụi bạn trong lớp thôi chế nhạo nó. Bọn chúng chọc vào vai nó và bảo, “Ê, tên kia! Mày mới vừa đi đâu về đấy?” Và một đứa khác lại chen vào, “Bạn gái của mày trông như thế nào? À không, chúng tao quên. Mày làm gì mà có bạn gái. Mày chỉ có *toàn là bạn trai* thôi.” Những điều quấy rối này sẽ cứ tiếp tục nếu không có sự cắt ngang của giáo viên, ra lệnh cho bọn con trai phải thôi ngay. Nhưng đã quá trễ – luôn luôn quá trễ. Thằng con trai đó chỉ còn biết gục mặt xuống vì hổ thẹn. Nhưng khi nó cố gắng trả đũa thì còn tệ hơn. Những kẻ tấn công nó lại càng lấn tới, tiếp tục cái trò độc địa kia cho tới khi cả lớp cùng cười ầm cả lên.

Tôi ngồi trong thính phòng, lắng nghe tất cả những gì diễn giả nói, ý nghĩ về thằng nhóc tội nghiệp cứ hiện ra trong tâm trí. Tôi thở dài, nghĩ rằng nó thật đáng thương, nhưng mình không thể làm được gì cho nó. Tôi quay lại với diễn giả và nghe như nuốt từng lời thông thái của cô.

“Bây giờ, trước khi kết thúc tôi muốn dành cho tất cả các em ở đây một cơ hội để nói bất cứ điều gì về tình trạng bất nạt và ức hiếp. Các em có thể xin lỗi một người bạn, cảm ơn một ai đó vì sự tử tế của họ, *bất cứ điều gì*. Và tôi xin hứa với các em đây là lúc mà *không một người nào, không một ai*, được cười các em.”

Sự im lặng trong căn phòng làm cho tôi tin tưởng cô. Một cách chậm rãi, tôi thấy có vài cánh tay giơ lên một cách ngập ngừng phía sau. Một đứa con gái muốn tỏ lời xin lỗi một người bạn vì nó đã không quan tâm đến trong thời gian gần đây. Một đứa khác lại muốn cảm ơn một đứa con trai vì hành động hào hiệp khi cô nàng sắp ngã trên cầu thang thì cậu này đã nhanh tay đỡ lấy. Sau đó chính là khoảnh khắc can đảm của tôi. Báo cáo viên gọi tôi lên, với cánh tay run run và hai bàn tay đỏ mồn hôi vì hồi hộp, tôi bắt đầu.

“Những gì cô nói hôm nay thật là có ý nghĩa đối với em. Đúng là như vậy, bởi vì em thấy điều cô nói diễn ra hàng ngày trong lớp em. Có một bạn lúc nào cũng bị chọc ghẹo. Không cần biết tại sao – có thể do diện mạo của bạn ấy, cách nói chuyện hoặc thậm chí là cách ghi bài của bạn ấy.” Giọng tôi bắt đầu run lên. “Em nghĩ các bạn ngồi đây ai cũng đã từng có lần chọc ghẹo bạn ấy. Và em cũng đã có lần làm như thế. Và giờ đây em

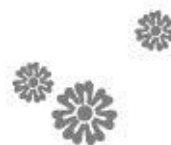
cảm thấy rất hối hận về chuyện ấy. Đối với chúng ta, có thể đó chỉ là trò đùa mà thôi, nhưng đối với bạn ấy, đó lại là một sự xúc phạm. Và tôi nghĩ... vâng, các bạn ạ, tôi nghĩ chúng ta phải thôi cái trò ấy ngay.”

Khoảnh khắc im lặng sau đó như kéo dài mãi mãi. Nhưng rồi, những tiếng vỗ tay nhẹ nhàng bắt đầu ở trước lớp, rồi nhanh chóng lan ra khắp căn phòng. Ngay khi tôi nhìn lên, tiếng xì xào đã biến thành những tiếng reo hò cổ vũ như sấm dậy. Tôi đã nói giùm cảm nghĩ của mọi người.

Sau hôm ấy, cậu trai mà tôi đã nhắc tới hôm nọ đến bên tôi khi chỉ có mình tôi và nói lời cảm ơn.

Tôi để ý thấy, cũng từ ngày hôm ấy, mọi người đối xử với nó tốt hơn. Những lời chọc ghẹo đã chấm dứt, và mọi người chào nó trong hội trường với một thái độ thân thiện, “Xin chào!”

RUTH ANN SUPICA

Chỉ vì mình nhút nhát

Tôi nhìn vào cái thân hình gầy guộc của mình rồi quay đi. Tôi thật yếu đuối và xấu xí; hai đầu gối củ lặc của tôi kéo theo hai cẳng chân khẳng khiu. Tôi nhìn quanh, quan sát một cách ghen tỵ những đứa con gái khác cứ thảnh thơi lại kéo áo ngực lên vì những bộ ngực nảy nở đến độ phải khòem cả lưng. Tôi cũng kéo cái áo ngực luôn-luôn-rộng của tôi lên, cái áo mà tôi đã phải nài nỉ lắm mẹ tôi mới chịu mua cho, chỉ để cho chúng bạn thấy rằng tôi cũng có một cái dây hằn lên ở sau lưng, chứ thật ra cũng chẳng có tác dụng gì. Tôi là một đứa con gái dậy thì muộn, chẳng hiểu tại sao lại như thế.

Tan học, tôi hay đi về cùng với một người bạn gái cũng gầy ốm như tôi, Laura; nó đã giấu cái vẻ bối rối, mắc cỡ vì cái thân hình chưa-phát-triển của mình với một thái độ huênh hoang. Như thường lệ, trên đường

về, nó và tôi bị Ben cùng những thằng con trai đồng trang lứa khác chọc ghẹo, và điều đó làm tôi tức phát khóc.

Tôi bước vào nhà, biết rằng thể nào tối nay điện thoại cũng reo lên và đầu dây bên kia sẽ là giọng nói ồm ồm và tiếng cười khùng khục của bọn con trai dậy thì sớm. Và tôi biết rằng cái chu trình cũng chẳng khác gì vào ngày hôm sau: Chúng sẽ đi sau lưng chúng tôi trên đường đến trường, cười nhạo vì cái “bức tường” đang đi phía trước, đó là nhận xét quái ác của Ben về bộ ngực tôi.

Để làm cho tôi khỏi thất vọng, có người đã nói với tôi, “Bọn nó làm như vậy bởi vì bọn nó thích bạn đấy.” Còn bố tôi thì cố làm cho tôi yên lòng rằng đến khi tôi phát triển đầy đủ thì thể nào mà bọn chúng lại chẳng chạy theo để nắn nỉ tôi đi chơi cùng. Tôi chưa có lấy một đứa bạn trai nào, và dường như bất cứ đứa bạn nào của tôi cũng giỏi xoay xở trong cái chuyện yêu đương tuổi mới lớn, thậm chí có đứa còn uống cả rượu. Tôi khao khát một sự quan tâm của người khác giới. Tôi không ngờ rằng chính sự khổ sở mà Ben và đám bạn trai của hắn gây cho tôi lại là một cách “quan tâm” tới tôi.

Lên lớp chín, Laura và tôi không còn đi bộ đến trường nữa; chúng tôi đón xe buýt tại góc đường gần nhà để đến trường trung học địa phương. Ben bây giờ không còn chọc ghẹo chúng tôi nữa mà chuyển sang ném chúng tôi bằng những viên đạn giấy. Vì vậy mà mỗi sáng, tôi phải phải cho sạch những nắm giấy thấm nước bọt khỏi mái tóc, để bảo đảm không còn một bằng chứng nào trên tóc. Tôi thường hét lên bảo nó thôi đi, và điều này càng làm cho tôi đau đớn hơn. Tôi đã biết nó bốn năm rồi, và thật buồn cười là chúng tôi đã từng coi nhau như những người bạn. Nó thường nói chuyện với tôi, nếu như không có đứa con trai nào khác ở xung quanh, và tôi biết rằng, mặc cho cái vẻ bề ngoài ngỗ nghịch của nó, nó vẫn thích có tôi làm bạn.

Trong suốt những năm trung học, Ben vẫn giữ cái thói quen đi giày trượt đến nhà tôi sau khi tan trường, nhưng tôi chắc rằng nó chưa bao giờ nói cho đám bạn trai nó nghe là vào năm lớp bảy nó đã nắm tay tôi dẫn ra đường và tập cho tôi đi đôi giày trượt mà tôi mới vừa nhận được vào dịp sinh nhật. Tôi có cảm giác là nó càng tỏ ra dễ thương với tôi khi chỉ có hai đứa chùng nào, thì nó lại càng tỏ ra đáng ghét với tôi khi có mặt mọi người chùng ấy.

Tôi thề rằng một khi tôi đã “nở hoa,” thì chắc chắn nó sẽ muốn được làm bạn trai của tôi, và cái bọn con trai đã từng làm cho tôi đau khổ sẽ càng mong được gặp tôi ở những năm tới. Tôi đã tưởng tượng một cách độc ác là một đứa trong bọn chúng mời tôi đi chơi tối và tôi đã từ chối một cách lạnh lùng, trước mặt mọi người. Tôi muốn làm cho chúng bối rối và bẽ mặt, tôi muốn chúng biết cái cảm giác mà tôi đã phải chịu đựng trong những lần đi bộ về nhà, và trong những lần đi xe buýt với những cục giấy thấm nước bọt trên tóc.

Cuối cùng thì những năm trung học phổ thông cũng đến, và trở còn hơn không, thân hình tôi cũng đã nảy nở hơn. Tôi không còn yếu ớt và gầy guộc nữa. Mái tóc gọn sóng của tôi đã dài hơn và tự chúng duỗi thẳng ra. Mặc dù không có thay đổi gì nhiều, nhưng tôi thấy mình đã trưởng thành, về mặt tâm trí nhiều hơn là về mặt cơ thể. Tôi chấp nhận tàn nhang và cảm thấy rất sung sướng vì đã có một thân hình thon thả một cách tự nhiên. Thậm chí tôi còn trang điểm nhẹ nữa. Và bố tôi đã đúng, cái điều ông nói trước đây đã xảy ra. Cuối cùng tôi cũng có một người bạn trai. Anh học ở trường trung học khác, và anh cũng không để ý đến cái buổi đầu tiên không thoải mái lắm của tôi.

Tôi vẫn còn gặp Ben; chúng tôi cùng tham dự những buổi hội hè của nhà trường và có chung một nhóm bạn. Nó cũng còn trêu chọc tôi một tí, nhưng điều đó bây giờ không làm cho tôi bận tâm nữa. Tôi hay đi chơi với một vài đứa bạn trai trong trường trung học, và dường như những năm tháng nhút nhát của tôi đã qua rồi.

Mùa hè này tôi trở về thăm nhà sau khi học xong năm thứ nhất cao đẳng. Tôi và Ben tình cờ gặp lại nhau. Hẳn đứng cao hơn tôi cả ba mươi phân, và tôi nhận ra hẳn đã lớn lên như thế nào sau tám năm chúng tôi quen biết nhau. Giờ đây hẳn đang ở một mình và mời tôi ghé qua thăm căn hộ mới. Giữa những bức tường trống trải, căn phòng trông như phòng trọ của một nam sinh viên cao đẳng, để lại một ấn tượng kỳ quặc trong tôi. Tôi có biết nhiều nam sinh viên cao đẳng, nhưng thật khó cho tôi khi phải hình dung rằng Ben cũng là một sinh viên như thế. Tôi vẫn thấy ở Ben một thằng con trai gầy guộc tóc vàng ngồi học sau lưng tôi năm lớp tám, cái thằng mà vẫn hay kéo dây áo ngực tôi.

Chúng tôi ngồi ôn lại kỷ niệm những năm đó và cùng cười với nhau. Một vài đứa bạn cũ của Ben ghé qua chơi, đó là một trong những thằng ngày xưa vẫn hay gây thù chuốc oán với tôi, giờ đây nó phải nghiêng

người về phía tôi và bảo: “Trông bạn xinh quá!” Tôi cảm ơn và cảm thấy rất hài lòng. Tôi có cảm giác rằng tôi đã chờ đợi đến những tám năm trời để trả thù bọn chúng.

Cuối cùng tôi đã đi chơi với Ben. Ben ngả người qua tôi, và hôn tôi, cái điều mà tôi chưa từng nghĩ đến. Trong khoảnh khắc, tôi nghĩ, *thời cơ đã đến, cuối cùng thì mình cũng có thể từ chối hắn và làm cho hắn phải bế mặt như những gì mà hắn đã gây ra cho mình*. Nhưng tôi đã không làm thế. Tôi không còn muốn trả thù nữa. Tôi vẫn nhìn Ben và hỏi, “Trước kia có lúc nào bạn thích mình chưa?”

Ben trả lời, “Lúc nào mà mình chả thích. Chỉ có điều là mình quá nhút nhát nên không dám thổ lộ mà thôi.”

LIA GAY

Thần tượng là chính mình

Điều mà tôi hằng mong muốn là được nổi tiếng. Có những người bạn ngẫu nhất, nằm trong băng nhạc rock nổi nhất và hẹn hò với một người đàn ông đẹp trai nhất – đó là những mong ước giản dị của một đứa con gái nhỏ. Cũng có một vài ước mơ của tôi đã trở thành hiện thực. Tôi bắt đầu chơi trong một băng nhạc rock. Và cái cậu trai dễ thương nhất của trường trung học Melbourne đã rủ tôi đi chơi.

Tất nhiên là tôi đồng ý rồi, nhưng sau một tuần, cậu phàn nàn, “Vòng ba của em to quá. Em cần phải giảm cân để trông gọn gàng như những cô gái khác trong nhóm của em đi.”

Ngay lập tức, tôi thử hết mọi cách kiêng ăn để giảm cân. Thoạt đầu, tôi chỉ ăn nho và rau củ thôi. Không có kết quả; tôi cảm thấy chóng mặt và thèm ăn trở lại. Tuần kế tiếp, tôi bắt đầu bỏ ăn sáng và tối. Khi làm như thế, tôi cảm thấy đói kinh khủng, và mỗi khi tới bữa tối, tôi lại ăn bù vô tội vạ và cuối cùng lại tăng cân. Tôi cố gắng chỉ tăng có năm cân trong

một tháng để làm cho bạn trai tôi vui lòng. Thay vì khen ngợi sự cố gắng của tôi, cậu ấy lại làm cho tôi thêm bế mặt. “Em trông giống như một con cá voi vậy,” khiến cho tôi cảm thấy mình thua xa những đứa bạn gái khác của tôi - những đứa cũng muốn được hẹn hò với cậu ấy. Tôi cảm thấy thật lo ngại và không muốn mất một bạn trai như cậu ấy, vì thế tôi lại liều lĩnh tìm một cách khác để giảm số cân thừa có thể khiến cho cậu bạn xa lánh tôi.

Tôi không nghĩ vấn đề chính là cậu ấy: tôi chỉ nghĩ là tại tôi, chính là tại tôi. Những thứ mà tôi ăn đã làm cho tôi béo hơn. Những gì tôi mặc trên người làm cho tôi trông gớm ghiếc. Giờ đây tôi đã nặng 55 ký, hoàn toàn giống một quả khinh khí cầu!

Một tối nọ sau khi đi chơi xong, tôi trở nên quá tức giận vì lời nhận xét “cá voi” của cậu bạn đến nỗi đã ăn hết vào một miếng bánh to. Cảm giác tội lỗi đã khiến tôi làm cái việc mà tôi thường thấy mấy đứa bạn gái tôi làm khi ăn cơm trưa ở trường: ói ra hết. Tôi chạy ngay vào nhà vệ sinh, không cần nghĩ đến hậu quả, đưa tay vào trong cổ móc và ói hết vào bồn cầu.

Tất cả những điều tôi muốn là được đẹp như người mẫu. Tôi muốn bạn trai của tôi nhìn tôi với ánh mắt ngưỡng mộ như khi cậu ta nhìn những cô gái mặc áo tắm hai mảnh vậy.

Điều đó cũng dễ thôi. Miếng bánh ngọt mà tôi đã ăn chẳng làm cho tôi phải thêm một tí trọng lượng nào bởi vì tôi đã ói ra hết.

Có dạo một ngày tôi phải ép mình ói ba lần. Do thiếu ăn, tôi thường xuyên bị đói kinh khủng, vì thế tôi lại ăn nhiều hơn, và lại ói nhiều hơn. Thật lạ lùng, tôi lại tăng thêm bảy ký rưỡi nữa và sau đó không thể nào dừng lại được. Tôi đã đấu tranh trong mấy tuần liền. Ngay khi vừa đứng lên khỏi bàn ăn, bao tử tôi lại sôi lên. Lúc này chính là lúc cái bao tử biết nó phải làm gì. Tôi phải chạy ngay khỏi bàn. Tôi ói mà không cần phải móc họng hoặc ngay cả khi không cần ói nữa!

Tôi đã không còn kiểm soát được mình. Tôi như bị cuốn vào trong cơn gió xoáy. Tôi cứ ăn bữa, uống bữa rồi sau đó ót hết để được giảm cân, nhưng sau một tháng áp dụng phương pháp này, chẳng những không giảm cân đi tí nào, mà cái việc tẩy ruột ấy còn làm cho sức khỏe tôi tồi tệ hơn.

Tôi cần có ai đó giúp đỡ. Giờ đây những lời nhận xét của bạn trai tôi và trọng lượng cơ thể tôi chỉ là chuyện nhỏ trước sức khỏe của chính tôi.

Đến năm mười lăm tuổi, tôi không còn biết phải làm gì nữa. Thất vọng vì không tìm ra giải pháp, tôi chỉ biết khóc và chỉ biết thổ lộ với một người duy nhất mà tôi có thể tin tưởng: mẹ tôi. Vì không chắc là mẹ sẽ phản ứng như thế nào, lại lo sợ không biết mẹ có còn thương tôi nữa hay không khi mẹ biết điều đó, tôi lấy hết can đảm viết tất cả sự thật trong một trang giấy và đặt nó ở bàn trang điểm của mẹ:

“Mẹ ơi, con bị bệnh. Con đã tự ép mình ói để mong được giảm cân, cho nên giờ đây con bị ói mỗi ngày. Con không thể dừng được nữa. Con sợ rằng con sẽ chết mất mẹ ơi.”

Tôi khóa cửa và ở trong phòng suốt cả đêm. Mẹ đã nhiều lần gõ cửa phòng tôi. Tôi đã nghe tiếng mẹ khóc. Sáng hôm sau mẹ đập cửa phòng mạnh hơn và nói mẹ đã hẹn với một bác sĩ cho tôi tới khám bệnh rồi. “Ra đây nhanh đi con, trước khi quá trễ!” Mẹ nói.

Tôi mở cửa phòng. Tôi tưởng mẹ sẽ mắng tôi dữ dội, nhưng ngược lại, mẹ đã ôm tôi vào lòng. Trong vòng tay thấu hiểu của mẹ, tôi đã có đủ tự tin để cùng mẹ đi đến bác sĩ.

Chẳng bao giờ tôi có thể quên cái buổi đầu tiên gặp bác sĩ. Ông nói với tôi rằng cái phương pháp ăn và ói để giảm cân đã làm cho cơ thể tôi bị giữ nước và làm tôi rụng tóc, mòn men răng và làm cho dạ dày tôi ngày càng bị viêm nặng hơn. Ông cho tôi biết tôi bị suy dinh dưỡng và thật là nguy hiểm vì nó có thể làm cho tôi mất mạng như không. Và ông đã đề nghị tôi nhập viện để điều trị.

Vì nghĩ rằng phải xa bạn bè và mẹ, tôi đã không đồng ý. Nhập viện đối với tôi đồng nghĩa với việc phải rời xa những cái mà tôi gần gũi hàng ngày. Tôi lo sợ khi phải rời xa gia đình. Tôi chưa bao giờ phải đi xa gia đình, ngôi trường hay bạn bè của tôi. Tôi sợ rằng không biết có còn ai làm bạn với tôi nữa hay không, hay có khi tất cả bọn họ đều nghĩ tôi là người đã thay đổi. Tôi nghĩ tôi sẽ nói cho bác sĩ biết suy nghĩ của tôi, nhưng lương tâm tôi mách bảo tôi rằng, *Nếu không đi bệnh viện thì coi như mình sẽ vứt hết những ngày còn lại xuống dưới bồn cầu, cho dù còn bao nhiêu ngày đi nữa.* Vì thế mà tôi nói với bác sĩ là tôi quyết định đi bệnh viện.

Đêm đầu tiên ở bệnh viện thật khó khăn cho tôi. Các y tá đã giao cho tôi một chương trình học tập lẫn các hoạt động cần thực hiện. Tôi phải tham dự sáu lớp học khác nhau mỗi ngày: toán, tiếng Anh, khoa học, thảo luận nhóm, thể dục, và gặp riêng bác sĩ. Tất cả mọi người đều là người lạ. Hầu hết những bệnh nhi bằng tuổi tôi đến bệnh viện này không phải vì

rối loạn ăn uống mà là vì sức khỏe tinh thần kém hoặc có những hành vi bạo lực. Vào tiết Toán đầu tiên, tôi ngồi xuống và khẽ chào một đứa con gái bên cạnh. Nó xoay đầu đi chỗ khác và ngó lơ tôi. Tôi đổi chỗ sang bên ghế khác và vẫy một đứa con gái khác bên trái tôi rồi hỏi nó bị gì. Con bé đó không những không chịu trả lời mà còn lăm bằm điều gì đó, đại khái là nó đang thiếu thuốc. Tôi nhanh chóng nhận ra rằng thật khó mà làm quen những bệnh nhân khác, và bọn chúng đều nghiện thuốc nặng. Chúng dường như chẳng hề có định kết bạn. Đêm đó, tôi cứ khóc cho đến khi ngủ thiếp đi, cảm thấy cô đơn trống trải hơn bao giờ hết.

Sáng hôm sau, tôi được biết là kết quả kiểm tra máu cho thấy tôi không những bị mất nước mà còn bị suy dinh dưỡng. Bác sĩ nói ông sẽ không đồng ý cho tôi xuất viện khi nào tôi chưa thật sự khỏe về thể chất lẫn tinh thần. Nhiều tháng cứ trôi qua như thế và tôi phải tiếp tục học trong những lớp với bọn nhóc luôn la hét và mất trật tự. Tôi cảm thấy thật cô độc. Các bác sĩ đã thử cho tôi uống nhiều dạng thuốc, nhưng không có dạng thuốc nào làm cho chứng thèm ăn của tôi giảm cả. Họ bắt đầu cho tôi ăn thông qua đường tĩnh mạch. Họ cắm một chiếc kim vào bàn tay tôi và cứ giữ ở đó, và băng lại trong suốt cả ngày. Điều này khiến tôi vô cùng kinh hãi. Mỗi buổi sáng, y tá lại đến gắn vào đó một túi nước đậm và để cho nó nhỏ từng giọt vào mạch máu tôi. Mỗi buổi tối, họ lại cho tôi uống thuốc, nhưng cứ hề uống thuốc vào là tôi lại cảm thấy buồn nôn và muốn nôn tháo ra ngoài. Càng ngày tôi lại càng mất bình tĩnh. *Lẽ nào mình lại không trở về bình thường được nữa?* Tôi e sợ, nhưng vẫn không bỏ cuộc. Tôi biết mình cần phải làm gì và cố gắng thử một phương thuốc khác.

Khi dường như không còn phương pháp nào khác, một y tá đã đến phòng tôi, gỡ túi nước đậm ra khỏi tay tôi và đề nghị tôi đứng trước gương sau mỗi bữa ăn và lặp lại một câu nói, “Vâng, tôi hoàn hảo vì Chúa đã cho tôi như thế.”

Tôi nghĩ bà ta đúng là điên rồ! Nếu như những phương thuốc hiện đại đã không giải quyết được gì, thì làm sao những lời nói đó lại có tác dụng được? Nhưng dù sao tôi vẫn phải thử. Điều đó cũng đâu có đau đớn gì, và nếu nó giúp tôi thoát khỏi cái ống truyền dịch thì tôi sẵn sàng thực hiện theo, cho dù những lời ấy nghe có vẻ điên khùng đến đâu chẳng nữa. Hơn nữa, nếu điều đó không có tác dụng gì, thì tôi cũng có cơ hội để nói với y tá là đã thất bại, và rằng tôi đã cố gắng rồi.

Bữa ăn kế, tôi bắt đầu nói những lời ấy trong vòng cả mấy phút. Một cách thành tâm. Mỗi ngày tôi nói lâu hơn một chút và nói như thế trong một tuần liền. Chẳng mấy chốc, tôi nhận ra là mình đã bắt đầu nói những lời ấy một cách tự phát, đồng thời lượng thức ăn cũng giảm dần. Chúng ăn và ói của tôi bắt đầu được kiểm soát vì tôi đã không còn nghĩ đến chuyện phải ói ra nữa, mà chỉ tập trung vào việc đọc câu “thần chú”. Chỉ trong vòng một tuần, tôi không còn phải ăn bằng cách truyền dịch nữa, dạ dày của tôi cũng không còn phản ứng đào thải thức ăn, và sự thôi thúc phải ói cũng không còn. Tôi bắt đầu nghĩ đến những điều tích cực hơn!

Với sự giúp đỡ của những nhà tư vấn cùng các y tá, tôi vẫn tiếp tục tìm kiếm những phương pháp mới nhằm củng cố lòng tự trọng để không còn phải cảm thấy bị tổn thương trước những nhận xét của mọi người. Tôi bắt đầu đọc những sách nói về lòng tự trọng và Kinh Thánh để phát huy sự tự nhận thức về bản thân. Cũng vào lúc đó, bạn trai tôi đã bỏ tôi. Hầu hết đám bạn đều không đến thăm tôi. Thậm chí đúng cái hôm tôi vui mừng việc đã giảm được lượng thức ăn, tôi gọi cho anh trai tôi và kể anh nghe cái tin sốt dẻo này; anh ấy nói: “Mày đã dựng lên mọi chuyện để được chú ý phải không?”

Thật là đau khổ cho tôi. Nhưng dù sao, tôi vẫn không để cho sự độc ác của thế giới bên ngoài hủy hoại niềm tin chiến thắng cùng lòng tự trọng mà tôi vừa mới đạt được. Bởi vì, với sức mạnh này, tôi đã vượt qua tất cả.

Tôi đã học được cách yêu lấy bản thân mình. Tôi đã biết thưởng thức thức ăn như thể chúng do Chúa tạo ra. Tôi đã không còn phải quan tâm những người khác nghĩ gì. Và tôi đã nhận ra cái bản chất thật của người bạn trai cũ: nông cạn, thiếu cận, nhỏ bé, và thậm chí không xứng đáng ở vị trí hàng đầu để tôi gửi tình yêu của mình vào.

Khoảng thời gian mấy tháng trong bệnh viện, được ở cùng các y tá và những nhà tâm lý, tôi được học một bài học mà không thể nào quên. Trở nên nổi tiếng chỉ là một sự ảo tưởng. Nếu bạn yêu chính mình, bạn sẽ có đầy quyền năng. Bạn chính là một món quà đặc biệt mà Thượng đế đã ban tặng cho thế giới này. Chỉ khi nào bạn sống với chính bản thân mình thì bạn mới cảm thấy thoải mái vui vẻ, thay vì phải cố gắng trở thành một thần tượng hoàn hảo nào đó.

Ngày đầu tiên tôi quay lại trường học, người bạn trai trước đây của tôi đến bên tôi và lại rủ tôi đi chơi như trước. “Ồ, em trông thật tuyệt. Em thon thả quá! Thứ Sáu này chúng mình đi xem bóng đá nhé?”

“Không,” tôi trả lời, không chút do dự. “Tôi chỉ đi chơi với người nào yêu chính trái tim tôi.”

Chính tôi! Việc chấp nhận chính bản thân mình đã trở thành một lời ca tụng cuộc sống mỗi ngày. Tôi yêu chính tôi! Những lời nói này vang lên một cách đơn giản, nhưng việc tin tưởng chúng đã làm cho cuộc sống trở nên thật ngọt dịu!

MICHELLE WALLACE CAMPANELL

6

NHỮNG LÚC KHÓ KHĂN

Tâm hồn sẽ không có cầu vồng nếu như đôi mắt chẳng có giọt lệ nào.

John Vance Cheney

Con tim của bạn sẽ không thực sự sống cho đến khi nào bạn gặp đau khổ... đau khổ của lòng yêu thương làm con tim mở ra, ngay cả khi nó cứng như sỏi đá.

Hazret Inayat Khan

Tớ sẽ công cậu về

“Ê, Alison, ra đây chơi đi,” đứa bạn thân nhất của tôi réo lên qua cánh cửa kiếng. Có nhiều buổi sáng mùa hè, tôi chạy qua ngôi nhà cũ, mái tóc hung dài bay phất phới sau lưng, để tới chơi với Manda trên những bậc thang ọp ẹp.

“Hôm nay ấy muốn chơi trò gì?” Nó luôn hỏi như thế.

“Tớ chẳng biết nữa. Mình đến nhà ga Ol chơi đi.”

Nhà ga Ol từng là nhà ga xe lửa vào năm 1912, nhưng bây giờ không còn được sử dụng nữa. Đường ray đã rỉ sét, nhưng xe lửa vẫn cứ chạy ngang. Có một con đường hẹp rải sỏi cắt ngang đường ray cũ dẫn đến khu dân cư nơi Manda và tôi sống.

Chơi ở nhà ga Ol thật là vui, còn vui hơn nhiều so với giấc mơ của một đứa trẻ tám tuổi. Thỏa thích mà tưởng tượng, tình bạn tha hồ nở hoa, và mọi điều lo lắng được tan biến hết khi chơi ở đó. Manda và tôi thích chạy dọc theo đường ray để tìm những viên đá hoa cương và những đồng tiền xưa mà một vài hành khách xa xưa nào đó đã đánh rơi trong những năm nhà ga còn hoạt động. Khi bọn tôi còn nhỏ, bọn tôi thường lấy áo của mẹ mặc vào và giả làm những mệnh phụ phu nhân Mỹ, đứng chờ đoàn tàu dành cho những người sang trọng. Chúng tôi thường rủ nhau chạy dọc theo đường ray cho đến khi hụt hơi hoặc xa đến mức mà chúng tôi không được phép đi xa hơn nữa mới thôi.

Một hôm nọ, khi đang giận Manda, tôi chạy thật nhanh xuống đường ray, Manda chạy theo, và nó bị trượt chân ngã.

“Ái, trời ơi! Alison, cứu tớ với!”

Tôi quay lại và thấy Manda đang nằm trên đường ray, kêu thét lên; chưa bao giờ tôi thấy đứa bạn cứng rắn của tôi kêu như thế. Tôi chạy lại bên Manda. “Có chuyện gì vậy? Ấy có sao không?”

“Tớ bị ngã và cái đầu gối đau quá.”

Tôi nhìn vào cái đầu gối rướm máu của nó.

“Chỉ có một tí xíu máu thôi. Đây, ấy nhảy lên lưng tớ đi, tớ sẽ cõng ấy về.” Và thế là nó leo lên lưng tôi và tôi đã cõng nó về nhà.

Năm tháng trôi qua, hai chúng tôi đi theo hai hướng nhưng vẫn là bạn của nhau. Đến năm lớp chín, chúng tôi chỉ còn học chung có một môn là đại số. Cả hai chúng tôi đều ghét môn toán kinh khủng và ghét giáo viên dạy toán cũng không kém. Manda ngồi sau lưng tôi, vì thế mà tôi có cơ hội ném cho nó những tờ giấy suốt các buổi học, chủ yếu là nói xấu về

cô Madlock có cái biệt danh là “Con bò cái tơ màu xanh” vì cái thân hình quá khổ của cô và lúc nào cũng mặc váy màu xanh.

“Có biết hôm nay là ngày gì không?” Manda hỏi tôi.

“Là ngày mười chín tháng Chín?”

“Đúng, nhưng hôm nay là ngày kiểm tra môn bóng đá đấy!” Manda lúc nào cũng muốn chơi bóng đá. “Tớ đã luyện tập rất hăng, vì thế mà huấn luyện viên chỉ có thể là ngó ngán nếu không cho tớ vào đội tuyển.”

“Alison, quay lên và im lặng ngay đi. Em đã nói chuyện với Manda suốt cả tuần nay rồi đấy.” Cô Madlock la tôi. Mỉm cười với Manda, tôi quay lên để tiếp tục học cái thế giới lồi cuốn của môn đại số.

Tối hôm đó, tôi ra trung tâm để xem anh trai tôi thi đấu trận bóng đá đầu tiên trong mùa giải. Tôi không biết là Manda có được vào đội tuyển hay không; cuối cùng, tôi biết nó cũng toại nguyện với ước mơ của mình. Ngay khi về nhà, tôi gọi cho Manda, nhưng không có ai trả lời.

Thất vọng vì nghĩ rằng Manda không thêm gọi và thông báo cho tôi kết quả cuộc kiểm tra, tôi đi đến chỗ triển lãm xe hơi ở địa phương một mình. Tôi đi lơ ngơ quanh những chiếc xe, đầu cứ suy nghĩ miên man rằng tại sao Manda và tôi lại xa cách như thế, tôi nghe một ai đó gọi tên tôi. Tôi quay lại và thấy Jenni Stovers, một bạn học của tôi ở trường.

“Alison, cậu có nghe tin gì về Manda chưa?” Vẻ mặt của nó thật khó hiểu.

“Chưa,” tôi buột miệng trả lời. “Nó được vào đội tuyển bóng đá phải không?”

Đôi mắt của Jenni sưng lên vì khóc nhiều và nhìn tôi với ánh mắt đầy chia sẻ.

“Alison à, Manda đã chết đêm qua vì một vụ tai nạn.”

Miệng tôi há hốc và bụng tôi cuộn lên, tôi cảm thấy choáng váng. “Có... chuyện... gì xảy ra thế?” Tôi lắp bắp không thành lời.

“Sau đợt kiểm tra, nó được mẹ chở về nhà, và mặt trời quá chói nên không thể nhìn thấy mọi thứ. Khi họ vừa chạy qua đường ray ở chỗ nhà cậu thì xe lửa lao tới và tông vào họ.”

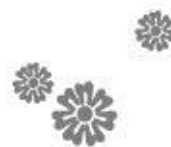
Tôi nhìn vào gương mặt thương cảm của Jenni và bắt đầu chạy. Tôi chạy ngang qua nhà ga Ol, băng qua đường ray, chạy dọc theo con đường sỏi trông như một con quái vật kinh tởm đang trườn trườn giận dữ chuẩn bị tấn công tôi. Tôi chạy ào qua bậc thang ọp ẹp của cánh cổng và lao vào nhà, mớ tóc hung dài bay phất phới sau lưng. Tôi lao lên giường, úp mặt

vào gối và khóc nức nở; tôi nhớ về những năm tháng vui tươi khi chúng tôi còn nhỏ và Manda bị té trầy đầu gối trên đường ray.

“Chỉ có tí xíu máu thôi mà. Đây, ấy nhảy lên lưng tớ đi, tớ sẽ công ấy về.”

Nhưng lần này, tôi không thể mang Manda về nhà được nữa.

ALISON HAMBY

Tự quyết định cuộc đời mình

Không có đấu tranh, thì không có tiến bộ.

Fedrick Douglas

Tôi mồ côi cha khi mới lên bốn. Em trai tôi lúc đó mới hai tuổi, còn đứa em gái út thì mới lên một. Chẳng bao lâu sau, nhà tôi đã có đến năm đứa trẻ, vì tôi lại có thêm một đứa em trai và một đứa em gái nữa. Chúng tôi sống trong khu vực nghèo nhất thành phố; nghe đâu họ có kế hoạch giải tỏa để xây khu chung cư.

Mẹ tôi, một góa phụ ở độ tuổi hai mươi với một nách năm đứa con, không thể xoay sở được. Bà bắt đầu lao vào rượu và thuốc phiện để tìm quên. Cái thói quen xài thuốc đắt tiền đã chẳng mấy chốc tiêu tan hết số tiền mà bà có. Mặc dù chúng tôi sống bằng tiền trợ cấp của nhà nước, bà lại không dùng tiền đó để mua thức ăn cho chúng tôi. Mà trái lại, bà lại dùng số tiền đó mua thuốc để thỏa mãn cơn ghiền của mình. Và cái thói quen của mẹ đã trở thành một chuyện hết sức bình thường: bà đưa cho chúng tôi mỗi đứa một phiếu mua hàng. Chúng tôi vào cửa hàng mua một thứ gì đó khoảng một phần tư số tiền trên phiếu hoặc ít hơn, rồi về đưa tiền thừa cho mẹ. Chẳng mấy chốc, chúng tôi đã phải bắt đầu sống dựa vào những thức ăn được phát tại các cơ sở từ thiện dành cho người vô gia cư. Chúng tôi thường nhận một cái túi và phải xếp hàng để nhận thức

ăn bố thí, chẳng hạn những món thức ăn gói sẵn hoặc những hộp đậu xanh.

Không những chúng tôi không được ăn uống tử tế, mà cái nghèo đã cướp của chúng tôi cái quyền được vui chơi như bao trẻ em bình thường khác, chẳng hạn như chơi lễ Giáng sinh. Mặc dù vẫn còn giữ được phẩm giá là không chọn con đường nào khác mà chỉ chọn cách đi nhận thực phẩm bố thí, nhưng đối với chúng tôi, những ngày lễ tết quả thực khổ. Mỗi khi mùa đông đến, với những bộ quần áo mỏng manh rẻ tiền cùng những đôi giày lủng lổ, anh em tôi đi nhận quần áo bố thí cùng những phiếu mua hàng để mua những đôi giày mới tại nhà thờ gần nhà, rồi sau đó biến chúng thành những món quà Giáng sinh. Việc biết rằng quần áo của chúng tôi có được là từ tổ chức này đã làm cho chúng tôi không còn tin vào ông già Noel nữa, tinh thần của ngày lễ cũng mất đi.

Chẳng bao lâu sau, mẹ chúng tôi bỏ đi đâu không biết cả mấy ngày liền. Vậy mà như thế lại hay hơn vì chúng tôi khỏi phải sống trong nỗi lo sợ bị hành hạ về thể xác lẫn tinh thần, chẳng hạn như bị đánh đập và mắng nhiếc một cách nhẫn tâm. Một đêm nọ, sau khi bị mẹ ném chiếc đèn vào người, làm cho tôi bị toạc một mảng da đầu, và em gái tôi thì bị ném chiếc bình cắm hoa bằng nhựa trúng vào mắt, tôi đã quyết định làm cái điều khó khăn nhất trên đời: tôi gọi cho Cơ quan Bảo vệ Quyền lợi Trẻ em, mặc cho đứa em gái tôi đứng kể bên khóc lóc năn nỉ tôi đừng làm như thế. Mặc dù mẹ tôi trước đây đã từng bị xử lý về tội bạo hành và vô trách nhiệm, chúng tôi vẫn luôn luôn cẩn thận, lúc nào cũng lau chùi nhà cửa thật sạch và không nói thật với ai về tình trạng gia đình. Vì tôi là một học sinh ngoan và anh em chúng tôi cũng không quậy phá ai, chúng tôi đã làm cho mọi người tin tưởng. Chúng tôi cố làm ra vẻ mình có một cuộc sống tuyệt vời. Nhưng chúng tôi cũng chỉ có thể nói dối với mọi người thôi, chúng tôi không thể tự đánh lừa mình mãi.

Rồi sau đó anh em tôi đã được tổ chức này bảo trợ. Em gái tôi và tôi về ở chung với hai vợ chồng người bác lớn tuổi ở miền quê, còn em trai tôi ở lại thành phố với một gia đình khác, và hai đứa em cùng mẹ khác cha của tôi thì về sống với cha chúng. Chúng tôi được phép đến thăm mẹ mỗi tuần một lần, nếu như mẹ có ở đó. Khi mẹ đến thăm chúng tôi, khoảng hai tháng một lần, bà có hứa là bà sẽ mua một căn hộ để chúng tôi có thể lại về chung sống với nhau.

Đã bốn năm qua kể từ ngày tôi gọi điện lần cuối cho mẹ. Cũng chẳng ai biết được tin tức của mẹ tôi, ít nhất là hai năm rưỡi qua. Thậm chí chúng tôi cũng không biết là mẹ còn hay đã mất. Mặc dù em trai tôi đã có lần lạc lối khi ăn cắp một chiếc xe hơi, nó đã được ân xá trước thời hạn vì đã cải tạo tốt và hứa là sẽ làm lại cuộc đời tốt đẹp hơn. Đứa em gái tôi sống với một gia đình trong một vùng tuyệt đẹp. Nó tham gia vào đội tuyển bơi lội của trường và đang đạt thành tích rất tốt. Đứa em gái cùng mẹ của tôi vẫn còn sống chung với ba nó. Ba nó đi bước nữa với một người phụ nữ thật tuyệt vời, bà luôn coi nó như là con ruột. Nhưng chẳng may, chúng tôi lại mất liên lạc với đứa em trai út của mình, chẳng bao giờ chúng tôi có thể tìm thấy nó. Năm nay nó đã được sáu tuổi rồi.

Còn tôi thì sao? Tôi muốn nói cho các bạn biết rằng tôi sống rất tốt. Tôi mới bước qua tuổi mười bảy, và cuối cùng cũng tìm được sự vững vàng trong cuộc sống, khó khăn làm cho tôi am hiểu và thành công trong nhiều lĩnh vực của cuộc sống. Trong năm năm qua tôi luôn được nhà trường khen ngợi, và tôi đã tham gia vào rất nhiều hoạt động của trường. Thậm chí tôi còn là một tình nguyện viên tích cực trong nhóm tuyên truyền đấu tranh chống ma túy và rượu. Tôi là người luôn ủng hộ cho chiến dịch chống ma túy vì chính tôi đã biết được sự đau khổ như thế nào khi ma túy đã dính vào cuộc đời: nó không chỉ hủy hoại cuộc đời bạn mà còn hủy hoại luôn cuộc đời của những người xung quanh. Tôi kể câu chuyện của tôi cho mọi người nghe và mọi người không khỏi ngạc nhiên khi tôi tỏ thái độ rất lạc quan, mặc cho những đau khổ mà tôi đã trải qua. Bà mẹ nuôi của tôi đã nói với tôi rằng, “Con đã trồng được những quả ngọt từ những hạt giống đắng.”

Những gì tôi đã trải qua cũng chính là những gì đã hình thành nên tôi ngày hôm nay. Lúc nào tôi cũng cảm thấy mình thật khác biệt và tôi sẽ luôn đấu tranh để chống lại ý nghĩ rằng mình là người không tốt lắm, thậm chí không tốt đối với mẹ của chính tôi. Nhưng tôi sẽ không để cho những ý nghĩ đó tác động xấu đến tôi. Tôi chỉ cho phép chúng làm cho tôi cảm thấy mình mạnh hơn, cứng rắn hơn, để biến cuộc đời mình thành không còn bị động.

MORGAN MULLENS-LANDIS

Tôi không cô đơn

Tôi đang đứng đây, mang một giọng nói khác, lạc lõng giữa muôn vàn âm thanh ồn ào. Mặc dù quanh tôi chỉ toàn những gương mặt quen thuộc, tôi không thể nhận ra được một ai. Thật tình tôi chưa bao giờ cảm thấy cô đơn như thế...

Tôi đã mười tám tuổi, và yêu một người thật tuyệt vời. Anh ấy thật đáng yêu, dịu dàng và nồng ấm. Tôi thật hạnh phúc khi có anh. Chưa bao giờ tôi hài lòng với chính mình như lúc này. Anh chính là người bạn yêu quý nhất của tôi. Khi anh nhìn vào mắt tôi và nói, “Anh yêu em,” tôi chỉ biết rằng chúng tôi sẽ có nhau mãi mãi. Cuộc sống của chúng tôi luôn có không khí của những buổi liên hoan.

Nhưng rồi thực tế cũng đã đến và đe dọa mang những hình ảnh mơ mộng về cái thế giới đầy ảo tưởng của tôi đi. *Anh ấy giờ đang ở đâu? Tôi tự hỏi trong tuyệt vọng. Mình đã làm điều gì sai? Hay vì mình không đáp ứng được những gì anh hằng mong đợi? Hay là anh ấy không thể đáp ứng được những mong đợi của mình? Hay là anh chẳng bao giờ yêu mình, và nếu như thế, có nghĩa là anh đã dối lừa mình? SAO LAI NHƯ THẾ?* Người đàn ông mà tôi nghĩ rằng mình biết rất rõ hóa ra lại không hề tồn tại. Giọng nói của anh nghe xa lạ quá. Tôi nhớ lại nụ cười và những lời hứa hẹn. Tôi đã không hề biết con người thật của anh. Tôi chỉ biết anh qua sự giả dạng của anh.

Dạo gần đây bao tử tôi không được khỏe, và tôi không thể ăn uống bình thường. Tôi cảm thấy chóng mặt và buồn nôn, mệt mỏi đến mức không sao tỉnh táo nổi. Ngay cả mới vừa ngủ dậy tôi cũng cảm thấy rất dễ nổi nóng. Có lẽ tôi bị cúm? Không, cũng có thể là vì lý do khác. Tôi đã lờ mờ thấy cái sự thật mà tôi muốn làm ngơ.

Đứa bạn tôi chắc hẳn cũng đã biết điều này. Chỉ cần nhìn ánh mắt nó tôi cũng có thể nói như thế. Nó đưa cho tôi một dụng cụ thử thai và bảo, “Cậu phải kiểm tra cho chắc ăn.”

Tôi giả vờ như không lo lắng gì và coi điều đó là hết sức điên cuồng. “Làm sao lại có thai được chứ.” Tôi cứ lặp đi lặp lại những lời này để trấn an mình hơn là nó. Sau đó tôi đi vào phòng tắm.

Thế rồi hai vạch hồng xuất hiện một cách nhanh chóng. Tôi thở một cách khó nhọc. Tôi không có cảm giác gì, ngoại trừ cảm giác bị sốc và chỉ muốn phủ nhận. Không một giọt nước mắt, tôi nhìn chăm chăm vào cái điều không thể tin được và khẽ gọi bạn tôi. Tôi chỉ vào cái que thử đang nằm lật ngửa trên mặt bàn rửa, hai cái vạch màu hồng nhanh chóng chuyển sang màu sẫm. Tôi cố lấy hết bình tĩnh và nói, “Chuyện này không thể đúng được.” Nhưng tôi biết kết quả thử nghiệm là đúng, và bạn tôi cũng thế. Ngày mai, tôi sẽ đến gặp bác sĩ. Còn bây giờ, tôi chỉ muốn đi ngủ cho tạm quên hết mọi chuyện.

“Dương tính. Cô đã có thai chắc chắn.” Tôi ngược lên và bắt gặp ánh mắt của bác sĩ. Điều đó là sự thật. Không còn cách nào trốn được sự thật. Bà bác sĩ đưa khăn giấy cho tôi và tôi khóc nức nở. Tôi không biết mình đang nghĩ gì. Hàng ngàn ý nghĩ đang ngập trong đầu tôi, làm cho tôi vô cùng bối rối. Tôi sẽ nói với anh thế nào? Anh ấy cần phải biết.

Tôi quyết định đi gặp anh khi ra khỏi trạm y tế. Anh ngồi một mình trong phòng ngủ mà không mở đèn. Một tia sáng bé xíu xuyên qua cửa sổ, hắt một cái bóng lên mặt anh. Tôi quay nhìn phía khác. Tôi không thể nào nhìn thẳng vào mắt anh. Tôi cảm thấy môi mình đang run lên khi cố gắng dằn lòng để không bật lên thành tiếng khóc, nhưng tôi cũng không thể để cho anh chứng kiến cái cảm giác sợ hãi đang ghì chặt lấy tôi. Tôi cố gắng xuất hiện với thái độ can đảm và không xúc động. Tôi thấy ánh mắt anh đang nhìn tôi. Tôi đang phải tự đấu tranh để nói cho anh biết. Tôi nhìn lên và cố gắng mỉm cười, một cố gắng yếu ớt. Tôi không bao giờ tưởng tượng ra có ngày mình phải thế này. Vì thế, tôi chờ đợi để anh có thể làm một điều gì đó hay nói một điều gì đó, bất cứ điều gì để cho tôi biết tôi không chỉ có một mình. Nhưng thay vào đó, sự câm lặng của anh đã làm cho tôi rùng mình. Tôi biết rằng mọi việc giữa chúng tôi đã thay đổi mãi mãi; tôi quay mặt và bước đi. Tôi muốn nghe anh gọi tôi hay chạy theo tôi. Tôi muốn anh ôm lấy tôi. Khi bước ra ngoài, tôi như mơ hồ nghe anh nói, “Anh xin lỗi.”

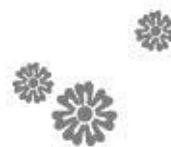
Tôi đã ra tới ngoài. Ánh mặt trời chiếu rọi lên tôi như ánh đèn sân khấu. Tôi thấy mình như trơ trụi. Cánh cửa sập lại sau lưng và tôi đã òa khóc. Tôi khóc vì một gã đàn ông trẻ bên kia cánh cửa. Tôi khóc vì đứa trẻ

đang lớn dần trong bụng. Tôi khóc vì tim tôi đang tan vỡ. Bất giác tôi cảm thấy tuổi xuân mình đã chấm dứt.

Nhiều tuần trôi qua, ngày nào tôi cũng sống trong sợ hãi. Tôi ước gì mình đã cẩn thận hơn với trái tim và thân thể mình. Tôi ước gì mình chưa bao giờ gặp hắn. Tôi còn quá trẻ, chưa thể làm mẹ được. Tôi hoảng sợ. Tôi cảm thấy bệnh hoạn và cô đơn. Liệu con tôi có cha hay không? Ngày nào tôi cũng ngủ li bì và ban đêm lại thổn thức. Tôi không biết nếu phải cười thì cảm giác sẽ thế nào. Tôi nhìn mình trong gương, tìm lại nụ cười, tìm lại niềm hạnh phúc của mình.

Giờ đây tôi đã thấy được cái sinh vật bé xíu ấy trên màn hình. Tôi nghe được tiếng trái tim đập khác với tim mình. Tôi thấy được một thứ tình yêu mới. Một thứ tình yêu đầy tin tưởng – tình yêu của một người mẹ. Tôi ngẩng đầu lên, và đứng dậy một cách mạnh mẽ cho chính tôi, cho đứa con chưa chào đời của tôi và cho cái quyền được mang thai của chính tôi. Và tôi biết, tôi không cô đơn.

SARA STRICKLAND

Sự chọn lựa của Mark

Vấn đề không phải là chúng ta có chết đi hay không, mà chính là chúng ta sẽ sống như thế nào.

Joan Borysenko

“Có chuyện gì thế?” Tôi vẫn còn nhớ như in đã hỏi một đồng đội của mình câu hỏi đó khi anh ngồi trước cái tủ cá nhân cách đây hơn hai mươi năm. Chúng tôi vừa mới loại ra một đấu thủ trong năm thứ tư trung học và anh đang ngồi đó, tay ôm lấy đầu, một mình, đau khổ. Lúc ấy anh mới mười bảy tuổi, mạnh mẽ và là một vận động viên tuyệt vời. Tên anh là Mark Oliverstreet. Những người khác trong đội đã tắm rửa xong và về nhà hết, chỉ còn Mark là vẫn mặc nguyên bộ đồng phục bóng đá. Khi anh

ngẩng mặt lên để nói, tôi thấy anh đầy nước mắt. Và tôi biết thực sự có vấn đề. Anh là một chàng trai trẻ đã từng làm cho các đấu thủ khác phải khóc trên sân bóng. “Mình không biết nữa,” anh nói lí nhí. “Dường như tất cả những chấn thương mình bị trước đây bây giờ lại tái phát. Toàn thân mình đau nhức. Hai chân mình nặng nề như đeo hàng trăm ký chì vậy.”

Khoảng một tuần trước đây, một trận dịch cúm heo tràn qua địa phương tôi. Bọn học sinh chúng tôi xếp hàng để được tiêm ngừa. Tôi nhớ là tất cả chúng tôi đều có tiêm và nghĩ rằng chẳng có gì quan trọng. Nhưng khi Mark được tiêm ngừa thì cơ thể anh đã phản ứng với thuốc một cách dữ dội. Trường hợp này thật hiếm thấy, hiếm đến nỗi mãi đến mười năm sau người ta mới chẩn đoán được căn bệnh bất ngờ của anh.

Sáng hôm sau, sau cái buổi chúng tôi nói chuyện với nhau trong phòng để đồ cá nhân, Mark thức dậy và nhận ra chân phải của anh không thể cử động được nữa. Cho dù anh có xoa bóp chân để xoa bớt cái cảm giác kim chích kia bao nhiêu đi nữa, máu vẫn không tuần hoàn lại. Quá lo sợ, mẹ anh đã đưa anh đến bác sĩ. Cuộc đời của Mark sắp sửa thay đổi vĩnh viễn.

Bất lực trước những gì khám được ở Mark, bác sĩ nói một cách buồn rầu, “Tôi không biết điều gì đang xảy ra với em, Mark, nhưng có điều chắc chắn nhất là em phải mất cái chân này.” Vì quá kinh hãi, mẹ của anh đã ngã dựa vào tường. Sững sờ, Mark hỏi, “Ông vừa nói gì, bác sĩ, chân tôi bị làm sao?” Bác sĩ không biết phải trả lời thế nào và đồng ý để cho Mark vào bệnh viện để khám kỹ hơn.

Vào đến bệnh viện, chân trái của Mark cũng bắt đầu không còn cảm giác gì nữa, và giống như chân phải, nó cũng không bao giờ còn cử động được nữa. Không chỉ máu không tuần hoàn mà mọi thứ đều trở nên trầm trọng hơn. Cuối cùng, sau nhiều lần thử nghiệm không thành công, bác sĩ đã vào phòng anh và báo tin. “Mark, cho dù là bệnh gì đi chăng nữa, thì nó cũng đang giết dần cơ thể em. Nó đã xâm nhập vào tim em rồi. Chúng tôi chỉ còn một cách duy nhất. Phải cắt bỏ chân em đến ngang đầu gối mới mong nó không di căn xa hơn. Nếu điều này không có kết quả gì, thì coi như em chỉ còn lại có hai tuần nữa thôi.”

Hai tuần. Hai tuần cho một chàng trai trẻ chưa từng bị bệnh lấy một ngày trong đời! “Tôi đang bị làm sao?” Mark lại hỏi. “Chúng tôi không biết

được,” bác sĩ trả lời. Mark chuẩn bị cho cuộc phẫu thuật mà không biết mình còn cơ hội bình phục bao nhiêu.

Khi cuộc giải phẫu đã xong, Mark tỉnh dậy và thấy bác sĩ đang đứng bên giường mình. “Tôi có một vài tin vui và một vài tin buồn,” ông nói. “Tin vui là, cho dù đó là bệnh gì, thì nó cũng đã hết rồi. Cuộc phẫu thuật đã thành công. Em sẽ qua khỏi. Còn tin buồn là, em phải suốt đời ngồi trên xe lăn và sẽ phải ra ra vào vào bệnh viện suốt. Tôi thành thật xin lỗi.”

Ngay lúc đó Mark đã thực hiện một quyết định – một sự lựa chọn đã tạo nên tương lai của anh. “Không!” anh đáp. “Tôi sẽ không ở lì trong bệnh viện đâu – tôi không ngồi xe lăn đâu. Tôi sẽ bước đi và tôi phải sống hết cuộc đời này! Đây chỉ mới là bắt đầu thôi – chưa phải là kết thúc.”

Phải mất một năm, sau khi tập đi nặng nề, Mark mới không phải đến bệnh viện nữa. Sau đó, anh đã quyết định rằng, vì không thể tiếp tục chơi bóng đá hay bóng chày, anh sẽ làm huấn luyện viên dạy cho các bạn nhỏ. Khi học lên cao đẳng, Mark đã gặp và yêu Sharon. Sharon không quan tâm đến đôi nạng gỗ của Mark. Cô yêu Mark vì chính con người của Mark. Sau khi tốt nghiệp, hai người đã cưới nhau và Mark bắt đầu công việc đầu tiên trong đời anh là dạy môn bóng đá cho những học sinh khuyết tật và làm huấn luyện viên cho học sinh trung học. Giờ đây, Mark và Sharon đã có bốn đứa con kháu khỉnh và một gia đình êm ấm. Anh là hiệu trưởng một trường trung học ở vùng Tây Nam Missouri và là thủ trưởng của tôi. Mỗi buổi sáng Mark thức dậy, cầm lấy đôi nạng gỗ và bước vào trường chào các học sinh và giáo viên. Bạn sẽ khó mà biết được liệu Mark có một ngày nào buồn bực hay không, vì anh chẳng bao giờ nói cho ai biết.

Chính anh đã lựa chọn như thế. Anh vẫn có thể cứ thế ngồi trên xe lăn, ra ra vào vào bệnh viện, cảm thấy hối tiếc về sự gián đoạn tồ tộ mà anh đã phải chịu trong trường, nhưng thay vào đó, anh đã làm thay đổi nhiều cuộc đời khác và sống một cuộc đời vui tươi của chính anh.

TOM KRAUSE

Trận chung kết

*Không có một người bi quan nào lại có thể khám phá ra điều bí ẩn của các vì sao hay
giống buồm đến được các vùng đất chưa ai khám phá, hay mở được một lối đi mới cho tinh
thần của nhân loại.*

Helen Keller

Trước khi trận chung kết diễn ra, cuộc sống chỉ là những thói quen hàng ngày, rất bình thường. Mỗi sáng thức dậy, trong đầu tôi lại có một danh sách các thứ phải thực hiện cho xong trước khi ngày chấm dứt. Công việc của tôi cũng không có gì phức tạp cho lắm: đi học, tập chơi bóng đá, học bài và ngủ. Thường khi, tôi trở về nhà sau những giờ chơi bóng đá thật trễ, rồi lại phải học bài cho đến tận nửa đêm mới đi ngủ.

Vì đã quen với công việc hàng ngày như thế, tôi không bao giờ nghĩ rằng có ngày nó lại thay đổi. Tuy nhiên, cuộc đời tôi lại thay đổi ngay từ chính trận chung kết. Đó là trận đấu cuối cùng của giải vô địch, và người thắng cuộc sẽ trở thành nhà vô địch. Đội của tôi không những đã phải khổ luyện trong suốt bốn năm qua, chờ đợi cho cái ngày long trọng này, mà còn thật cảm động, chúng tôi đã sẵn sàng. Tôi cũng đã sẵn sàng. Tôi tham gia trận đấu với ý nghĩ danh hiệu vô địch đã nằm gọn trong tay chúng tôi. Chúng tôi xứng đáng với danh hiệu đó vì chúng tôi thật khát khao chiến thắng, và hơn lúc nào hết, chúng tôi đang đầy máu lửa.

“Các đội trưởng!” trọng tài gọi. Tôi đi vào giữa sân với vẻ đầy tự tin và nhìn thẳng vào mắt đối thủ trong khi chìa tay ra bắt tay hăng thật mạnh, chúc mừng hăng may mắn. Khi nhận vị trí trên sân, tôi biết thế là trận đấu chung kết đã bắt đầu. Tôi hít một hơi thở sâu và tự trấn an mình là tôi sẽ chơi một trận thật hay, thật quyết liệt, chơi hết khả năng như thể đây sẽ là trận đấu cuối cùng của cuộc đời.

“Thủ môn, thủ môn,” trọng tài la to. Cả hai thủ môn cùng lúc đưa tay phải lên cho biết rằng họ đã sẵn sàng. Trận đấu bắt đầu. Đúng như thế. Tiếng còi vang lên, và quả bóng được đá ngay về phía tôi. Tôi nhận ngay quả bóng và dẫn đi khoảng sáu mét về phía cầu môn vừa kịp lúc một

đồng đội bắt lấy nó và sút thẳng vào lưới. “Vào!” Mọi người cùng la lên. Trận đấu đã bắt đầu thật sôi nổi.

Nhưng trận đấu bắt đầu trở nên căng thẳng khi đối thủ đã đáp trả ngay bằng một bàn thắng quân bình tỷ số 1-1. Trận đấu tiếp diễn trong thế cạnh tranh quyết liệt suốt hiệp một và sang cả hiệp hai. Tỷ số vẫn được giữ nguyên 1-1, cho đến khi tôi nhận được bóng và chỉ có một khoảnh khắc để di chuyển. Tôi cần phải đưa bóng vào lưới, và tôi đã thực hiện điều đó, nâng tỷ số chung cuộc lên 2-1. Nhưng kết quả lại không như mong muốn.

Trong lúc cố gắng ngăn cản cú đá của tôi, một đấu thủ đã hất bóng tôi lên không. Nhưng thay vì chạy hướng về quả bóng, cả thân hình nó va thẳng vào người tôi, làm tôi ngã bất tỉnh ngay giữa sân, trong khi các đồng đội của tôi đang hò hét vì vừa mừng chiến thắng vừa vì kinh sợ.

Tỉnh dậy, tôi thấy mình đang nằm trong bệnh viện, xung quanh là người nhà, bạn bè và đồng đội, chân phải tôi bị băng bột thành ra rất to. Lại còn có các bác sĩ, là những người quyết định tương lai của tôi. Ít phút sau đó, họ nói cho tôi biết chấn thương của tôi nghiêm trọng như thế nào.

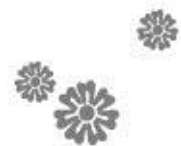
Thật chẳng may cho tôi tí nào, các dây chằng mắt cá chân của tôi đều bị rách và tôi sẽ phải trải qua một cuộc giải phẫu đặc biệt khó khăn, trước giờ chỉ có vài trường hợp như thế ở Mỹ, với tỷ lệ thành công chỉ ở mức trung bình. Sau nhiều giờ suy tính, tôi quyết định phải giải phẫu thôi, vì biết rằng dù sao đi nữa vẫn có nhiều thách thức đang chờ đợi. Liệu tôi có kịp hoàn thành học kỳ này không? Rồi cuộc sống xã hội, thành tích học tập, điểm trung bình của tôi sẽ bị ảnh hưởng ra sao? Những câu hỏi này cứ quay lấy tâm trí tôi, và thật xui xẻo, lại chính là lúc tôi cần phải quyết định.

Sau cuộc giải phẫu, tôi không còn là một người tự do như trước đây nữa, vì tôi phải phụ thuộc vào người bạn tôi, Jordan; cậu giúp tôi trong mọi việc, từ việc đơn giản nhất. Thật là một khoảng thời gian dài và khó khăn trong chuyện hồi phục của tôi, và tôi biết mình không thể nào vượt qua nếu như không có một thái độ lạc quan. Tôi đã phải tự tập luyện rất nhiều bài tập trí não, những bài tập này đã mang lại cho tôi một niềm lạc quan yêu đời và giúp tôi điều chỉnh cuộc đời mình cho phù hợp với những thay đổi của bản thân. Tôi dần nhận ra rằng mình đã không hoàn toàn chịu thua số phận, và từ đó, tôi tập trung tất cả sức lực còn lại vào

thú vui mà tôi yêu thích nhất: viết lách. Dù cho thân thể của tôi đã bị tàn phế đi một nửa, tâm hồn tôi vẫn còn nguyên vẹn.

Giờ đây, khi nhìn lại tất cả những gì đã xảy ra, tôi vẫn cảm thấy vui, vì thật ra, trận chung kết hôm ấy lại chính là trận đấu cuối cùng của cuộc đời tôi. Tôi không hề hối tiếc. Trước khi vào trận, tôi đã nói tôi sẽ chơi hết mình như thể đó là trận đấu cuối cùng trong đời. Và tôi đã làm như thế, để cuối cùng, tôi trở thành người chiến thắng. Mặc dù tai nạn đã cướp mất sức mạnh cơ thể tôi, nó đã để lại cho tôi một sức mạnh tinh thần và thôi thúc tôi đi tìm sức mạnh nội tâm của chính mình. Khi nhớ lại, tôi thấy rằng không có phần thưởng nào quý giá hơn trận đấu cuối cùng đó. Không những chúng tôi đã chiến thắng, mà tôi còn khám phá ra được một đẳng cấp mới trong chính con người tôi. Tôi cho rằng mình đã giành được hai thắng lợi trong một ngày hôm ấy.

KELLY HARRINGTON

Người chiến thắng

Bạn có thể than phiền vì hoa hồng có gai, nhưng bạn cũng có thể vui thích vì gai kia có hoa hồng.

Ziggy

Tôi là người chiến thắng.

Tôi đã vượt qua những điều tồi tệ để có được vị thế như ngày hôm nay.

Mỗi bước đi tới trước, tôi đều cảm thấy đau đớn, nhưng sau khi bước lùi lại một bước, tôi lại biết rằng sự thối lui và nhượng bộ đó không phải là lựa chọn của tôi.

Tôi đã học được tính kiên trì, sự nhẫn nại, đức hy sinh. Tôi biết cảm giác sẽ như thế nào khi nhìn thấy cả thế giới và những ước mơ tan vỡ ra thành hàng triệu mảnh nhỏ dưới chân.

Tôi biết cảm giác được yêu là như thế nào, và tôi cũng đã từng có kinh nghiệm khi tình yêu đó trở nên lạnh lùng và khắc nghiệt.

Tôi đã biết cảm giác sung sướng hạnh phúc. Tôi biết cách cười và mang niềm vui đến cho mọi người cũng với tiếng cười đó.

Tôi biết được một lời nói sẽ xây nên hay đập vỡ được cả một tâm hồn, và vì thế tôi học được cách lựa lời mà nói.

Tôi biết rằng lòng nhiệt thành là chìa khóa để đến với mọi người và mọi thứ, và cũng biết được khi không có chìa khóa đó thì mọi việc sẽ như thế nào.

Tôi biết rằng chiến thắng không phải là tất cả, nhưng đôi khi nó lại là điều quan trọng nhất. Tôi biết rằng những dải ruy-băng nhiều màu kia chỉ làm cho nỗi buồn ngọt ngào hơn. Tôi biết rằng đối thủ của tôi chính là bản thân tôi.

Tôi biết rằng đôi khi những điều mà tôi cho là tốt đẹp nhất của tôi lại không hẳn làm cho mọi người hài lòng, và rằng ai ai cũng có thể độc ác.

Tôi biết rằng cái điều có ý nghĩa nhất đối với tôi lại chính là tôi. Tôi đã trải qua cảm giác phẫn nộ, xúc phạm và giận dữ điên cuồng, nhưng rồi tôi vẫn vượt qua được cơn bão táp đó.

Tôi biết yêu là thế nào, tôi biết dần trải tình yêu thương là thế nào và biết tìm kiếm tình yêu thương trong những hoàn cảnh đen tối nhất.

Tôi biết hy vọng là gì, và tin tưởng nó như nơi ẩn náu cuối cùng. Tôi biết bóng đêm vẫn còn đó nếu bạn chỉ giả vờ làm cho những ngọn lửa nhỏ heo hắt này trông có vẻ sáng hơn.

Tôi biết sự thành công là do chính mình tạo ra, và may mắn là một khái niệm ăn theo.

Tôi biết tôi có nghị lực.

Tôi biết điều kỳ diệu vẫn ở quanh đây, các thiên thần sẽ tìm thấy chúng ta khi chúng ta cần giúp đỡ, và đằng sau tôi luôn có một thứ gì đó thúc đẩy tôi tiến lên.

Tôi luôn tin tưởng vào bản thân mình, ngay cả khi tôi tưởng mình không còn tin vào chính mình, hoặc ngay cả khi tôi có cảm giác là không ai tin mình nữa.

Tôi biết cảm giác bị bỏ rơi là như thế nào. Tôi cũng biết cảm giác bị tẩy chay là như thế nào. Tôi biết cảm giác của người chiến thắng là như thế nào, và cảm giác của một ngôi sao, cho dù chỉ trong chốc lát, là ra sao.

Nhưng trên hết thảy, tất cả những thứ này đều làm cho tôi trở thành CHÍNH TÔI.

Tôi biết rằng người chiến thắng không phải là chỉ chiến thắng cuộc đua trước mắt. Tôi nghiệm ra một điều: tôi chiến thắng bởi vì tôi phải phấn đấu hàng ngày, và bởi vì mỗi sáng khi thức dậy tôi đều có cảm giác vui vẻ cho suốt ngày hôm đó. Bằng cách này tôi đã chiến thắng cuộc đua quan trọng nhất từ trước đến nay – cuộc đua mà tôi đã bắt đầu từ khi mới lọt lòng, cuộc đua mà chúng ta gọi là cuộc đời, cuộc sống.

AMY HUFFMAN

Chia sẻ Ebook: <http://www.downloadsach.com>

Follow us on Facebook: <https://www.facebook.com/caphebuoitoi>